

HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

รายละเอียดทั่วไป

HUSO Journal of Humanities and Social Sciences คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครเป็นวารสารทางวิชาการราย 6 เดือน จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ ผลการค้นคว้าวิจัยในแง่มุมต่างๆ ในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รวมถึงส่งเสริมและสนับสนุน ให้คณาจารย์และนักวิชาการทั่วไปได้มีเวทีแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกับเครือข่ายทางวิชาการทั้งภายในและ ภายนอก กองบรรณาธิการยินดีรับพิจารณาบทความจากนักวิชาการทุกท่าน บทความทุกเรื่องที่ได้รับ การตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้ได้ผ่านการพิจารณาคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้อง (Peer Review) ตามที่กองบรรณาธิการเห็นว่าเหมาะสม บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้เป็นทัศนะและข้อคิดเห็นของผู้เขียน บรรณาธิการและคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่อย่างใด ทั้งนี้ไม่รวมข้อผิดพลาดอันเกิดจากเทคนิคการพิมพ์ และกองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่ส่ง บทความต้นฉบับคืนให้แก่ผู้เขียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานทางวิชาการหรือผลงานวิจัยที่มีคุณภาพในสาขามนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์
2. เพื่อเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับเครือข่าย ทางวิชาการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย
3. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับบริการวิชาการในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
4. เพื่อเป็นการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พระนคร

กำหนดเผยแพร่ 2 ฉบับต่อปี

ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน

ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม

ขอบเขตเนื้อหา

บทความวิจัยและบทความวิชาการใน HUSO Journal of Humanities and Social Sciences
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ครอบคลุมเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. ภาษา ภาษาและการสื่อสาร ภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ วรรณคดีทั้งของไทยและต่างประเทศ
2. ศิลปะและวัฒนธรรม อาทิ ศิลปกรรม นาฏศิลป์ ดนตรีไทย ดนตรีตะวันตก ฯลฯ
3. สังคมศาสตร์ สังคมวิทยา รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ นิติศาสตร์ พัฒนาชุมชน บริหารและพัฒนาเมือง ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ฯลฯ
4. มนุษยศาสตร์ อาทิ ปรัชญา ศาสนา บรรณารักษ์ ฯลฯ
5. ศึกษาศาสตร์ อาทิ วิธีสอน การจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล ฯลฯ

ภาษาที่ใช้ ภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ

ติดต่อและส่งบทความได้ที่

กองบรรณาธิการ HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

เลขที่ 9 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร 10220

โทรศัพท์/ โทรสาร 02-5226612

หรือช่องทางตามที่อยู่ข้างล่างนี้

e-mail: husojournalpnru@gmail.com

Website: <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/husojournalpnru>

ISSN – 2586 – 9450 (Print)

ISSN – 2697 – 4290 (Online)

HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

9 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

ที่ปรึกษา

อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

บรรณาธิการบริหาร

รองศาสตราจารย์ ดร. สุพจน์ แสงเงิน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กษิตศ วัชรพรรณ

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร. ม.ร.ว. สุริยวุฒิ สุขสวัสดิ์

มหาวิทยาลัยสยาม

ศาสตราจารย์ ดร.จ่านงค์ อดิวัฒนสิทธิ์

ข้าราชการบำนาญ

รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรา สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา ปิณฑานนท์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองศาสตราจารย์ประยูร ทรงศิลป์

ข้าราชการบำนาญ

รองศาสตราจารย์ ดร.อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รองศาสตราจารย์ อมรา กล้าเจริญ

ข้าราชการบำนาญ

รองศาสตราจารย์ ชีรยุทธ สุนทรา

ข้าราชการบำนาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อักรพนธ์ เนื้อไม้หอม

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูเบศร์ สมุทรจักร

มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรัณย์ พิมพ์ทอง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธนิกาญจน์ จินาพันธ์

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทันทกานต์ ดวงรัตน์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีรพัฒน์ ยางกลาง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤษฎา พรณราย
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สีบวงส์ กาฬวงศ์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวิน แสงอาวุธ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยงยุทธ ชำคง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณพร บุญญาสถิตย์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรารุณ ณ พัทลุง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัลลภมน สิ้นหน่ง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อักษร สวัสดิ์
 อาจารย์ ดร.อุมาพร ยุวชิต
 อาจารย์สรารุณ เขียวพฤกษ์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
 มหาวิทยาลัยศิลปากร
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

บรรณาธิการผู้ทรงคุณวุฒิประจำฉบับ (Peer Review)

รองศาสตราจารย์ ดร.พนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาสพงศ์ ผิวพอใช้
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี จิตต์โกศล
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อิสระ บุญญะฤทธิ์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร พันธุ์ลี
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ortei ครุฑเวโช
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรารธนา ผดุงพจน์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์วสันต์ วัชรกะวิศิลป์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูริวัจน์ เดชอุ่ม
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล
 อาจารย์ ดร.พจนา บุญคุ้ม

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
 มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
 มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร่ เฉลิมพระเกียรติ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ข้าราชการบำนาญ
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

พิสูจน์อักษร

อาจารย์ ดร. ภาวินี พนมวัน ณ อยุธยา

อาจารย์ ดร. จรรย์ญา งามเนตร

อาจารย์อวยพร แสงคำ

อาจารย์ศรัณยู อินทร์อุทิศ

ภาพปก

นางสาวสุมิตรา จิตตะระ

ออกแบบปก

นางสาวสุมิตรา จิตตะระ

เจ้าหน้าที่ประสานงาน

นายศุภโชค มณีมัย

นางสาวสุ้องคณา ม่วงยัง

นางสาวกัญญารัตน์ อัมภาพร

จำนวนพิมพ์ 500 เล่ม

พิมพ์ที่ ฅภัทร ก้อปปี

9 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

Owner

Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

9 Chaengwattana Rd. Anutsawaree, Bangkhen, Bangkok, 10220

Advisor

Associate Professor Dr. Preang Kitratporn

President of Phranakhon Rajabhat University

Executive Editor

Associate Professor Dr. Supot Saengngoen

Dean of the Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

Editor

Assistant Professor Kasidit Watcharaphan

Editorial Team

Emeritus Professor Dr. M.R. Suriyavudh Sukhasvasti

Siam University

Professor Dr. Chamnong Adivadhanasit

Retired Government Officer

Associate Professor Dr. Thira Suksawasdi Na Ayuthaya

Chiang Mai University

Associate Professor Dr. Nataya Pisanthananon

Kasetsart University

Associate Professor Prayoon Songsilp

Retired Government Officer

Associate Professor Dr. Apisak Pupipat

Thammasat University

Associate Professor Amara Khamcharoen

Retired Government Officer

Associate Professor Teerayut Sundara

Retired Government Officer

Assistant Professor Dr. Akkarapon Nuemaihom

Buriram Rajabhat University

Assistant Professor Dr. Bhubate Samutachak

Mahidol University

Assistant Professor Dr. Saran Pimthong

Assistant Professor Dr. Tanikan Jinapan

Assistant Professor Dr. Thanthakarn Duangratana

Assistant Professor Dr. Peerapat Yangklang

Assistant Professor Dr. Gridsada Pannarai

Assistant Professor Dr. Suebwong Kalawong

Assistant Professor Dr. Siwarin Saengawoot

Assistant Professor Dr. Yongyut Khamkhong

Assistant Professor Dr. Wannaporn Boonyasathit

Assistant Professor Dr. Sarawut Na Phatthalung

Assistant Professor Dr. Panlayamon Sinnang

Assistant Professor Dr. Aksorn Sawasdee

Dr. Umaporn Yuvajita

Ajarn Sarawoot Khawperk

Srinakharinwirot University

University of the Thai Chamber of
Commerce

Dhurakij Bundit University

Silpakorn University

Prince of Songkla University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Peer Reviewers

Associate Professor Dr. Panornuang Sudasna Na Ayudhya

Assistant Professor Dr. Passapong Pewpochai

Assistant Professor Dr. Yuvadee Jitgosol

Assistant Professor Dr. Itsara Boonyarit

Assistant Professor Dr. Siriporn Phuntulee

Assistant Professor Dr. Oratai Krutwaysho

Assistant Professor Dr. Prathana Padungpote

Assistant Professor Dr. Kamonpat Phothonng

Assistant Professor Wassamill Watcharakaweesilp

Assistant Professor Puriwaj Dachum

Bansomdejchaopraya Rajabhat
University

Ubonrajathanee University

Ubonrajathanee University

Chiang Mai University

Maejo University Phrae Campus

Rajamangala University of
Technology Lanna

Phranakhon Rajabhat University

Phranakhon Rajabhat University

Khon Kaen University

Kasetsart University

Assistant Professor Somkiat Khuthaweekul
Dr. Potjana Boonkoun

Retired Government Officer
Phranakhon Rajabhat University

Proof Readers

Dr. Pawinee Phanomwan Na Ayutthaya
Dr. Jananya Ngamnet
Ajarn Uayporn Saengkhram
Ajarn Saranyou In-U-Ris

Front Cover

Miss Sumitra Jittara

Cover Designer

Miss Sumitra Jittara

Co-ordinators

Mr. Supachock Maneemai
Miss Suangkena Moungyang
Miss Sumitra Jittara
Miss Kanyarat Amphaporn

Number of Copies 500

Publisher: Napat Copy

Phranakhon Rajabhat University

9 Chaengwattana Rd. Anutsawaree, Bangkhen, Bangkok, 10220

สารบัญ

หน้า

รายละเอียดทั่วไป	1
บทบรรณาธิการ	11
บทความวิจัย	
ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในระหว่างการประชุมขององค์กร: กรณีศึกษาผู้ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศในบริษัทสังคมออนไลน์	12
English Oral Communication Problems during Corporate Meetings: A Case Study of ELF Users in a Social Media Company <i>สุรัญญา ไช้เต็กัม และ พิมพ์ศิริ เทเลอร์</i> <i>Suranya HOTEKIM and Pimsiri TAYLOR</i>	
ศึกษาภาพสะท้อนการคลุมถุงชน สถานภาพและบทบาทสตรีในนิทานพื้นบ้านจีน เรื่อง“ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับเดโช บุญชูช่วย	27
A study of the reflection of the arranged marriage, status and role of women through Chinese folklore “The Butterfly Lovers” (梁祝) in the Translated Version of Decho Boonchuchuaiy <i>กรวิภา โพธิ์ใหม่ และ สรวุฒิ เขียวพฤษ</i> <i>Kornwipa PHOTHIMAI and Sarawoot KHAWPERK</i>	
ผลกระทบจากการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร	49
Impact of Ecotourism in Samut Sakhon province <i>ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ</i> <i>Susaraporn TANGTENGLAM</i>	
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางท่องเที่ยว เชิงนิเวศในประเทศไทย	64
Factors Influencing the Decision of Tourists on Selecting Ecotourism in Thailand <i>ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ</i> <i>Susaraporn TANGTENGLAM</i>	

ปัจจัยการบริหารและความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร	80
---	----

ศิริวรรณ วิสุทธิรัตนกุล , กัญญาณัฐ เสี่ยงใหญ่ และ พัชรินทร์ เอี่ยมสอาด

Siriwan WISUTTHIRATTANAKUN, Kanyanat SEANGYAI and

Patcharin AIEMSA-ARD

บทความวิชาการ

คุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการในศตวรรษที่ 21	99
--	----

Characteristics of Graduates According to the needs of 21st Century Enterprises

จิตติยาภรณ์ เชาวรากุล

Jitiyaporn CHAOWARAKUL

บทวิจารณ์หนังสือ

The Story of King Arthur and His Knights	111
--	-----

ยงยุทธ ชำคอง

รายละเอียดการเตรียมบทความเสนอเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร	119
---	-----

แบบฟอร์มเสนอผลงานเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร	124
---------------------------------------	-----

บทบรรณาธิการ

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2563 รถไฟฟ้าสายสีเขียวได้เปิดบริการครบทุกสถานี ตั้งแต่สถานีเคหะ จังหวัดสมุทรปราการจนถึงสถานีคูคต จังหวัดปทุมธานี รวมระยะทาง 52.65 กิโลเมตร นับเป็นเส้นทางรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนที่ยาวที่สุดในกรุงเทพมหานคร และทำให้การเดินทางมายังมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร สะดวกรวดเร็วมากยิ่งขึ้น โดยลงที่สถานีวัดพระศรีมหาธาตุ ในอนาคตสถานีวัดพระศรีมหาธาตุจะเป็นสถานที่เชื่อมต่อรถไฟฟ้าสายสีชมพูซึ่งมีสถานีต้นทางอยู่ที่ศูนย์ราชการ จังหวัดนนทบุรี และสิ้นสุดที่แยกราชประสงค์-ร่วมเกล้า ย่านมีนบุรี ในเส้นทางดังกล่าวนี้จะมีสถานีราชภัฏพระนครซึ่งเป็นสถานที่ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้ามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร เมื่อสร้างเสร็จก็จะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนทั่วไป นักศึกษาที่เดินทางมาเรียน และคาดว่าจะสามารถช่วยแก้ปัญหาการติดที่เป็นปัญหาสำคัญของเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครอีกด้วย

การเชื่อมโยงโครงข่ายการคมนาคมที่มีประสิทธิภาพจะนำไปสู่การพัฒนาที่มีประสิทธิผล เช่นเดียวกับ HUSO Journal of Humanities and Social Sciences ซึ่งเป็นวารสารที่เกิดจากการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างนักวิจัย นักวิชาการ และผู้สนใจทั่วไปที่รักในความรู้ในยุคสังคมอุดมปัญญา (knowledge-based society) ที่มีเป้าหมายร่วมกัน คือ การสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่องเพื่อถ่ายทอดหรือเผยแพร่ออกไปในวงกว้าง

วารสารฉบับนี้รวบรวมบทความวิจัย บทความวิชาการ รวมถึงบทวิจารณ์หนังสือ ได้แก่ ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในระหว่างการประชุมขององค์กร: กรณีศึกษาผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริษัทสื่อสังคมออนไลน์ที่สะท้อนสภาพปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษในการประชุมของพนักงานบริษัท, ภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับโคโซ บุญชูช่วย, ผลกระทบจากการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร, ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย, ความผูกพันต่อองค์การของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร บทความวิชาการเรื่อง คุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการในศตวรรษที่ 21 และ บทวิจารณ์หนังสือเรื่อง “The Story of King Arthur and His Knights”

คณะผู้จัดทำ HUSO Journal of Humanities and Social Sciences ขอขอบคุณท่านผู้เขียนและท่านผู้อ่านที่ได้ให้การสนับสนุนวารสารทางวิชาการของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครมาโดยตลอด และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์นี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการและผู้สนใจทั่วไปไม่มากนัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กษิดิ์ วัชรพรรณ

บรรณาธิการ

ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในระหว่างการประชุมขององค์กร: กรณีศึกษาผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริษัทสื่อสังคมออนไลน์

English Oral Communication Problems during Corporate Meetings: A Case Study of ELF Users in a Social Media Company

สุรณญา โฮ้เต็กิม¹ และ พิมพ์ศิริ เทเลอร์²

Suranya HOTEKIM and Pimsiri TAYLOR

E-mail: suranya.ho@gmail.com, pimsiri.t@litu.tu.ac.th

(Received: September 3, 2020; Revised October 30, 2020;

Accepted November 9, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษโดยมุ่งเน้นปัญหาสำคัญที่พนักงานบริษัทต้องพบในระหว่างการประชุมขององค์กร และ 2) สำรวจกลวิธีในการสื่อสารที่พนักงานนำมาปรับใช้เพื่อช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษเป็นไปด้วยความราบรื่น ข้อมูลเก็บจากผู้ใช้งานภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 63 คนซึ่งเป็นพนักงานในบริษัทสื่อสังคมออนไลน์ เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามออนไลน์โดยใช้โปรแกรมกูเกิ้ลฟอร์มโดยใช้ชุดโปรแกรมทางสถิติเพื่อสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลที่ได้จากการวิจัยพบว่า 1) ปัญหาหลักของการพูดภาษาอังกฤษที่พนักงานบริษัทซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต้องพบได้แก่ สำเนียง การเน้นเสียง และการออกเสียงซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ตามด้วย ปัญหาการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และ ปัญหาการใช้วาทะภาษา นอกจากนี้ 2) พนักงานบริษัทใช้วิธีการตั้งใจจับคำสำคัญซึ่งเป็นกลวิธีที่ใช้บ่อยที่สุดในการสื่อสารในระหว่างการประชุมขององค์กร ตามด้วยความตั้งใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง รวมถึงกลวิธีการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเพื่อนร่วมงาน

คำสำคัญ: การสนทนาภาษาอังกฤษ, ผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ, กลวิธีในการสื่อสาร, การประชุมองค์กร

Abstract

The purposes of this study are to investigate the English oral communication problems by focusing on the main problems that the participants encountered during the corporate meetings, and to explore the communication strategies the participants applied to facilitate their English oral communication. The data were collected from 63 respondents who are ELF

¹ นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเชิงอาชีพเพื่อการสื่อสารนานาชาติ (หลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ) สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Graduate Student, Career English for International Communication (CEIC), Language Institute, Thammasat University

² อาจารย์ประจำสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, Ph.D.

Lecturer of the Language Institute, Thammasat University

users and working at the studied social media company by collecting data with online-questionnaires through the google-form platform. The results were analyzed by the statistical package for social sciences (SPSS) program to calculate frequency, percentage, mean score, and standard deviation (SD). The results of this study revealed that the main problems of English oral communication faced by ELF users in this study were the accent, stress, and pronunciation problems which received the highest mean score, followed by grammatical usage problems, vocabulary problems, and the problem of non-verbal communication. In addition, the participants applied the strategy of paying more attention to catch key words as the most used communication strategy during corporate meetings, followed by the intention to learn more English skills to improve their English competency, and the strategy to learn about the cultures of their colleagues.

Keywords: Oral communication, ELF users, Communication strategies, Corporate meetings

1. Introduction

English is an international communication language throughout the world. Most non-native English speakers can use it to communicate with other people who speak in different languages as a lingua franca (ELF) (Kirkpatrick, 2007). According to Sangmala (2008), communication is an instrument to convey messages for exchanging information. In this study, oral communication skill is the ability to communicate among ELF users in a social media company. However, communication problems could occur if people lack language proficiency, such as by using inapplicable language and expressions (Jampa & Dennis, 2016). This study aims to investigate the key problems of English oral communication during corporate meetings in a social media company. The reason why this social media company was selected is due to its nature of ELF communication; this company is facing a number of issues especially during corporate meetings, so I would like to find out what are their problems, what are the factors that make them face these problems and what are their communication strategies used to handle the problems.

1.1 Research Questions

1.1.1 What are the main problems of English oral communication among ELF users during corporate meetings in the studied social media company?

1.1.2 What are the communication strategies they used to facilitate English oral communication during corporate meetings?

1.2 Research Objectives

1.2.1 To investigate the main problems of English oral communication among ELF users during corporate meetings in the studied social media company.

1.2.2 To explore the communication strategies they used to facilitate English oral communication during corporate meetings.

2. Literature Review

2.1 English as a Lingua Franca (ELF)

2.1.1 Definition and Concept of ELF

According to Kirkpatrick (2007), English as a lingua franca (ELF) refers to the medium language that is used to communicate among people who have different linguistic backgrounds. In addition, according to Jenkins (2009), the researcher also stated that in a particular context of communication, English is being used as the usual language of choice by interlocutors who have divergent linguacultural backgrounds. Furthermore, English has rapidly come to be a lingua franca which is used in the business field around the world. It is used among business operators who come from various communities that do not have the same

cultures and do not speak the same native languages. (Du-Babcock, 2013; Guffey, Du-Babcock, and Loewy, 2016).

2.1.2 ELF Oral Communication

According to Hamilton and Kroll (2017), communication is the procedure by which people share information such as opinions, thoughts, ideas, and feelings in generally understandable ways. In the communication process, people communicate for the same purposes which are exchanging information, thoughts or ideas. It occurs with people who use the same first language, and also occurs with ELF users. Even though ELF users have different first languages, they also have similar purposes which are to communicate with each other, to exchange ideas, and to transfer a message to the receiver.

2.1.3 ELF Oral Communication Problems

Oral communication problems are able to occur in all communities including an ELF community. Oral communication problems among ELF users might occur from several factors. However, in every problem that occurs, it might arise from the differences of languages, nationalities, cultural backgrounds, and level of language competency (Rani, 2016). As a consequence, the language barriers occur because of these factors and it leads to oral communication problems. ELF oral communication problems occur from the following factors:

2.1.3 a. Fluency

Jung (2010) stated that fluency is one of the elements causing communication problems due to the differences of the interlocutors' mother tongues. Since they are ELF users, they are not native speakers, communicating in a fluent way might be difficult for them.

2.1.3 b. Grammar

Oral communication skills are related to how people use grammar correctly, such as using correct tenses when they talk about the situation at various times. It is important to deliver the message accurately because the ability to convey the message to the receiver in a clear and correct way can improve the speaker's competency for communication (Lane, 2010, as cited in Jeharsae, 2012).

2.1.3 c. Vocabulary

To be a good speaker, having a large vocabulary is better than lack of vocabulary word choice (Flatley and Lesikar, 2005; Lane, 2010, as cited in Jeharsae, 2012). Moreover, there is a semantic barrier that blocks the interlocutors from effective communication because different people may understand the same word in a different way. In addition, sometimes when we use jargon, slang, or when we have unsuitable levels of language, people cannot understand what we would like to communicate. (Lunenbourg, 2010, p.5; Emjoy, 2015; Rani, 2016).

2.1.3 d. Intercultural awareness

According to Miao's (2011) study, the researcher states that intercultural communication is the procedure of conveying the message among those who have various

cultural backgrounds in different levels of awareness. If people do not open their mind for receiving other new cultures, communication breakdown can easily occur at any time.

2.1.3 e. Lack of self-confidence

People who have low self-confidence or self-esteem see their given difficult tasks as personal threats. For this reason, they probably give up because they easily lose confidence and their competency (Dörnyei, 2001).

2.1.3 f. Accents, stress, and pronunciation

Accents, stress, and pronunciation are the possible factors affecting the communication problems. If people do not try to understand each specific pronunciation, communication breakdown can occur (Jung, 2010).

2.1.3 g. Quality of voice

Good oral communicating needs a pleasant tone of voice, pitch, or the rate of speed. Speaking might cause miscommunication if the interlocutors speak too loudly, too softly, too quickly or not clearly (Flatley and Lesikar, 2005, as cited in Jeharsae, 2012).

2.1.3 h. Non-verbal communication

People believe more in your non-verbal communication because it is expressed in your body language, for instance, eye contact, facial expression, breathing rate, their movement, gestures, some signals, or clues (Mcpheat, 2010).

2.1.4 ELF Communication in the Corporate Meetings

Communicating among ELF users in the corporate meetings need English as a lingua franca to be used as the medium language to communicate with each other because they have different first languages and they cannot use it to exchange information or discuss their issues during the corporate meetings (Nielsen, 2009). Furthermore, ELF users in the studied company are from different countries; they are non-native English speakers and they have to use English while communicating, especially in the corporate meeting. They might not understand some nonverbal cues that a speaker tries to send to them and miscommunication might occur from the aforementioned factors. Therefore, they have to find the way to handle it if the problems occur during communication, so the effective communication strategies will be the way they can cope with the problems they faced.

2.2 Communication Strategies

Communication strategy is the deliberate endeavor or effort to deal with any languages that are involved with the communication problems during communication (Dörnyei & Scott, 1997). According to Somsai and Intaraprasert (2011), there are continues strategies and discontinues strategies that the senders use for trying to convey messages. Additionally, there are the strategies for trying to understand messages.

According to their study, they identified and categorized it into two important groups. The first one is procedures for sending a message or information to the receiver which is

divided into the procedure to continue interaction for sending information to a person they communicate with for example, using some words or phrases in Thai (native language), trying to correct the grammar, the vocabulary, or the pronunciation that they think they use in the wrong way, using some other words that have the familiar or same meaning, using body language, gestures, facial expressions, or non-verbal expressions, and trying to spell the words, phrases, or sentences, repeating words, phrases, or sentences two or three times to be sure that the receiver understands the information that they want to send with the same meaning. Furthermore, there is the procedures to terminate interaction for sending a message to a person they communicate with for example, keep quiet while thinking about how to send the message, speak slowly to take more time to think and compose sentences, trying to think the sentence in Thai (native language), asking others to help, and searching for the difficult words in a dictionary.

The second one is procedures for understanding the information or message. These are the procedures where the sender is trying to understand the message, whether while the sender was transmitting the message or after the sender had already sent the message for example, attempt to grab the speaker's key point, ask the speaker to repeat the message for confirming what they said, request the speaker to slow down the speed rate, ask the other people around to help, and ask the speaker to use easier words.

2.3 Previous Related Studies

According to Jung (2010), the researcher conducted their research by collecting data from 91 undergraduate students from two universities. There are many factors that could achieve intelligibility such as tone of voice, stress, and pronunciation of English. The researcher found that the senders thought the factors of comprehensibility or how much they can understand the messages were more important than those of intelligibility or how they speak. That means they gave more attention to the meaning of the message than how to pronounce it perfectly. The researcher also added that miscommunication that occurred from people in various countries may occur from a diversity of English pronunciation, distinct sounds, how people speak in different styles and also the larger socio-cultural, pragmatic ability, and general variables can be the cause of miscommunication as well. In consequence, people need to develop their listening and speaking competency for better communication and they also need to have confidence, respect and adapt to other cultures, and understand each other.

Huang (2010) investigated the factors affecting the oral communication strategies by conducting the study with sophomore students of Lunghwa University of Science and Technology. The instruments of this study were the questionnaire and students' term grade. The result finds that the most often used by the students is message reduction while the least often used by the students is message abandonment strategies. For speaking skill, the

motivation and the frequency used in speaking English is related to the use of communication strategies. However, gender and English capability do not influence the use of oral strategies.

In order to investigate the communication problems, according to Jeharsae (2012), the researcher collected data from Thai workers who work in the fuels marketing customer service department in an international company located in Bangkok. A survey questionnaire was applied for the study. The researcher categorized the participants into two major groups. The first group is the workers who directly communicate with the native speaker customers, and the second group is the workers who communicate with the non-native speakers. The result of the study revealed that the first group encounter the listening problem as the major problem because the foreigners speak too fast, and also have the problem of producing correct grammar while communicating as well. For the second group, the workers have wider problems such as the listening problem because the foreigners spoke too fast, the failed use of grammar while speaking, hardly understanding foreign accents, producing word stress misplacement, deficiency of knowledge of the other cultures, and the volume of the foreign voice problem.

Suwanpakdee (2012) collected data from 118 people in film production companies. They were Thai people who worked in the film service industry and non-native English speakers who speak English as a foreign language, and also work in the film service industry. The researcher stated the factors affecting the English communication problems by dividing the communication problems into the categories in terms of the English communication problems as the listening problems, the speaking problems, the semantic problems, mixed messages, and intercultural problems.

In conclusion, as the previous theories and studies are stated by many researchers, English is used as a lingua franca for speaking among people who are ELF users. Furthermore, this study was conducted on the ELF users during the corporate meetings. As the abovementioned contexts mentioned that face-to-face communication is the richest way to gain all codes including verbal, vocal, and nonverbal codes from the people in the meeting rooms. During oral communication among ELF speakers, they normally have communication problems because of many factors that influence their competency to communicate with each other, and each person commonly has their strategies to deal with it when they encountered the oral communication problems.

According to the previous related studies as stated, some studies were conducted in other countries, such as Korea and Taiwan with university students, and some previous studies were also conducted in Thailand, but they were focused on different groups of participants (rather than collecting data from ELF users in a social media company as in this study). However, the contexts of English oral communication problems and strategies used, the factors that affect the comprehensibility, intelligibility, pronunciation, and

misunderstanding, the factors influencing the oral communication strategies, as well as the way they handle the problems, are all implicated or related to this study.

3. Methodology

3.1 Research Context

This study is a case study of a business social media company. It is located in the Silom area. This company is quite a huge company, so there are a number of employees working in this company and there are several departments in this corporation. They are working as an outsourcing customer service for social media companies. However, in the working process, especially in most corporate meetings, there is only one main department that has to attend the corporate meetings; it is called Supporting team department. They have to attend the corporate meetings at least once a week. Since the nature of this company is an ELF community, the employees are non-native English speakers and they come from many countries, thus they all need to use English as a medium language to communicate through the face-to-face oral discussion in the corporate meetings.

3.2 Research Participants

The participants consisted of 84 employees in a social media outsourcing company. All of them are ELF users from the Supporting team department which consists of five team sections. There are Analyst team, Quality analysis team, Trainer team, IT supporting team and Operation team. These employees have to attend the corporate meetings every week; each team need to discuss their problems, ideas, work tasks, or some projects in the meetings with other teams. All of them unconditionally need to use English language in the meetings because they are from different countries, some groups of them speak different languages.

3.3 Research Instrument

The survey questionnaire was used in this study as a tool to collect the data. It included both closed-ended and open-ended questions that the researcher adapted from Jeharsae's (2012) and Suwanpakdee's (2012) study. The questionnaire consisted of personal information, the problem of oral communication, and communication strategies used by ELF users.

3.4 Data Collection

The online questionnaire which is Google Forms, were used to collect the data by distributing the questionnaires to all participants who normally have to attend corporate meetings in the company at least once a week. The researcher spent four days to collect data from the participants. In addition, the expected return rate of the questionnaires was 70 copies from 84 copies. However, the number of the questionnaires that were returned to the researcher were only 63 copies.

3.5 Data Analysis

In order to analyze the data, the researcher used SPSS program to analyze the data by analyzing the score from the questionnaires by percentage, frequency, or the mean score that

must be accompanied by standard deviation (*SD*). The data focused on the agreement of participants about the issues of oral communication and what strategies they used to cope with those problems.

4. Findings and Discussion

4.1 What are the main problems of English oral communication among ELF users during corporate meetings in the studied social media company?

The participants were asked to rate their agreement regarding English oral communication problems of ELF users in this studied social media company during their corporate meetings which are the meetings in general, not meetings via online platform or video conferences according to a five-point Likert-scale (5 = Strongly Agree, 4 = Agree, 3 = Moderately Agree, 2 = Disagree, 1 = Strongly Disagree).

Table 1 English Oral Communication

English Oral communication	Mean	SD
Fluency		
1. Speaking English with low fluency during the corporate meetings.	3.22	1.51
2. Inability to respond when I have to give my opinions.	3.11	1.40
3. Pausing too long when offering ideas during the corporate meetings.	2.84	1.35
Grammar		
4. Producing grammatical errors while consulting about problems with my colleagues.	3.43	1.18
5. Unable to use the forms of verb tense accurately when I discuss some issues. (i.e. present, past, future tenses)	3.14	1.18
Vocabulary		
6. Having poor or insufficient vocabulary to use when offering ideas in the corporate meetings (few choices of words).	3.22	1.33
7. Inability to understand the meaning of vocabulary used in daily life while consulting about problems with my colleagues.	1.78	0.77
8. Inability to understand the meaning of technical words, jargon, slang, or idioms while consulting about problems in the corporate meetings.	3.43	1.43
Intercultural awareness		
9. Having insufficient cultural knowledge of my colleagues.	3.11	1.23
Self-Confidence		
10. Having low confidence and feeling nervous while speaking English in the corporate meetings.	3.08	1.38

Accents, stress, and pronunciation		
11. I have trouble understanding foreign accents during exchanging ideas with my colleagues.	3.46	1.26
12. Producing word stress misplacements	3.11	1.17
13. Poor English pronunciation.	2.90	1.17
Quality of voice		
14. Having problem of controlling the volume of my voice.	2.83	1.31
15. Speaking so fast during the corporate meetings and their colleagues cannot keep up.	2.68	1.41
16. Speaking so slowly in the corporate meetings that my colleagues cannot catch the main ideas.	2.54	1.34
17. Mumbling when speaking because they cannot pronounce each consonant accurately.	2.95	1.32
Non-verbal communication		
18. Confused with the body language or non-verbal messages while speaking English with their colleagues.	3.35	1.34

In order to answer the first research question, overall, the results in this study indicate that ELF users agreed that they encountered a lot of issues regarding English oral communication during the corporate meetings. According to the research participants, table 1 reports that the most problematic aspect of English use in corporate meetings is accent, stress, and pronunciation, which is the problem of understanding foreign accents during the corporate meetings, with the mean of 3.46. For non-native speakers of English, this issue of accent, stress, and pronunciation has been discussed by Jung's (2010), Jeharsae's (2012), and Suwanpakdee's (2012) study which found that the accent, stress, and pronunciation is the possible factor affecting communication problems. Furthermore, they also stated that during communicating among ELF users, the difficulty to understand foreign accents or the unclear understanding of foreign accents is one of the reasons affecting communication problems. It is possible that foreign accents of ELF users or some pronunciation by them might be difficult to understand. Although they are ELF users who use English to communicate with others, the truth that they all are non-native English speakers could still be one of the factors which leads them to miscommunication due to the differences of their accents or pronunciation.

Moreover, the overall findings indicate that ELF users also had problems of confusion or inability to use grammar accurately ($M = 3.43$), and vocabulary problems ($M = 3.43$) during the corporate meetings. It is likely that ELF users could face a number of issues regarding English oral communication including the abovementioned problems which could be the main problems they encountered during their corporate meetings. The finding of grammatical usage

is in agreement with those problems of English oral communication in an earlier work by Jeharsae (2012), which found their participants encountered the failed use of grammar while speaking English, and the researcher also stated that oral communication skills are related with the way they used grammar correctly. Moreover, the finding of vocabulary usage is in line with those problems in the previous studies by Lunenburg (2010), and Rani (2016), which indicated that sometimes when people use jargon, slang, technical terms, or when they have different levels of language comprehension, they cannot understand what their interlocutor would like to communicate with them.

In addition, overall, the third place of the English oral communication problems was the problem of confusion with non-verbal messages ($M = 3.35$). It seems that non-verbal communication could be one of the important communication processes when the participants communicate with each other during the corporate meetings. This finding of non-verbal communication problem is consistent with those of Nielsen (2009), Mcpheat (2010), and Suwanpakdee (2012), who indicated that people usually believe in non-verbal messages of the speaker because it shows in their body language, such as facial expression, eye contact, movements, gestures, breathing rate, some clues, and some signals. They also mentioned that miscommunication could occur from these factors because they might not understand some non-verbal messages that the speaker tries to send to them while communicating.

4.2 What are the communication strategies they used to facilitate English oral communication during corporate meetings?

The participants were asked to rate their agreement regarding communication strategies according to a five-point Likert-scale (5 = Strongly Agree, 4 = Agree, 3 = Moderately Agree, 2 = Disagree, 1 = Strongly Disagree). The results of this section present communication strategies that ELF users in this company used to facilitate their English oral communication during corporate meetings.

Table 2 Communication Strategies

Communication strategies	Mean	SD
1. Using familiar words, phrases, and sentences during exchanging information with my colleagues.	4.06	1.09
2. Using other words, phrases, and sentences to describe the target word to my colleagues.	3.82	0.97
3. Describing words by using non-verbal language or gestures when my colleagues do not understand me.	3.96	1.10
4. Using other words that have the close meaning to the target word when my colleagues do not understand me.	3.92	1.02

5. Writing the word, phrases, and sentence or drawing a picture to clarify the message when my colleagues do not understand me.	2.71	1.19
6. Speak slowly or using some words to take more time to think such as “well”, “uh”, “I guess” etc.	3.73	1.24
7. Using a dictionary to help me understand unfamiliar words during the corporate meetings.	2.76	1.16
8. Paying more attention and focusing on keywords to improve my listening when communicating with my colleagues.	4.20	0.96
9. Asking others to repeat and confirm what they say while discussing the problems on working process.	3.85	1.07
10. Asking others to slow down when I cannot keep up.	3.42	0.91
11. Asking the translator for help to avoid miscommunication while solving the problems in the corporate meetings.	2.22	1.11
12. Asking others to use more easier language, and avoiding the difficult topics, slang, jargon, or technical words.	3.38	1.38
13. I will learn more English skills to improve the effectiveness of my communication abilities.	4.19	0.98
14. I will learn about the cultural backgrounds of my colleagues to understand them and to build good relationships within the team.	4.09	1.01

The results in this part provide the answer to research question 2 which indicate that ELF users who work in this social media company applied almost all the communication strategies that appeared in the questionnaire.

The significant findings were reported as the top three mean scores of all the strategies. The most common strategy used is paying attention to catch key words ($M = 4.20$), followed by the intention to learn more English skills to improve the abilities to use English ($M = 4.19$), and the third one is learning about the new cultures of their interlocutors ($M = 4.09$).

It is likely that ELF users may use many communication strategies to handle their problems when they face English oral communication problems to continue the conversation or to continue with their communication with their interlocutors. These findings of communication strategies have been discussed in the studies of Somsai and Intaraprasert (2011), and Jeharsae (2012), which mentioned that participants applied the communication strategies in several ways including the strategies to keep sending the message and also the strategies to pause and then take time to think while conveying the messages. The participants in their studies applied the strategies of trying to grab main points and focusing on keywords.

In addition, the study of Jung (2010) and Miao (2011) also mentioned that people who are non-native English speaker need to develop their listening and speaking competency for better communication, and they need to learn respect and adapt to other cultures for improving their comprehension and awareness of other cultural differences.

Conversely, the strategies to ask another person or a translator for help received the lowest mean score ($M = 2.22$) which means the participants did not use this communication strategy while they faced problems during corporate meetings. It seems that ELF users in this social media company applied all the communication strategies that appeared in the questionnaire except for the strategy to ask others around them for help. Therefore, this finding is different from the results in the previous studies that have been discussed by Somsai and Intaraprasert (2011) and Jeharsae (2012), which stated that when the participants faced the English oral communication problems or when they cannot keep the conversation going, they will ask other people around them for assistance.

5. Conclusions

In conclusion, the results of this study can be summarized that ELF users who work in this studied social media company encountered a number of issues regarding English oral communication problems. The most obvious finding to emerge from this study is that the participants encountered the accent, stress, and pronunciation problem with the highest mean score. They agree that they have problems understanding foreign accents during exchanging ideas with their colleagues. Moreover, they also have trouble with grammatical usage and vocabulary usage including the inability to produce grammar accurately, and the inability to understand the meaning of technical words or particular words. In addition, the participants also encountered the problems such as confusion with nonverbal messages during communicating in the corporate meetings.

On the other hand, the participants agreed that they used many communication strategies to handle the problems during their corporate meetings. The top three communication strategies that participants used were the strategy to pay more attention and to focus on key points in order to improve their listening skill, the intention to learn more English skills to improve their English competency, and the intention to learn about the cultural background of their colleagues. However, the lowest score of communication strategies was asking the translator for help in order to avoid miscommunication.

References

- Dörnyei, Z. (2001). *Motivational strategies in The Language Classroom*. New York, NY: Cambridge University Press.
- Dörnyei, Z., & Scott, M. L. (1997). Communication strategies in a second language: Definitions and taxonomies. *Language learning*, 47(1), 173-210.
- Du-Babcock, B. (2013). English as Business Lingua Franca: A comparative analysis of communication behavior and strategies in Asian and European contexts. *Ibérica, Revista de la Asociación Europea de Lenguas para Fines Específicos*, (26), 99-130.
- Guffey, M. E., Du-Babcock, B., & Loewy, D. (2016). *Essentials of Business Communication: An Asia Edition*. (3rd. ed.) Australia: Cengage Learning Asia Pte Ltd.
- Hamilton, C., and Kroll, T.L. (2017). *Communicating for Results: A Guide for Business and the Professions*. (11th ed.). Boston, MA: Cengage Learning.
- Huang, C. P. (2010). Exploring factors affecting the use of oral communication strategies. *LongHua Technology University Journal*, 30, 85-104.
- Jampa, S., and Denis, N.K., (2016). A Study of English Communication Problem between Non-Thai and Thai Co-workers in Lutheran Church in Mukdahan and Ubon Ratchathani Areas. *International Journal of Research-Granthaalayah*, 4(1), 131-137.
- Jeharsae, F. (2012). *English Oral Communication Problems and Strategies Used by Employees in an International Workplace to Communicate with Native and Non-native English Speaking Customers* (Unpublished master's dissertation). Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand.
- Jenkins, J. (2009). English as a lingua franca: Interpretations and attitudes. *World Englishes*, 28(2), 200-207.
- Jung, M-Y. (2010). The Intelligibility and Comprehensibility of World Englishes to Non-Native Speakers. *Journal of Pan-Pacific Association of Applied Linguistics* 14(2), 141-163.
- Kirkpatrick, A. (2007). *World Englishes: Implications for International Communication and English language teaching*. The United Kingdom: Cambridge University Press.
- Lunenburg, F. C. (2010). Communication: The process, barriers, and improving effectiveness. *Schooling*, 1(1), 1-10.
- McPheat, S. (2010). *Effective Communication Skills*. UK: MTD Training & Ventus Publishing Aps.
- Miao, L. (2010). *A Study of English Communication Problems between Thai students and Foreign English Teacher in Suwanplubplapittayakom School* (Unpublished master's dissertation). Thammasat University, Bangkok, Thailand.

- Nielsen, M. F. (2009). Interpretative management in business meetings: Understanding managers' interactional strategies through conversation analysis. *The Journal of Business Communication*, 46(1), 23-56. DOI: 10.1177/0021943608325752
- Rani, K. U. (2016). Communication barriers. *VEDA'S Journal of English Language and Literature (JOELL)*, 3(2), 74-76.
- Sangmala, K. (2008). *Passenger Satisfaction with the Interpersonal Communication of the Finnair Passengers Service Representatives at Suvarnnabhumi Airport: A Comparative Study Between Thai and Foreign Passengers*. Bangkok, Thailand: Language Institute, Thammasat University.
- Suwanpakdee, A. (2012). *A Study of English Communication Problems and Strategies Used to Solve Problems between Thai and Non- native English Speaking Film Crews while Filming in Thailand* (Unpublished master's dissertation). Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand.

ศึกษาภาพสะท้อนการคลุมถุงชน สถานภาพและบทบาทสตรีในนิทานพื้นบ้านจีน
เรื่อง“ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับเดโช บุญชูช่วย

A study of the reflection of the arranged marriage, status and
role of women through Chinese folklore “The Butterfly Lovers”
(梁祝) in the Translated Version of Decho Boonchuchuy

กรวิภา โพธิ์ใหม่¹ และ สราวุธ เขียวพฤกษ์²

Kornwipa POTHIMAJ and Sarawoot KHAWPERK

E-mail: aj.pop_bc.pnru@hotmail.com

(Received: April 5, 2020; Revised July 13, 2020; Accepted October 22, 2020)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพสะท้อนการคลุมถุงชน สถานภาพและบทบาทของสตรีผ่านนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับเดโช บุญชูช่วย โดยศึกษาภาพสะท้อนของการแต่งงานแบบคลุมถุงชน และ บทบาทของสตรีด้านการศึกษา ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า ภาพสะท้อนการคลุมถุงชนที่ได้ศึกษาผ่านตัวละครผู้เป็นบิดา ซึ่งยังคงมีความคิดที่ ยังเป็นการบังคับแต่งงานแบบคลุมถุงชน โดยที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่เคยพบกันหรือรู้จักกันมาก่อน บิดาของจู่อิงไถ ยังคงมีความคิดและวัฒนธรรมแบบปิตาธิปไตยคือการที่ผู้ชายเป็นใหญ่ที่สุดในบ้าน และมีสิทธิ์ในการตัดสินใจทุกอย่าง ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันและเกิดความเอารัดเอาเปรียบเหมือนดังแนวคิดสตรีนิยมแบบรุนแรงที่กล่าวไว้ เรื่อง ม่านประเพณี สะท้อนให้เห็นความเหลื่อมล้ำ หรือความไม่เท่าเทียมกันที่สะท้อนผ่านตัวละครผู้เป็นบุตรสาว คือ จู่อิงไถที่อยากจะเล่าเรียน แต่ด้วยความที่ยุคสมัยนั้นผู้หญิงไม่มีสิทธิ์ในการเล่าเรียนเพราะถือว่าเป็นเรื่องไร้สาระที่ผู้หญิงอยากจะศึกษาเล่าเรียน ผู้หญิงจะมีสิทธิ์แค่เชื่อฟังคำสอนของพ่อและแม่ เพื่อรอวันที่จะออกไปแต่งงานมีครอบครัว ตามที่พ่อและแม่จัดหาให้ งานวิจัยเรื่องนี้นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงการไร้อิสรภาพในการเลือกคู่ครองด้วยตนเองแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของสตรีที่ถูกตีกรอบโดยสังคมอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การแต่งงานโดยการถูกจับให้คลุมถุงชนนั้น ถึงแม้จะเป็นการแต่งงานที่จะต้องทำตามหน้าที่เพื่อตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ แต่ถึงอย่างไรก็ถือว่าเป็นการแต่งงานที่ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นการเลือกคู่ครองเองหรือที่เคยพบเจอกันก่อนนั้นจึงถือเป็นสิ่งที่ดีและเหมาะสมที่สุด

คำสำคัญ: การคลุมถุงชน การแต่งงาน การเลือกคู่ครอง สตรีนิยมแบบรุนแรง ปิตาธิปไตย

¹ นักศึกษาศาสาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Student of Business Chinese major, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Lecturer of Business Chinese major, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

Abstract

This research aimed to study the reflection of the arranged marriage, status and role of women through Chinese folklore “The Butterfly Lovers” (梁祝) in the translated version of Decho Boonchuchay.

The findings were found that the reflection of the arranged marriage through the character of Zhu Yingtai’s father who arrange the marriage with the lovers who don’t know each other. Zhu Yingtai’s father still had pure conservative thinking and culture in which men hold the power in the family and had the right to make decisions in everything, leading to unfair relationships according to Radical Feminism. The patriarchy reflected in “The Butterfly lovers” showed gender inequality through the character of Zhu Yingtai, the daughter who was willing to study. At that time, unfortunately, the women had no right to study which was unnecessary affair the women are only entitled to obey their parents, This research reflected not only the lack of freedom in choosing one’s own spouse, but also the role of women which was determined by society. The study showed that even the arrange marriage that had to be performed as a duty of daughters to express their gratitude towards their parents, it was not appropriate. The women should select their own spouse and know each other before.

Keywords: arrange marriage, marriage, selection of spouse, radical feminism, patriarchy.

บทนำ

วรรณกรรมเรื่อง ม่านประเพณี เป็นวรรณกรรมจีนที่ได้สืบทอดเรื่องราวลัทธิคัมภีร์ขงจื๊อและนำเสนอเรื่องราวของสตรีที่ได้ถูกตีกรอบโดยสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ทำให้สตรีไม่สามารถมีสิทธิที่มีเสียงในการตัดสินใจด้วยตนเองได้ หรือแม้แต่จะเล่าเรียนได้เหมือนอย่างผู้ชาย ในวรรณกรรมเรื่องนี้จึงได้สะท้อนภาพให้เห็นถึงมุมมองทัศนคติและความรู้สึกที่ถ่ายทอดออกมาผ่านตัวละครผู้เป็นบิดาและบุตรสาวมากยิ่งขึ้น และยังสอดแทรกความรู้ในเรื่องลัทธิคัมภีร์ขงจื๊อไว้มากมาย ทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นที่เล่าขานสืบทอดกันมาเรื่อย ๆ อีกทั้งยังนำเสนอเรื่องราวความรักของคู่ชายหญิงในยุคสมัยก่อนได้เป็นอย่างดี

การคลุมถุงชนเป็นประเพณีการแต่งงานที่พ่อแม่จัดแจงให้หนุ่มสาวหรือลูกหลานของตนใช้ชีวิตคู่ร่วมกันกับผู้ที่บุพการีเลือกให้ โดยที่หนุ่มสาวอาจจะยังไม่เคยรู้จักกันหรือรักใคร่ชอบพอกันมาก่อน ในช่วงสมัยราชวงศ์ชิงซึ่งเป็นยุคศักดินาที่สืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจวตะวันออก ครบครัน และวงศ์ตระกูล ถือว่าเป็นศูนย์กลางของชีวิตและมีสิทธิพิเศษในการตัดสินใจทุกอย่าง ดังนั้นการแต่งงานในยุคนี้จึงเป็นการแต่งงานแบบคลุมถุงชน โดยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ หวังทรัพย์สินเงินทอง ลาภยศ ผลประโยชน์ หรือเพียงเพื่อผลิตทายาทไว้สืบสกุล และการที่ถูกยอมจำนนต่อการแต่งงานกับคนที่ตนเองไม่ได้รักถือว่าการแสดงความกตัญญูต่อบุพการีและบรรพบุรุษเท่านั้น พ่อแม่เป็นผู้ที่มีสิทธิ์ขาดในการจัดงานแต่งงานให้แก่ลูก เหมือนดังคำกล่าวที่เป็นที่นิยมในสมัยนั้นว่า “父母之命，媒妁之言” ที่มีความหมายว่า การที่จะต้องแต่งงานตามคำสั่งของพ่อแม่ ดังนั้นในการแต่งงานของยุคนั้นเปรียบเสมือนแต่งเพียงเพราะเป็น “หน้าที่” ที่จำเป็นต้องทำมากกว่าการแต่งงานที่เกิดขึ้นจากความรักใคร่ชอบพอกัน (ดวงพร รื่นเรืองฤทธิ์ และHuang Guomei, 2561 : 88)

นิทานพื้นบ้านเรื่อง “ม่านประเพณี” เป็นนิทานพื้นบ้านที่สะท้อนให้เห็นการคลุมถุงชน สถานภาพและบทบาทสตรีในยุคนั้น ผู้หญิงไม่สามารถเรียนหนังสืออย่างผู้ชายทั่วไปได้ อีกทั้งยังโดนกีดกันอิสรภาพในการเลือกคู่ครองเอง โดยไม่ได้แต่งงานกับคนที่ตนเองรัก นอกจากประเด็นเรื่องความรักที่ถูกแยกจากกันเพราะประเพณีการคลุมถุงชนแล้ว ยังมีประเด็นการดิ้นรนหญิงสาวซึ่งถูกตีกรอบทางสังคมโดยจำกัดให้ “อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน” เท่านั้น (นพรัตน์ วงศ์กลุฑูต, 2531 : 1-2)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาภาพสะท้อนการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “梁祝” หรือ “ม่านประเพณี” ฉบับเตโช บุญชูช่วย โดยจะมุ่งศึกษาการคลุมถุงชนที่สะท้อนให้เห็นถึง ปิตาธิปไตย แนวคิดเรื่องผู้ชายเป็นใหญ่ สถานภาพและบทบาทของสตรี ผ่านนิทานเรื่องนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนจากนิทานพื้นบ้านเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับเตโช บุญชูช่วย
2. เพื่อศึกษาสถานภาพ และบทบาทของสตรีผ่านนิทานพื้นบ้านเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับเตโช บุญชูช่วย
3. เพื่อศึกษาแนวคิดปิตาธิปไตยในนิทานพื้นบ้านเรื่องนี้

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้มีสมมติฐานว่า สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงจีนที่มีต่อครอบครัวในอดีตทั้งเรื่องการแต่งงานหรือการศึกษา ที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านของจีนเรื่อง “梁祝” หรือ “ม่านประเพณี” นั้น ผู้หญิงจีนในอดีตน่าจะถูกกำหนดให้มีการยอมรับและยอมจำนนต่ออำนาจของผู้ชาย ซึ่งเป็นสถานภาพที่ทำให้ฝ่ายผู้หญิงแสดงความสามารถและความคิดของตนเองค่อนข้างมีขีดจำกัด รวมไปถึงการแต่งงานที่ปราศจากอิสรภาพในการเลือกคู่ครองได้เองหรือแม้แต่ด้านการศึกษาของผู้หญิงจีนก็น่าจะเป็นไปไม่ได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนที่ปรากฏในเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝)
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดปิตาธิปไตย สถานภาพ และบทบาทของสตรีในเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝)
3. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจอยากจะศึกษานิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา คือ นิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง ม่านประเพณี (梁祝) ฉบับแปลไทย เดโช บุญชูช่วย พิมพ์ครั้งแรกที่โรงพิมพ์เจริญธรรม เมื่อ พ.ศ. 2508

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีสตรีนิยมแบบรุนแรง (Radical feminism)

ทฤษฎีปิตาธิปไตย (Patriarchy)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับแปล เดโช บุญชูช่วย ด้วยปิตาธิปไตยและทฤษฎีสตรีนิยมแบบรุนแรง โดยผู้วิจัยจะศึกษาอำนาจของผู้ชาย การแต่งงานแบบคลุมถุงชน สถานภาพและบทบาทของสตรีในด้านที่ถูกกลืนอำนาจโดยผู้ชาย งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเอกสารเชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยตามหัวข้อดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสาร หนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคลุมถุงชน และบทบาทของสตรี รวมถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสตรีนิยมแบบรุนแรง และปิตาธิปไตย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งห้องสมุดต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ หนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำมาวิเคราะห์เนื้อหาด้วยแนวคิดหรือทฤษฎีดังกล่าวในเชิงพรรณนา โดยผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมเอกสาร หนังสือ บทความ และวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจะนำมาวิเคราะห์ในเนื้อหา เพื่อนำไปสู่ข้อสรุป และนำเสนอผลการศึกษาดังพรรณนา

ผลการศึกษา

ส่วนที่1 ผลการศึกษาภาพสะท้อนการคลุมถุงชน

จากการศึกษาภาพสะท้อนของการคลุมถุงชน จากเอกสาร บทความ หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สถานภาพและบทบาทของสตรี ผ่านนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง ม่านประเพณี (梁祝) โดยที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้างต้น และในการวิเคราะห์การคลุมถุงชนผู้วิจัยได้หยิบยกบทสนทนาจากนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง ม่านประเพณี (梁祝) ฉบับแปลเดโช บุญชูช่วย มาใช้ในการบรรยายลักษณะคำพูดที่สะท้อนให้เห็นถึงการคลุมถุงชน ให้เข้าใจยิ่งขึ้น ดังนี้

การแต่งงานแบบคลุมถุงชน

การแต่งงานแบบคลุมถุงชน เป็นรูปแบบการแต่งงานที่ไม่ได้เกิดจากความรักของหนุ่มสาวและไม่สามารถเลือกคู่ได้เอง แต่เป็นเรื่องที่คู่บ่าวสาวต้องแต่งงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่สำคัญแก่ครอบครัว อีกทั้งยังเป็นหน้าที่ที่ผู้เป็นบุตรจะต้องยอมรับในคำสั่งของบิดา เพราะถือว่าคำสั่งจากผู้เป็นใหญ่ในบ้านจะคัดค้านไม่ได้ (ไพศาล สิทธิลิขิต, 2543 : 16-17) ผู้วิจัยจึงได้นำบทสนทนาในการตัดสินใจของบิดาจึงอิงโงมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

บิดาของจู้อิงไถ “เอ้อ แม่ซุ่ย ต้องมีธรรมะอะไรสักอย่าง วันนี้จึงได้มาถึงที่นี่ ว่ามาซิ มีธรรมะอะไร”

แม่สื่อกล่าว “โปรดฟังฉันนะท่านจู้ ฉันจะเล่าให้ท่านฟังว่า ทำไมฉันจึงมาที่นี่ ท่านข้าหลวงหม่า เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งรวยทั้งมีอำนาจ ลูกชายของท่านก็ปรีชาสามารถทั้งรูปร่างงาม ทั้งมีปัญญา ท่านให้มาที่นี่เพื่อเป็นแม่สื่อ ฉันคิดว่าท่านคงจะดีใจ”

บิดาของจู้อิงไถ “นี่หมายความว่า ท่านข้าหลวงหม่า....”

แม่สื่อ “เจ้าคะ ลูกชายของท่านหม่า”

มารดาของจู้อิงไถคิดในใจ เมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันจะเจียบไว้ไม่ได้แน่ “ลูกสาวเราจากบ้านไปเรียนที่ นิชาน พบชายคนหนึ่ง ชื่อ เหลียงซานเปอ แม่พ่อแม่เขาจะยากจน แต่รูปร่างเขาก็ดีและมีพรสวรรค์ ลูกสาวของท่านต้องการแต่งงานกับเขา ยังขาดอยู่แต่ผู้ที่มาสู่ขอเท่านั้น”

บิดาของจู้อิงไถกล่าวด้วยความโทสะ “ลูกธรรมาทำไมจึงคิดเช่นนั้น เรื่องนี้จะทำให้เราเสียชื่อเสียง ถ้าลูกเลือกหาสามีเสียเอง จะนำความอับอายมาให้

บรรพบุรุษ ทำไมจึงไม่บอกฉันเสียแต่แรก แม่ช่างเลี้ยงลูก มีแต่จะทำให้
ขายหน้า”

มารดาของจู้อิงไถกล่าวต่อว่า “ฉันไม่กล้าเล่าให้ท่านฟัง จึงได้ปิดบังเอาไว้
ก่อน เมื่อลูกสาวเราไปรักใคร่กับเขาไหนเราจึงไม่ตามใจลูก แม้ท่านเฝ้า
จะยากจนแต่ก็ได้ศึกษาเล่าเรียนมามาก แม้สื่อทุกคนพูดเชื่อไม่ได้ ถ้าลูกเรา
ไม่ยอมแต่งงานกับลูกชายท่านหมา เราจะมีฐานะลำบาก”

บิดาของจู้อิงไถ “หัวใจฉันเป็นไฟด้วยแรงโทสะ ต้องแยกเขี้ยวยิงฟัน กระทั่ง
เท่ากันอีกอีลูกบ้า กล้าคิดหาผิวเอง คุณหมาเป็นถึงลูกชายท่านข้าหลวง
แต่ยายเหลียงซานเฝ้าเป็นยาจกอดรู้ การแต่งงานต้องตามใจฉัน ใครอย่า
มาคัดค้าน”

มารดาของจู้อิงไถพูดด้วยความกะวนกระวาย “นี่ คุณ”

บิดาของจู้อิงไถ “อะไรกัน ปัญหาต่าง ๆ เป็นหน้าที่ของฉัน อย่ายุ่ง”

แม่สื่อเดินตามหลังคนใช้เข้ามาแล้วกล่าวว่า “ตกลงหรือ เจ้าคะ”

บิดาของจู้อิงไถตอบกลับ “รีบกลับไปบอกท่านข้าหลวงหมาว่า รู้สึก
เป็นเกียรติที่จะได้เป็นทองแผ่นเดียวกับครอบครัวของท่าน ขอให้ท่านเลือก
ดูวันดีแล้วรับส่งของหมันมา” (ม่านประเพณี (梁祝) : 71)

จากบทสนทนาข้างต้น แม่สื่อมาขอจู้อิงไถให้ลูกชายข้าหลวงหมาโดยพูดว่าทางตระกูลข้าหลวง
หมามีฐานะดีเพียงใดแต่แท้จริงจู้อิงไถมีคนรักอยู่แล้ว แต่เมื่อมารดาของจู้อิงไถบอกความจริงกับบิดาของจู้อิงไถ
ว่าจู้อิงไถนั้นได้มีคนรักอยู่แล้วผู้เป็นบิดาถึงกับบันดาลโทสะขึ้นมาเมื่อทราบว่าลูกสาวตนเองไปรักกับ
คนที่ตนเองไม่ได้เลือกให้อีกทั้งยังไม่มีเกียรติยศหรือฐานะมากพอที่จะแต่งงานกับลูกสาวของตน สุดท้ายบิดา
ของจู้อิงไถก็ตอบตกลงรับหมั้นของตระกูลหมาทันทีและยังเร่งให้ข้าหลวงหมาดูวันดีและส่งของหมันมา
จะเห็นได้ว่า ผู้เป็นบุตรสาวไม่มีสิทธิ์ในการตัดสินใจในการเลือกคู่ครองเองถึงแม้ว่าจะมีคนรักอยู่แล้วก็ตามเมื่อ
บิดาทราบว่าจู้อิงไถมีคนรักแต่คนรักของนางมีฐานะไม่ดี ผู้เป็นบิดาจึงได้ตัดสินใจเช่นนี้

ตัวอย่างที่ 2

คนรับใช้ “คุณอิงไถ”

จู้อิงไถกล่าว “ทำไม วันนี้ดูเธอเศร้าโศกเหลือเกิน”

คนรับใช้ “นายท่านได้ตกลงยกคุณให้กับชายในตระกูลหมาไปแล้ว”

จู้อิงไถ “เธอหมายถึงตระกูลเหลียงไฉ่”

คนรับใช้ “ไม่ใช่ หมา ท่านได้ยกคุณให้กับ คุณชายหมา ลูกชายท่านข้าหลวง
หมา”

จู้อิงไถตกใจ “โธ่ พ่อและแม่ได้สร้างบาปให้แก่ฉัน ทำไมท่านจึงหมั่นฉันกับ
ชายอื่น เมื่อฉันกลับบ้าน ฉันได้บอกอะไรไว้กับแม่ ฉันบอกแม่ว่า เหลียงซาน
เฝ้ามีทั้งปัญญาและความรู้ ฉันรอคอยให้เขามาสู่ขอ เขาอายุสิบเก้า ฉันอายุ

สิบแปด เราจะเป็นคู่สมรสในอุดมคติคู่หนึ่ง โอ้ พ่อได้ทำกับลูกอย่างทารุณ” จู๊อิงไถโกรธและเป็นทุกข์ “พ่อหวังแต่ทรัพย์สินสมบัติและอำนาจอิทธิพล พ่อกำลังเล่นการพนันด้วยชีวิตของลูก พ่อถือว่าฉันเป็นดอกไม้ที่ย้ายที่ปลูกได้ เหตุผลทั้งหลายของท่านก็คือ สิทธิของพ่อและแม่ แต่แท้คือ โช้ตรวนและเครื่องพันธนาการ ช่างไม่น่าพาความปรารถนาดีของลูก ท่านจึงคิดให้แต่งงานกับลูกชายข้าหลวง”

คนรับใช้ “ตระกูลหม่า เป็นครอบครัวที่น่าชิงชะคุณ”

จู๊อิงไถ “พูดถึงคนพวกนี้ฉันแค้นนัก เขาส่งคนมาสู่ขอฉันได้อย่างไรกัน ข้าหลวงหม่า อย่าผยองในอำนาจของท่านเหมือนต้นพลัมในฤดูหนาว ไม่เคยเกรงกลัวลมและหิมะ หงส์หรือจะคู่กับกา ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะคิดถึงการแต่งงานครั้งนี้ นอกจากจะทำให้พระอาทิตย์ขึ้นทิศตะวันตกหรือทำให้ต้นสนทะเลมีดอก” (มานประเพณี (梁祝) : 77-79)

จากบทสนทนาข้างต้น จู๊อิงไถกล่าวถึงพ่อแม่ของตนที่ได้ตอบรับหมั้นลูกชายตระกูลหม่าไป ทั้ง ๆ ที่รู้แล้วว่าตนเองมีคนรักและรอคอยให้เขามาสู่ขออยู่ แต่บิดาของจู๊อิงไถก็ยังยืนยันที่จะให้แต่งงานกับลูกชายตระกูลหม่า เพียงแค่หวังทรัพย์สินสมบัติและอำนาจ อีกทั้งยังเป็นการตอบตกลงโดยที่ไม่รู้ว่าลูกของตนนั้นจะเห็นด้วยหรือไม่ ซึ่งจะเห็นได้ถึงสิทธิของพ่อและแม่ แต่หารู้ไม่ว่าการที่ตัดสินใจเลือกคู่ครองให้ลูกกับคนที่ลูกไม่ได้รักนั้นมันคือโช้ตรวนที่พันธนาการลูกของตนเอาไว้ นางรู้สึกว่ามันคือดอกไม้ที่บิดาจะยกให้ใครก็ได้ตามที่บิดาพอใจ จะเห็นได้ว่านางเกลียดข้าหลวงหม่าที่ได้นำแม่สื่อมาสู่ขอนางและนางก็ยังยืนยันที่จะไม่แต่งงานกับตระกูลหม่า

ตัวอย่างที่ 3

เหลียงซานเปอ “ว้าวที่เชือกขาด ลอยลมหายไปดังแจกันเงินตกหายไป ในบ่อน้ำ การคิดถึงวิวาคือความฝันอันว่างเปล่า เหมือนจะหาเกล็ดหิมะในกระทะที่น้ำมันกำลังพลุ่ง อิงไถเธอจะมีอะไรเป็นความหวังสำหรับฉันอีกเล่า”

จู๊อิงไถส่ายหน้า “เราจะไม่มีโอกาสได้แต่งงานกัน”

เหลียงซานเปอ “ฉันต้องกลับบ้าน เมื่อเราแต่งงานกันไม่ได้ แต่ฉันไม่อาจตัดความอาลัยในการต้องจากกันครั้งนี้ แม้ตัวจะตาย ฉันขอรักษาความเสน่หาต่อเธอในดวงใจ กลับไปเกิด ฉันต้องลาจากเธอที่นี่แล้ว”

จู๊อิงไถ “อีกสักครู่เกิด ฉันไม่มีอะไรจะให้เธอเป็นของขวัญ นี่ผ้าเช็ดหน้าแพร ฉันให้เธอเอาไปบ้านด้วย เมื่อเธอได้เห็นผ้าเช็ดหน้านี้ ก็เหมือนเธอได้เห็นฉัน”

เหลียงซานเปอรับผ้าเช็ดหน้า “ฉันหวังใจว่าเราจะไม่ได้พบกันอีก” คนรับใช้เห็นเหลียงซานเปอเศร้าใจมากจึงดึงเสื้อของอิงไถ หล่อนก็เข้าใจ และพูดว่า “ดูโน่นสิพี่” เหลียงซานเปอถามกลับ “ดูอะไร”

จู้อิงไถ “ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ดวงจันทร์ขึ้นมาทางบูรพาทิศ นกกระสาบินกลับรังเป็นคู่ ๆ ฉันอยากอยู่กับเธอนาน ๆ แต่พ่อของฉันจะกลับบ้านในไม่ช้า เราจะไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือริมหน้าต่างเดียวกัน ทั้งนี้เพราะความผิดของบิดาของฉันเพราะความมดเท็จของแม่สื่อ มากล่าวคำอำลาต่อกันเถิด เราต้องอยู่ไกลกันคนละฟากฟ้าแต่จันทร์ดวงเดียวกันส่องแสงให้แก่เราทั้งสองเมื่อเรามองเห็นจันทร์เจ้า ดวงตาของเราจะปรี่ไปด้วยน้ำตา”

เหลียงซานเปอมองดูผ้าเช็ดหน้า “ของขวัญของเธอทำให้ฉันเศร้าใจเหมือนอานม้าอวลยตัวม้า ฉันตรอมใจเพราะความหว่าเหว”

จู้อิงไถ “ชาตินี้เราไม่มีวันได้แต่งงานกัน ขอให้เรามาร่วมให้สัตย์ปฏิญาณกันเพื่อชาติหน้า”

เหลียงซานเปอ “ไม่มีเครื่องพันธนาการอันใดจะจองจำเราได้”

จู้อิงไถ “ในที่สุดเราต้องพรากจากกัน ฉันขอสัญญาว่า จะซื่อสัตย์ต่อเธอตลอดไป”(ม่านประเพณี (梁祝) : 93-95)

จากบทสนทนาข้างต้น ที่เหลียงซานเปอและจู้อิงไถพรรณนาถึงการแต่งงานที่ไม่มีแม้แต่ความหวัง ความผิดหวังของทั้งคู่ที่ตั้งใจว่าจะแต่งงานกันแต่กลับต้องโดนกีดกันโดยบิดาของจู้อิงไถและคำหลอกลวงของแม่สื่อ ทำให้เห็นถึงการโหยหาที่อยากจะแต่งงานกับคนที่รักระหว่างจู้อิงไถและเหลียงซานเปอ การที่บิดาของจู้อิงไถได้ตัดสินใจยกนางให้ตระกูลหม่าไปทำให้ทั้งสองต้องพรากจากกันด้วยความเศร้าโศกเสียใจโดยการที่ฝ่ายหญิงจะต้องแต่งงานกับคนที่พ่อของตนเลือกให้โดยไม่มีข้อขัดแย้งอันใดทั้งสิ้น จะเห็นได้ว่าการที่ทั้งคู่ได้ไม่แต่งงานกันนั้นยิ่งทำให้เห็นชัดเจนว่า เป็นการกีดกันอิสราภาพในการเลือกคู่เองโดยบิดาของจู้อิงไถ ถึงแม้ว่าชายหญิงทั้งสองจะรักกันมากแค่ไหนแต่สุดท้ายจู้อิงไถก็ต้องยอมจำนนให้กับการคลุมถุงชนที่บิดาจัดการให้เสร็จสรรพ

ตัวอย่างที่ 4

บิดาของจู้อิงไถ “นี่ รีบไปแต่งตัวเข้าเถอะ” แต่อิงไถทำเป็นไม่สนใจ “เอ ฉันบอกให้แกไปแต่งตัว ทำไมแกแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินยินเฉยอยู่ได้ คนในตระกูลหม่าไม่ดีพอสำหรับแกรี” บิดาของจู้อิงไถพูดต่ออีกว่า “ใครหนอช่างเป็นคนอบรมสั่งสอนลูกกระยำ เจ้าลืมแล้วหรือซึ่งศรัทธาสามประการ กับ กลับยานคุณสืออย่าง เจ้าไปเรียนและอบรมศีลธรรมมาจากนิชานไม่ได้ผลอะไรเลย ช่างไม่รู้เสียเลยว่ กุลสตรีต้องวางตัวอย่างไร

พ่อสั่งให้เจ้าแต่งตัว แต่เจ้าก็ไม่ขยับเขยื้อนนั่งนิ่งอย่างกับบ้าใบ้หูหนวก วันนี้คือวันวิวาห์ของเจ้า พ่อจะไม่ยอมให้เจ้าต้องร้อนอีกต่อไป”

มารดาของจู้อิงไถ “อย่าว่าวามไปเลยท่าน ค่อย ๆ พูดกันดีกว่า แล้วเรื่องร้ายจะกลายเป็นดี ลูกก็เหมือนกัน ควรจะมีเหตุผลบ้าง ในเมื่อวันนี้เป็นวันวิวาห์ของลูกแล้ว และท่านข้าหลวงหมาก็เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ เมื่อสิ่งต่าง ๆ ได้ล่วงเลยมาถึงขั้นนี้แล้วลูกก็ควรยินยอมตาม เช็ดน้ำตาและลบรอยร้าวในดวงใจเจ้าเสียเถิด รีบไปแต่งตัวด้วยชุดเจ้าสาว”

จู้อิงไถ “ไม่มีประโยชน์อันใดหรอกแม่ ที่ลูกจะต้องเช็ดน้ำตา พ่อก็อย่าคุณกเลย เหลียงซานเปอรักลูกสุดหัวใจ เราคล้ายพี่น้องร่วมอุทรกันด้วยเหตุนี้ลูกจึงสัญญาจะแต่งงานกับเขา ไม่คิดว่าต่อมา พ่อจะปฏิเสธ บัดนี้ซานเปอได้สิ้นลมหายใจเสียแล้ว เพราะพ่อของลูก เป็นผู้ส่งเขาไปสู่ความตาย”นางพูดต่ออีกว่า “แม่พ่อจะทำหน้าหมิงทิงและตึงตึง แต่ลูกจะไม่ยอมไปบ้านพวกตระกูลหม่า”

บิดาจู้อิงไถ “ไหน ๆ เหลียงซานเปอก็ได้ตายไปแล้ว ลูกก็ควรจะได้สมรสกับพวกตระกูลหม่า”

จู้อิงไถคิดในใจ พ่อฉันคือทราซย์ จึงได้ใช้อำนาจกดขี่ลูกสาวเช่นนี้ สมองของพ่อต้องว่าวุ่นด้วยไฟโทสะ แต่จิตใจของลูกยังแน่วแน่มั่นคง ฉันต้องลงพ่อด้วยอุบาย ต้องยอมให้ฉันไปไหว้ศพเหลียงซานเปอ (ม่านประเพณี (梁祝) :111-112)

จากบทสนทนาข้างต้น บิดาของจู้อิงไถบังคับให้บุตรสาวของตนไปแต่งตัวเพื่อจะเข้าพิธีแต่งงาน เพราะเกี้ยวจะมารับจู้อิงไถไปยังบ้านของตระกูลหม่า แต่จู้อิงไถกลับทำเป็นไม่สนใจคำพูดของบิดาและยังต้องร้อนที่จะไม่สวมชุดเจ้าสาว โดยตอนแรกแม่เข้าข้างลูกเพราะลูกมีคนรักอยู่แล้ว แต่ด้วยความที่สามีนางได้ตัดสินใจแบบนั้นแล้วจึงทำให้นางต้องยอมจำนนต่อการตัดสินใจของสามี นอกจากนี้ในบทสนทนาข้างต้น จะเห็นว่าผู้เป็นบิดาได้ใช้คำพูดรุนแรงบังคับจิตใจบุตรสาวตนเองเป็นเพราะว่าลูกนั้นไม่ยอมแต่งงานกับคนที่ตนเลือกให้ซึ่งมีฐานะที่เหมาะสม ทำให้จู้อิงไถรู้สึกถึงความโหดร้ายของบิดาที่ใช้อำนาจในการกดขี่บุตรสาวได้ลงคอ สุดท้ายจู้อิงไถก็ยอมจำนนต่อการตัดสินใจของบิดา

ตัวอย่างที่ 5

จู้อิงไถ “เมฆฝนกำลังจับกลุ่ม เรารีบไปกันเถอะ อย่าชักช้าบัดนี้ เกี้ยวได้มาถึงสุสานแล้ว” เธอยิ้มแยมแจ่มใสขึ้น “ฉันไม่หวั่นไหวต่อสายฝน ซานเปอซานเปอ น้ำตาของฉันกำลังหลั่งลงสู่หลุมศพของเธอ ฉันขังบิดาผู้ปฏิบัติต่อเราด้วยความโหดร้าย ยามมีชีวิตเราไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ ยามสิ้นลมหายใจเราจะนอนอยู่ในหลุมเคียงคู่กัน” จู้อิงไถสบะอื้นอยู่กับแผ่นศิลาหน้าศพ พายุกระหน่ำลงมาอย่างแรง ทุกคนนอกจากจู้อิงไถวิ่งหาที่กำบัง แต่ทันใด

นั้นหลุมศพระเบิดออก จู๊อิงไถเดินเข้าไปด้วยความสงบ ทำให้แม่สื่อตกใจอ้าปากค้างด้วยความหวาดกลัว หลังจากนั้น มีนกสองตัวบินออกมา บิน บิน เราบินไปด้วยความสุขอย่างมีอิสระ มายินดีกับเราเถิด มาดูดอกไม้บานสะพรั่ง ท่ามกลางแสงแดดจ้า ดูสีม่วงสีแดงของดอกไม้ที่บ้านอยู่บนบันปันหมื่น ฟังเสียงประจ้อประแจของนกน้อยที่ร้องเพลงด้วยความร่าเริง มาตามเราไป ในท้องฟ้าและเหนือมหาสมุทรด้วยอิสรภาพและนิรันดร์เหมือนสุรียันและจันทรา เราจะบินขึ้นสูงให้เหมือนหมู่เมฆใน ทิฆัมพร.... (ม่านประเพณี (梁祝) :117-119)

จากบทสนทนาข้างต้น หลังจากที่ถูกจู๊อิงไถแต่งชุดเจ้าสาวและนางได้คิดกลอุบายให้บิดาของตนอนุญาตให้นางมาเคารพศพของเหลียงซานเปอ นางออกกลอุบายว่าหากนางจะต้องแต่งงานกับตระกูลหม่าตามที่บิดาของนางต้องการจริง ๆ นางก็จะยอมจำนนแต่โดยดี แต่นางขอแค่พานางมาเคารพศพของคนที่นางรักก่อน บิดานางจึงอนุญาตและให้คนนำเกี้ยวพานางมาที่หลุมศพเหลียงซานเปอคนที่นางรัก หลังจากนั้นนางก็ได้ลงไปหลุมศพเหลียงซานเปอ ถึงแม้ว่าไม่ได้ใช้ชีวิตด้วยกันก็ขอให้ตายเคียงคู่กัน จะเห็นได้ว่าการที่บิดาบังคับบุตรสาวของตนถึงแม้จะไม่ได้บังคับด้วยการลงไม้ลงมือแต่ถึงอย่างนั้นก็เป็น การบังคับทางจิตใจเพียงเพราะต้องการให้บุตรสาวแต่งงานกับคนที่ตนเลือกไว้ให้ ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมความรักขึ้น จู๊อิงไถได้สะท้อนต่อหน้าหลุมศพของเหลียงซานเปอทำให้เห็นถึงการพลัดพรากจากคนรักด้วยระบบที่พ่อแม่จัดเลือกคู่ให้โดยที่ตนเองไม่ได้รับเลือก การที่จู๊อิงไถได้เดินเข้าไปในหลุมศพนั้นก็เพราะเพื่อหลีกเลี่ยงการแต่งงานกับคนที่ตนไม่ได้รับเลือก

สรุปได้ว่า การแต่งงานแบบคลุมถุงชนนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกผ่านตัวละครผู้เป็นบิดา และตัวละครผู้เป็นบุตรสาวที่ยังคงถูกบังคับแต่งงานแบบระบบคลุมถุงชน ตัวละครผู้เป็นบิดานั้นยังมีความคิดที่ว่าตนเป็นชาย และเป็นใหญ่ที่สุด มีสิทธิ์และอำนาจในการตัดสินใจทุกอย่างในบ้านและตัวบุคคลในบ้าน ไม่เพียงแต่บุตรสาวเท่านั้น รวมไปถึงภรรยาของตนและสาวใช้อีกด้วย ตามแนวคิดปิตาธิปไตย ซึ่งเป็นแนวคิดผู้ชายเป็นใหญ่ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันภายในบ้าน และการใช้อำนาจของผู้เป็นบิดานั้นได้ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมความรักขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้หญิงที่ไม่ยอมจำนนต่อการแต่งงานแบบคลุมถุงชน หรือคนที่ตนไม่ได้รับเลือก โดยจู๊อิงไถยอมปลิดชีวิตตนเองเพราะคนที่ตนรัก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมแนวเรดิคัล หรือสตรีนิยมแบบถอนรากถอนโคน (Radical feminism) ซึ่งได้กล่าวถึงความที่ผู้ชายเป็นใหญ่และเอารัดเอาเปรียบผู้หญิง การกดขี่ทางเพศสภาพเป็นพื้นฐานสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง ทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ เนื่องจากตัวอย่างที่กล่าวไปข้างต้น ผู้เป็นบุตรสาวคือจู๊อิงไถไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจในการรับหมั้นครั้งนี้เลยแม้แต่น้อย แต่ผู้เป็นบิดาก็ตอบตกลงไปในฐานะที่ตนใหญ่ที่สุดในบ้านและมีอำนาจในการตัดสินใจมากที่สุด ทั้งหมดนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงการไม่มีอิสระในเลือกคู่ครองได้เอง ดังนั้นแนวคิดสตรีนิยมแนวเรดิคัล หรือแบบรุนแรง จึงได้สะท้อนให้เห็นถึงความที่ผู้ชายเป็นใหญ่และได้สะท้อนการแสดงอำนาจบาตรใหญ่ที่ทำให้เห็นถึงการกระทำต่อผู้หญิงทางจิตใจผ่านตัวละครผู้เป็นบิดา จากการบรรยายเนื้อเรื่องของการคลุมถุงชนผ่านนิทานพื้นบ้าน ม่านประเพณี ฉบับเดโช บุญชูช่วย ทำให้เห็นถึงความสำคัญของสำนวนภาษาที่ใช้ซึ่งผู้แปลได้ทำให้เข้าใจมิติของการคลุมถุงชนมากยิ่งขึ้นจากการใช้สำนวนภาษาที่เรียบง่ายและงดงาม อีกทั้งยังสอดแทรกประวัติศาสตร์ คติธรรม ที่มีมาตั้งแต่โบราณของชนชาติจีนจาก

การถ่ายทอดผ่านเนื้อหานิทานเรื่องนี้ และยังทำให้เห็นถึงคุณค่าทางประเพณีในสมัยอดีตที่ยังคงมีชีวิตมาจนถึงปัจจุบันนี้ หรือจะกล่าวได้ว่าคุณค่าทางประเพณีกลุ่มงูชุนนี้ยังคงไม่ถูกทำลายและอาจจะพบในปัจจุบันไม่มากนัก ดังนั้นจึงได้เปรียบเทียบกับผ้าไหมที่ถูกปิดกั้นโดยประเพณีกลุ่มงูชุนในเรื่องของการเลือกคู่ครองดังการอุปมาไว้ในชื่อเรื่อง เพื่อให้ได้มีการหลุดพ้นภัยแห่งพันธนาการจากการแต่งงานแบบกลุ่มงูชุนทั้งแบบเก่าและแบบใหม่ เพื่อให้หนุ่มสาวในปัจจุบันได้พบอิสระภาพในการเลือกคู่ครองได้เอง และจะได้มีชีวิตครอบครัวที่ราบรื่นโดยไม่ถูกบังคับจิตใจเหมือนกับจู้อิงไถอีก

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาสถานภาพและบทบาทสตรี

ผลจากการศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและบทบาทของสตรีแล้วสรุปได้ว่าสถานภาพ คือ ตำแหน่งของบุคคลหนึ่ง ซึ่งสถานภาพเป็นสิ่งที่สังคมกำหนดขึ้น ส่วนของ บทบาท คือ บุคคลที่จะดำเนินตามบทบาทได้นั้นต้องขึ้นอยู่กับสถานภาพเป็นตัวกำหนด เนื่องจากว่านิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง ม่านประเพณี (梁祝) ไม่ได้มีแค่การสะท้อนให้เห็นถึงแค่การคลุมถุงชนเท่านั้น แต่ยังแสดงออกให้เห็นถึง บทบาทและสิทธิของสตรีที่ได้ปรากฏในเรื่องนี้ คือ ด้านการศึกษา และด้านสังคม ดังต่อไปนี้

1). บทบาทของสตรีด้านการศึกษา

บทบาทสตรี หมายถึง สิ่งที่สตรีทำหรือหน้าที่ที่สตรีจะต้องทำเมื่อเป็นอะไรสักอย่าง สิ่งที่จะต้องควบคู่กับสิ่งที่เป็น และสถานภาพและบทบาทจะต้องเป็นสิ่งที่คู่กันเสมอ (วราคม ที่สุกะ, 2535. อ้างใน ไพรินทร์ เชื่อมจิต, 2546 : 8) ผู้วิจัยได้ทำการนำบทสนทนาตอนที่จู้อิงไถขอบิดาไปศึกษาเล่าเรียน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

อิงไถ “โบราณว่า สตรีและไพร่อบรมยาก ถ้าท่านถ่อมตัวลงมา เขาก็จะทะเล่ตื้นเสมอ ถ้าท่านทำตัวออกห่าง เขาก็จะบ่น” อิงไถวางหนังสือลงบนโต๊ะด้วยความไม่พอใจ เอามือปิดหน้า

ซานเปอแปลกใจ “เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ ฉันช่วยพุงเธอกลับไปห้องพักนะ”

อิงไถยกมือห้ามและถอนหายใจยาว “ไม่ต้องหรอกพี่ ฉันสบายดี เพิ่งได้อ่านข้อความตอนนี้ สตรีไพร่อบรมยาก..... ความจริงผู้หญิงก็เหมือนผู้ชาย ทำไมต้องเอาผู้หญิงไปเปรียบกับไพร่ด้วยเล่า ฉันไม่เข้าใจเลย นี่แหละ ที่ทำให้ฉันไม่สบายใจ”

ซานเปอ “ฉันไม่ทราบว่าเป็นอะไรไป อ้อ เธอข้องใจเรื่องในหนังสือแต่ความจริง มีอิราชหลายองค์ทรงสูญเสียอาณาจักร เพราะผู้หญิง”

อิงไถ “ในสมัยโบราณมีสตรีเป็น แม่ศรีเรือน หลายคน ญา หลอมหินเพื่อซ่อมป่าช้าในสวรรค์ เพชฌ์ เลี้ยงไหมและปลูกต้นหม่อน ไข่ ไม่มีมารดาที่ดีผู้เลี้ยงดูประคบประหงมบุตร มารดาเม่งจื้อต้องย้ายบ้านถึงสามครั้งไม่ใช่หรือ แต่ทราซย์ผู้สร้างความพินาศให้แก่อาณาจักรของตน กลับโยนความผิด

ให้กับสตรี ชานเปอ เธอยังไม่ได้คิดเรื่องนี้ให้ตลอด เธอไม่ได้พิจารณาว่า
อย่างไรหนูก้อย่างไหนผิด อย่าขุ่นเคืองเพราะคำฉันเลย ฉันเกรงว่าเธอจะ
เห่อความรู้ เห่อความรู้อย่างหลับหูหลับตา” (มานประเพณี (梁祝) :
41-43)

จากบทสนทนาข้างต้น จูอิงไถได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งอยู่ในตำราเรียน ในเนื้อหาหนังสือเล่ม
นั้นกล่าวถึงการเปรียบผู้หญิงกับไพร่ที่وبرมยาก ถ้าหากผู้ชายถ่อมตัวลงมาก็จะทะเล่ตีตนเสมอ เมื่อนางได้อ่าน
แล้วก็ทำให้นางนั้นรับไม่ได้และรู้สึกไม่พอใจ นางเห็นว่าผู้หญิงก็เหมือนผู้ชายแล้วทำไมจะต้องเอาผู้หญิงไป
เปรียบเหมือนกับไพร่ นางจึงรู้สึกไม่สบายใจที่ทำไมผู้เขียนหนังสือเล่มนี้จะต้องกล่าวแบบนี้ ซึ่งในโบราณผู้หญิง
ก็เปรียบเหมือนแม่ศรีเรือน แต่มีผู้มาสร้างความพินาศให้แก่นักอักษรแห่งนี้แล้วก็โยนความผิดให้กับสตรี
นางจึงไม่สบายใจถ้าหากว่าเหลียงชานเปอได้อ่านหนังสือและรับความรู้พวกนี้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการที่ผู้ชาย
มองผู้หญิงนั้น เป็นการมองว่าผู้หญิงมีฐานะที่ด้อยกว่าผู้ชาย และในหนังสือที่กล่าวถึงสตรีกับไพร่นั้นยังทำให้
เห็นว่าผู้ชายเข้าใจสตรีในทางที่ผิดอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 2

บิดาของจูอิงไถ “อิงไถ ลูกเอาแต่ใจตัวเกินไป ไม่อยู่ในโอวาทของแม่และพ่อ
ก็อะไรเล่าที่เจ้าว่า เป็นประโยชน์จากการศึกษา เจ้าชวนให้พ่อนี้มีโทษะ”
อิงไถ ลูกพ่อ เจ้าดีแต่รับเราขอแต่งกายเป็นผู้ชาย เพื่อไปเล่าเรียนที่ฉินชาน
ในฮางโจว พ่ออธิบายเหตุผลให้ฟัง ไม่รู้ว่ากี่ครั้งก็หนแล้ว แต่เจ้าก็ยังดื้อรั้น
ไม่ยอมฟังคำพ่อ พ่อจึงต้องให้แม่ไปห้ามปรามให้เจ้าเลิกความตั้งใจนี้เสีย
พ่อไม่รู้ว่าเจ้าจะยอมเปลี่ยนใจไหม น่าโมโห

มารดาของจูอิงไถ “ลูกสาวของเรา เป็นคนทะเยอทะยาน ต้องการการศึกษา
ปรารถนาอยากได้เล่าเรียนเหมือนผู้ชาย แม่อธิบายให้ฟังนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว
แต่ไม่สำเร็จ ท่านยอมให้ลูกไปเรียนเสียดีกว่า”

บิดาของจูอิงไถ “หนอยแน่ แม่กำลังพูดอะไรนั่น ลูกสาวจะออกจากบ้านไป
ได้อย่างไรกัน” พลาซซี่ไปที่หิ้งพระในบ้านด้วยความเดือดดาล “ฉันเกิดใน
ตระกูลผู้ได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี เรื่องนี้ ต้องให้พ่อเป็นผู้ตัดสิน”

จูอิงไถ “ตลอดฤดูใบไม้ผลินี้ ฉันมีความโศกเศร้าเพราะพ่อไม่ยอมให้ไปเล่า
เรียนในฮางโจว ฉันต้องหาเหตุผลมาโต้ให้ชนะพ่อ” จูอิงไถกล่าวสวัสดิ์เพื่อ
แสดงความเคารพบิดาและมารดา

มารดากล่าว “นั่งลงซิลูก”

จูอิงไถนั่งลงพร้อมกล่าวกับบิดา “ขอให้ลูกได้ไปเรียนที่ฮางโจวนะพ่อ”

บิดาของจูอิงไถกล่าว “ลูกต้องไปเรียนที่ฉินชานในฮางโจว ลูกรู้หรือเปล่าว่า
ผู้ชายเข้าไปในห้องของลูกไม่ได้ ลูกผู้หญิงก็ไม่ต้องออกจากห้องนั้นไป
พ่อบอกให้แม่เจ้าพูดเรื่องนี้ให้เข้าใจแล้ว ลูกยังไม่เห็นด้วยอีกหรื”

มารดา กล่าวกับจู้อิงไถว่า “แม่นะ พยายามอ่อนน้อมพ่อของลูก แต่พ่อของลูกก็ไม่ยอมฟังเอาเสียเลย ลูกเลิกความคิดนี้เสียดีกว่า” นางมองไปทางสามีจู้อิงไถ “แม้ลูกจะเป็นผู้หญิง แต่ก็มีคามทะเยอทะยานเช่นชาย ใครที่จะได้ไปเรียนที่ฮางโจว พ่อน่าจะดีใจด้วย ที่ลูกมีความคิดนี้”

บิดาของจู้อิงไถกล่าวอีกว่า “นี่ ตั้งแต่โบราณ กุลสตรีพึงมีความเอาใจใส่ในศรัทธาสาม และ กัลยาณศรัทธาประการเท่านั้น ไฉนลูกจึงมาคิดทำลายเกียรติยศชื่อเสียงของครอบครัว ด้วยการไปเที่ยวแสดงตนนอกบ้าน อย่าได้พูดถึงเรื่องออกนอกบ้านอีกเป็นอันขาด”

จู้อิงไถ “พ่อได้แต่ปฏิเสธ ไม่ยอมให้ลูกไปฮางโจว แต่ลูกมีอะไร อยากจะเล่าให้พ่อฟัง”

บิดาตอบกลับว่า “อะไรเล่า”

จู้อิงไถ “ฟังนะพ่อ ลูกโตขึ้นอาจเป็นสาวในแพรรณ อันไพจิตร แต่หัวใจนั้นแน่วแน่มั่นคงนักดังสาว ปาณจาว เคยร้องเรียนขอความยุติธรรมต่อศาลแทนพี่ชาย นี่ไม่ใช่ข้อพิพาทว่า สตรีก็ควรมีสติได้เล่าเรียนหรือ” จู้อิงไถกล่าวต่ออีกว่า “การศึกษาเล่าเรียน ไม่ใช่ของดีหรือ”

บิดาจู้อิงไถกล่าวว่า “บัดชบ ลูกดีจริง ลูกเหลือขอ ลูกจะทำให้พ่อขาดใจตายเพราะโทษะ กุลสตรีไม่จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถ การศึกษาไม่อาจมีประโยชน์อันใดแก่เจ้า ลูกซักจะมีทิวไรแรงเกินไปเสียแล้ว คิดถึงคำพูดพ่อ แล้วไตร่ตรองดูให้ดี เจ้าจะออกจากบ้านไปโดยไม่ได้รับอนุญาตไม่ได้”

จู้อิงไถ “ได้โปรด ให้ลูกได้อธิบายเถิด พ่อยังไม่ได้ใคร่ครวญเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วน การคิดว่าบุรุษสูงส่ง สตรีต่ำต้อย นั้นผิด แม้สตรีบางคนก็ดีกว่าบุรุษบางคน ดังหญิงคนหนึ่งชื่อ ซิงซิง ทิยง เคยถวายฎีกาช่วยชีวิตบิดาจนเป็นที่เลื่องลือ ลูกนี้หรือ ก็ปารถนาอยากเป็นเช่นสตรีที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ ลูกอยากแปลงกายจากลูกสาวคนที่เก้ เป็นลูกชายคนที่เก้”

มารดาของจู้อิงไถกล่าว “อย่าเถียงพ่ออีกต่อไป สิ่งใดที่พ่อว่า ลูกต้องแล้ว การที่ลูกมีความทะเยอทะยานในทางดี อยากทำตามกุลสตรีผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ก็พออาจแสดงให้เห็นได้แล้วว่า ผู้เป็นพ่อก็ได้ให้ความเอาใจใส่เลี้ยงดูลูกมาเป็นอย่างดี” นางจู้หันไปพูดกับสามีตนเองว่า “ฉันคิดว่า เมื่อลูกอยากไป เราควรอนุญาต” บิดาของจู้อิงไถแสดงความไม่พอใจ นางจู้กล่าวต่อว่า “ทุกอย่าง จะต้องไตร่ตรองกันให้ดีค่อยตกลงกันใหม่อีกที จะดีกว่า”

บิดาของจู้อิงไถ “ฉันจะคลั่งเพราะโทษะอยู่แล้ว มานี้ มา แม่อย่างม่ายนักฉันเป็นหัวหน้าครอบครัวนี้ ฉันควรเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ลูกสาวจะทำจงสอนลูกสาวว่า ถ้าอยู่บ้านด้วยความสงบเสงี่ยม ฉันจะให้แต่งงานกับคนดีคนมีอำนาจราชศักดิ์ ทั้งจะได้รับมรดกมากมาย แต่ถ้าลูกยังขึ้นดื้อดั่ง..

ฉันจะไม่นับว่าเป็นลูก จะขังไว้ในห้อง จะไม่ยอมให้ลงล่าง ถ้ายังขึ้นไว้อย่างมากไป ฉันจะเขียนให้หลังลาย”

จู่อิงไถ “พ่อจะมาทำลายความตั้งใจของลูก ด้วยการข่มขู่หาได้ไม่ ลูกไม่กลัว แม้พ่อจะจับขังไว้ในห้อง ขุนเขายังมีวันกลายเป็นธูลี มหาสมุทรก็มีวันรู้จักแห้งเหือด ลูกจะไม่มีวัน เปลี่ยนใจ”

คนรับใช้ “ท่านเจ้าขา การศึกษาเป็นของดี โปรดให้คุณผู้หญิงได้เล่าเรียนเถิด ถ้าท่านเป็นห่วงคุณผู้หญิง บ่าวจะขอแต่งกายเป็นชาย เดินทางไปด้วย” บิดาของจู่อิงไถเงียบ

มารดาของจู่อิงไถกล่าวต่อ “ฟังนี้ซิคุณ เรามีหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้น การปฏิเสธอาจทำให้ลูกคิดสั้นก็ได้”

บิดาของจู่อิงไถ “ยุ่งจริง ถ้าลูกทำเรื่องอับอายขึ้น ตระกูลของเราจะไม่พลอยเสียชื่อไปด้วยหรือ” คิดในใจสั๊กพัก “อ้อ ฉันคิดออกแล้ว เมื่อลูกเราจะบเร้าจะไปให้ได้ ฉันจะไม่ขัดละ แต่ต้องมีเงื่อนไขสามข้อ”

อิงไถพูด “เงื่อนไขข้อแรกของพ่อ ว่าอย่างไร”

บิดาของจู่อิงไถ “อิงไถจะต้องเดินทางไปไกลถึง ฌิซาน แต่แม่เจ้าสุขภาพไม่ดีเลย ถ้าพ่อส่งข่าวไปว่าแม่ป่วย ลูกต้องกลับบ้านทันที”

จู่อิงไถ “ลูกตกลง แล้วเงื่อนไข ข้อที่สองเล่า”

บิดาของจู่อิงไถ “ลูกต้องวางตัวให้ดี ต้องสัญญาว่าจะไม่สร้างความอับอายอดสู ให้แก่ตัวเองและวงศ์ตระกูล”

จู่อิงไถ “ลูกขอสัญญาว่าจะปฏิบัติตาม แล้วข้อที่สาม”

บิดาของจู่อิงไถ “พ่อสงสัยว่า ลูกจะเห็นด้วยหรือไม่กับข้อที่สามนี้”

จู่อิงไถ “ถ้าพ่อยอมให้ลูกไปเล่าเรียนศึกษา ลูกก็ขอสัญญาตามเงื่อนไข แม้สักสามสิบข้อ ไม่ใช่สามข้อ”

บิดาของจู่อิงไถ “พ่อจะมอบไหมแดงให้เจ้ายาวเจ็ดคืบ ถ้าเจ้ากลับมาตัวเปล่าและยังเป็นคนดีดังเดิม แต่ถ้าลูกทำลายชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล ลูกจะต้องผูกคอตายในห้องนอนด้วยไหมแดงยาวเจ็ดคืบนี้”

มารดาถามจู่อิงไถ “ข้อนี้ลูกจะตอบอย่างไร”

จู่อิงไถ “แม่อายุวิตก ลูกขอให้สัญญาทุกข้อ ขอให้ลูกไป...” แม่พูดตอบ “ไปไหน” จู่อิงไถตอบ “กลับไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวที่ห้อง ลูกขอออกเดินทางวันนี้เลยทีเดียว” (มานประเพณี (梁祝) : 17-25)

จากบทสนทนาข้างต้น จู่อิงไถเป็นหญิงสาวที่รักการใฝ่รู้ใฝ่เรียน นางนึกอยากจะไปเล่าเรียนเหมือนกับผู้ชายบ้างแต่บิดาไม่ยอม เป็นเพราะว่านางเป็นหญิงจะเล่าเรียนไปทำไมในเมื่อเรียนไปก็ไม่มีประโยชน์ บิดาเห็นว่าผู้หญิงกับการเรียนเป็นเรื่องไร้สาระ อีกอย่างคือการเป็นกุลสตรีจะต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ฝึกทำงานต่าง ๆ ในบ้านทุกอย่าง เพื่อที่จะต้องเตรียมตัวออกเรือนตามที่พ่อแม่ของตนจัดหาไว้ให้

แต่จู้อิงไถ่มีความคิดที่อยากจะเรียนเพราะว่านางอยากจะเป็นเหมือนสตรีจีนในประวัติศาสตร์ที่มีความรู้และช่วยเหลือเพื่อนางได้ จู้อิงไถ่เกลี้ยบิดาเพื่อให้บิดาเห็นว่าตนนั้นได้มีความพยายามที่อยากจะเล่าเรียนแค่ไหน โดยนางได้กล่าวปราบบิดาว่าการที่บิดาคิดว่าบุรุษสูงส่ง สตรีต่ำต้อยนั้นผิด และนางไม่อยากจะให้บิดาของนาง มาทำลายความตั้งใจ นางจึงยืนยันที่จะไปเรียน บิดาของนางจึงอนุญาตโดยมีเงื่อนไขอยู่สามข้อก็คือถ้าหากบิดา ส่งจดหมายไปบอกว่าการดาป่วยต้องรีบกลับบ้านทันที ข้อสองคือจะต้องวางตัวให้ได้และไม่นำความอับอาย ออก สู้ให้แกตนเองและตระกูล ส่วนข้อสุดท้ายนั้นคือบิดานางจะมอบไหมแดงยาวเจ็ดคืบให้ ถ้าหากนางทำลาย ชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ซึ่งจะได้เห็นได้ว่าการที่ผู้หญิงไม่มีสิทธิในการศึกษาเหมือนผู้ชายนั้นก็หมายความว่า การที่ผู้ชายเป็นใหญ่กว่าผู้หญิง แม้ว่าผู้หญิงอยากจะศึกษามากเพียงไหนก็ตามแต่ก็ไม่สามารถเล่าเรียนได้เหมือนกับผู้ชายอยู่ดี

สรุปได้ว่า บิดาของจู้อิงไถ่ไม่พอใจที่จะให้จู้อิงไถ่ไปศึกษาเล่าเรียน เนื่องจากตนมีความคิดว่า เกิดเป็นหญิงจะต้องอยู่เหย้าเฝ้ากับเรือน ส่วนผู้ชายจึงได้รับสิทธิมากกว่าในด้านการศึกษา และด้านอื่น ๆ ในยุคนั้นผู้หญิงที่เฝอยอยากจะศึกษานั้นถือว่าเป็นเรื่องไร้สาระที่เป็นไปไม่ได้ ศึกษาไปก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไร และสิ่งที่กุลสตรีพึงจะต้องมีความเอาใจใส่ในศรัทธาสาม และ กัลยาคุณสี่ประการ เพราะยุคสมัยในเรื่อง ม่านประเพณี (梁祝) นั้นเป็นสมัยที่ผู้ชายเป็นใหญ่มากกว่าผู้หญิง จะเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายหญิงหรือ บทบาทของพ่อและลูกสาว ในยุคที่ผู้ชายเป็นใหญ่นั้น เพราะสุดท้ายแล้วผู้หญิงก็ต้องตกลงปลงใจแต่งงานกับ บุคคลที่พ่อแม่เลือกให้อยู่ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดความเหลื่อมล้ำด้านสิทธิ (inequality) ที่ได้กล่าวถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างคนที่มีสิทธิเดียวกัน แต่มี “โอกาส” และ “ความสามารถ” ในการใช้สิทธินั้นได้ไม่เท่ากัน ซึ่งได้สอดคล้องกับบทบาทตัวละครเอกหญิงจู้อิงไถ่ ที่อยากจะได้รับโอกาสในการศึกษาความรู้ เหมือนกับผู้ชาย นางจึงได้แปลงตัวเป็นผู้ชายเพื่อไปศึกษาเล่าเรียน ที่ผู้ชายได้เรียนสูงกว่าผู้หญิงเพราะในยุคที่ชายเป็นใหญ่นั้นมีความคิดว่าผู้ชายมีความแข็งแกร่งกว่าสามารถออกไปเผชิญโลกภายนอกได้ ส่วนผู้หญิงนั้นมีความอ่อนแอกว่าผู้ชายจึงได้ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านที่เล่าเรียนวิชางานบ้านต่าง ๆ เท่านั้น เป็นเพราะว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชายในเรื่องของเพศที่อ่อนแอกว่า จึงไม่ได้รับการเปิดโอกาสในด้านการศึกษา และด้านอื่น ๆ ซึ่งทำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันหรือความไม่เสมอภาคกันระหว่างชายและหญิงในมิติของการศึกษาที่ได้ สอดคล้องกับแนวคิดความเหลื่อมล้ำที่ได้กล่าวไว้ ดังนั้นในมิติของสังคมที่ชายเป็นใหญ่ของจีนที่จะเห็นได้ถึงมิติ ความด้อยในเรื่องสิทธิในการศึกษาของสตรีได้ชัดเจนยิ่งกว่าสังคมชายเป็นใหญ่ของไทย ซึ่งจะได้เห็นได้ การแบ่งแยกชนชั้นที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นผ่านการบรรยายดังตัวอย่างข้างต้นในฉบับแปลไทยของเดโช บุญชูช่วย และยังทำให้เห็นถึงมุมมองความคิดของสตรี ผ่านคำพูดและกิริยาที่ได้แสดงให้เห็นผ่านตัวละครจู้อิงไถ่ได้อย่าง ชัดเจนมากยิ่งขึ้นอีกด้วย เนื่องจากว่าสตรีในสมัยก่อนได้มีความคิดที่อยากจะศึกษาแต่ก็ไม่สามารถศึกษา เล่าเรียนได้ตามอำเภอใจ เนื่องจากอยู่ภายใต้อำนาจของชายเป็นใหญ่จึงไม่สามารถเล่าเรียนได้เหมือนผู้ชาย และจากนิทานพื้นบ้านเรื่อง ม่านประเพณี นี้ ก็สะท้อนให้เห็นภาพความต้องการที่จะศึกษาหาความรู้ และ ความเฉลียวฉลาดของจู้อิงไถ่นั้น ซึ่งอาจจะทำให้มีการส่งเสริมการเรียนของสตรีในปัจจุบันให้มีสิทธิในการเรียน และสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชายมากขึ้นอีกด้วย

2). บทบาทของสตรีด้านสังคม

จะเห็นได้ชัดเจนว่าผู้ชายมีสิทธิเสรีภาพมากกว่าผู้หญิง ผู้หญิงในอดีตยังอยู่ในสังคมที่ชายเป็นใหญ่ไม่ว่าจะเรื่องของ สิทธิเสรีภาพ อิสรภาพในการศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ยกตัวอย่างเพื่อให้เห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับบทบาทสตรีด้านสังคม ดังนี้

เชณซิณคนใช้ของจู้อิงไถกล่าวพรรณนา “นายของเราไม่ยอมฟังเหตุผล คุณอิงไถ ต้องร้องไห้ตลอดวัน แม้เธอจะเป็นกึ่งทอง เขาจะเป็นใบหยก ท่านก็ไม่ยอมให้แต่งงานกัน น่ากลุ้มใจเหลือเกินที่นายของเราไปสัญญากับข้าหลวงหมายอมยกคุณผู้หญิงให้แก่ลูกชายของท่าน คุณผู้หญิงของเราไม่ยอม เพราะต้องการแต่งงานกับเหลียงซานเปอ แต่นายท่านก็ไม่ยอมฟังไม่รู้ว่าจะเรื่องนี้จะลงเอยในรูปใด”

ซูซุยกะวีกระวาดออกมา “ฉันเดินทางมาด้วยความรีบร้อน ถู้อจจดหมายมาให้คุณอิงไถ”

เชณซิณรู้สึกดีใจ “อ้อ เธอมาแล้วซูซุย โอ ซูซุยคุณผู้หญิงสั่งให้ฉันคอยดูที่ประตูบ้านทุกวัน จนฉันเหนื่อยหน่ายเพราะการรอคอยเสียแล้ว”

ซูซุย “ตั้งแต่นายของฉันกลับไปบ้าน ก็เฝ้าคิดว่า จะได้พบคุณอิงไถอยู่ทุกวัน วันนี้ท่านให้ฉันถือจดหมายนี้มา ฉันวิตกมาตลอดทางว่า สุนัขของท่านก็ดูนายท่านก็เข้มงวด ฉันจะพบคุณอิงไถได้อย่างไร”

เชณซิณ “อย่าวิตกไปเลย นายของเธอเป็นอย่างไรบ้าง”

ซูซุย “ฉันจะเล่าให้ฟัง ขอให้ได้พบคุณผู้หญิงเสียก่อน”

เชณซิณ “ยั้งนั้นก็เข้ามาสิ ตามฉันเข้ามา”

อิงไถพรรณนา “ตั้งแต่เหลียงซานเปอจากไป ฉันรอคอยเธอ ทั้งกลางวัน กลางคืน” ซูซุยและเชณซิณเดินเข้ามา “โอ ซูซุย เธอมาแล้ว นายของเธอ....”

ซูซุย “ท่านไม่สบาย จึงให้ผมถือจดหมายนี้มาโปรดอ่านดูเถิด”

อิงไถรับจดหมายและเปิดอ่านแล้วหน้าถอดสี “ฉันเปิดจดหมายของเขาก่อน อ่านทุกตัวอักษรทุกแถวบรรทัด เหลียงซานเปอ ให้คำอวยพรที่อบอุ่นใจที่สุดมายังจู้อิงไถผู้เป็นที่รัก หลังจากที่ได้มาเยี่ยมบ้านเธอ ฉันเพิ่งได้รู้ว่าเธอคือกุลสตรีคนหนึ่ง ปากของเธอเองได้เอ่ยคำสัญญาว่าจะแต่งงานกับฉัน ฉันเชื่อว่าเราจะอยู่กันด้วยความสุขชั่วชีวิต แต่บิดาของเธอไม่ยอม ท่านได้สร้างกำแพงประเพณีขึ้นขวางกัน เมื่อกลับมาถึงบ้านฉันล้มป่วยลง ฉันต้องล้มหมอนนอนเสื่อ กินดื่มไม่ได้ ทุกคืนอาการไข้ทวีความร้ายแรงขึ้นจิตใจของฉันฟุ้งซ่านสิ้นดี ขอวิงวอนเธอให้ยาแก่ฉันสักขนานหนึ่งเถิด เพื่อช่วยชีวิตฉัน โปรดจดชื่อยาให้ฉันด้วยเพื่อเห็นแก่คำปฏิญาณระหว่างเรา” จู้อิงไถมือสั่นทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ด้วยความอ่อนใจ

เซณซิณ “คุณเหลียงต้องการขอยา จากคุณผู้หญิงหรือเจ้าคะ”

จู้อิงไถ “ไม่ใช่เซณซิณ ไม่ใช่เขาจะขอยา เขาถามมาว่า เรามีหวังจะได้แต่งงานกันหรือไม่ต่างหาก”

เซณซิณ “ตายจริง คุณผู้หญิง ไม่ยอมเข้าใจเอาเสียเลยคุณผู้หญิงจะทำอะไร”

จู้อิงไถ “ดวงใจของฉันแตกสลายเสียแล้ว น้ำตาพลั่งพลูออกมา เมื่อคิดถึงเหลียงซานเปอ เพราะฉัน เขาจึงได้ล้มป่วยลง ฉันต้องก้มหน้าด้วยความเวทนาสงสาร เขาถามอย่างตรงไปตรงมาว่า เรามีหวังจะได้แต่งงานกันหรือไม่ โดยทำที่ว่ามาขอยา ทำให้ฉันตกอยู่ในฐานะลำบาก” จู้อิงไถคิด “ฉันต้องบอกเขาว่า ฉันอยู่ในภาวะคับขัน บิดาของฉันจงจำฉันไว้ด้วยเครื่องพันธนาการพวกตระกูลหม่า ก็ร้ายยิ่งกว่าเสือและสุนัขป่าการคิดถึง การแต่งงานของเราทั้งสอง เป็นเรื่องสิ้นหวัง เช่นเดียวกับคิดหาโอสตรึกษา ความตาย” (ม่านประเพณี (梁祝) : 97-101)

จากบทสนทนาข้างต้น คนรับใช้ของจู้อิงไถได้พรรณนาถึงความรักที่เป็นไปไม่ได้และโดนกีดกันจากบิดาผู้เป็นใหญ่ซึ่งบิดาของจู้อิงไถได้ไปสัญญากับตระกูลหม่าว่าจะยกจู้อิงไถให้กับลูกชายตระกูลหม่า แต่โดยที่จู้อิงไถไม่ยินยอมเลยสักนิด คนรับใช้ของเหลียงซานเปอได้นำจดหมายของเหลียงซานเปอมาให้จู้อิงไถ เพราะหลังจากที่เหลียงซานเปอได้ทราบข่าวว่าจู้อิงไถจะต้องแต่งงานกับตระกูลหม่า เหลียงซานเปอก็ได้ล้มป่วยลงและให้คนใช้ของตนได้ส่งจดหมายมายังจู้อิงไถเพื่อที่จะขอยาจากจู้อิงไถ แต่นัยความนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้หมายถึงขอยาแต่กลับเป็นการถามว่า เขาทั้งสองจะได้มีโอกาสจะได้แต่งงานกันหรือไม่ ถึงแม้ว่าจู้อิงไถจะรักเหลียงซานเปอมากเพียงใดแต่ด้วยความทรราชย์ของบิดาของตนที่ได้ยกตนให้ตระกูลหม่าไปแล้ว นางจึงไม่สามารถตอบรับได้ว่าจะมีโอกาสที่จะได้แต่งงานกัน เพราะนางเองก็อยู่ในสถานะที่บิดาของนางได้จงจำด้วยเครื่องพันธนาการของตระกูลหม่า และการที่จะตอบกลับถึงเรื่องการแต่งงานของทั้งคู่ก็เป็นเรื่องที่ยากและสิ้นหวัง สรุปได้ว่า ในสังคมที่ชายเป็นใหญ่นั้นแน่นอนว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิในการตัดสินใจหรือขัดแย้งอะไรได้นัก จะเห็นได้ว่าในความไม่มีสิทธิเท่าเทียมกันเลยทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ในสถานการณ์ของการจำนนต่อการแต่งงานแบบคลุมถุงชน ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมสายสังคมนิยม (Socialist Feminism) ซึ่งแนวคิดนี้ได้มีการนำเอาทฤษฎีมาร์กซิสต์ผสมผสานเข้ากับแนวคิดสตรีนิยมเรดิคัล ซึ่งจะเห็นได้ว่าการกดขี่ด้านชนชั้นและเพศสภาพได้เชื่อมโยงเข้าหากัน ซึ่งได้สอดคล้องกับบทบาทของพ่อผู้เป็นใหญ่ที่สุดในบ้านได้มีการตัดสินใจเลือกคู่ครองให้บุตรสาว โดยที่บุตรไม่มีสิทธิที่จะขัดคำสั่งบิดาได้เพราะการแต่งงานถือเป็นหน้าที่ของลูกที่จะต้องแต่งงานตามที่พ่อแม่ของตนเลือกให้ ซึ่งดูเป็นการกดขี่ทางเพศและชนชั้นเพราะเห็นว่าฝ่ายหญิงเป็นเพศที่อยู่ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ ในมิติของสังคมจีนที่ชายเป็นใหญ่นั้นทำให้ผู้หญิงต้องยอมจำนนต่อวัฒนธรรมทางประเพณีของการคลุมถุงชน อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงความสำคัญบทบาทและหน้าที่ที่ถูกสังคมตีกรอบให้มีการจำกัดทางเลือกของสตรีผ่านบทสนทนาของพ่อและลูก และยังทำให้เห็นถึงสตรีในสังคมที่ชายเป็นใหญ่แล้วด้วยเหตุนี้เลยทำให้สตรีจะต้องยอมจำนนต่อการคลุมถุงชน เนื่องจากว่าสตรีได้มีชีวิตอยู่ภายใต้สังคมที่เป็นศักดินา ซึ่งสตรีจะต้องอยู่ในกรอบของลัทธิคลุมถุงชน จึงไม่สามารถที่จะต่อสู้เพื่อความปารถนาของ

ตนเองได้ อีกทั้งยังไม่สามารถขัดขึ้นต่อผู้ที่มีอำนาจได้อีก จากสถานการณ์ที่โดนสังคมบีบบังคับ จึงทำให้สตรีต้องตกอยู่ภายในกรอบที่สังคมมอบให้ไปตลอด และจากการเรียบเรียงเนื้อหาในนิทานเรื่อง “มานประเพณี” นี้ ผู้เรียบเรียงได้ทำให้มีความสวยงาม ความง่ายและความชัดเจนในเรื่องนี้ เพื่อเป็นการสะท้อนภาพความขัดแย้ง การต่อสู้ และการดำเนินเรื่องซึ่งเป็นการเปิดโปงความชั่วร้ายของการคลุมถุงชนในสังคมเก่าได้ดี และทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงสังคมของชายเป็นใหญ่และการที่สตรีจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย ซึ่งในปัจจุบันอาจจะไม่ค่อยมีให้เห็นแล้วเป็นเพราะสตรีในปัจจุบันได้มีสิทธิมากขึ้นกว่าในอดีต

กล่าวโดยสรุป ในสังคมที่ชายเป็นใหญ่นั้นแน่นอนว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิในการตัดสินใจหรือขัดแย้งอะไรได้มากนัก จะเห็นได้ว่าในความไม่มีสิทธิเท่าเทียมกันเลยทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ในสถานการณ์ของการจำนนต่อการแต่งงานแบบคลุมถุงชน ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมสายสังคมนิยม (Socialist Feminism) ซึ่งแนวคิดนี้ได้มีการนำเอาทฤษฎีมาร์กซิสม์ผสมผสานเข้ากับแนวคิดสตรีนิยมแรดิคัล (Radical feminism) ซึ่งจะเห็นได้ว่าการกดขี่ด้านชนชั้นและเพศสภาพได้เชื่อมโยงเข้าหากัน ซึ่งได้สอดคล้องกับบทบาทของบิดา ผู้เป็นใหญ่ที่สุดในบ้านได้มีการตัดสินใจเลือกคู่ครองให้บุตรสาว โดยที่บุตรไม่มีสิทธิที่จะขัดคำสั่งบิดาได้เพราะการแต่งงานถือเป็นหน้าที่ของลูกที่จะต้องแต่งงานตามที่พ่อแม่ของตนเลือกให้ ซึ่งดูเป็นการกดขี่ทางเพศและชนชั้นเพราะเห็นว่าฝ่ายหญิงเป็นเพศที่อยู่ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ ในมิติของสังคมจีนที่ชายเป็นใหญ่นั้นทำให้ผู้หญิงต้องยอมจำนนต่อวัฒนธรรมทางประเพณีของการคลุมถุงชน อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงความสำคัญของบทบาทและหน้าที่ที่ถูกสังคมตีกรอบให้มีการจำกัดทางเลือกของสตรี และยังทำให้เห็นถึงสตรีในสังคมที่ชายเป็นใหญ่แล้วด้วยเหตุนี้จึงทำให้สตรีจะต้องยอมจำนนต่อการคลุมถุงชน เนื่องจากว่าสตรีได้มีชีวิตอยู่ภายใต้สังคมที่เป็นศักดินา ซึ่งสตรีจะต้องถูกขังอยู่ในกรงของลัทธิคลุมถุงชน จึงไม่สามารถที่จะต่อสู้เพื่อความปารถนาของตนเองได้ อีกทั้งยังไม่สามารถขัดขึ้นต่อผู้ที่มีอำนาจได้อีก จากสถานการณ์ที่โดนสังคมบีบบังคับ จึงทำให้สตรีต้องตกอยู่ภายในกรอบที่สังคมมอบให้ไปตลอด และจากการเรียบเรียงเนื้อหาในนิทานเรื่อง “มานประเพณี” นี้ ผู้แปลและผู้เรียบเรียงได้ทำให้ภาษามีความสวยงาม ความง่ายและความชัดเจน เพื่อเป็นการสะท้อนภาพ ความขัดแย้ง การต่อสู้ และการดำเนินเรื่องซึ่งเป็นการเปิดโปงความชั่วร้ายของการคลุมถุงชนในสังคมเก่าได้ดีและทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสังคมของชายเป็นใหญ่และการที่สตรีจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย ซึ่งในปัจจุบันอาจจะไม่ค่อยมีให้เห็นแล้ว เป็นเพราะสตรีในปัจจุบันได้มีสิทธิมากขึ้นกว่าในอดีต เพราะมีความรู้ความสามารถเท่าเทียมผู้ชายหรือเหนือกว่าผู้ชายด้วยซ้ำไป

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “มานประเพณี” (梁祝) ฉบับแปลไทยเดโช บุญชูช่วย มีลักษณะดังนี้

1. ภาพสะท้อนของการคลุมถุงชน

การแต่งงานแบบคลุมถุงชนนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกผ่านตัวละครผู้เป็นบิดานั้นยังคงมีความคิดที่ยังเป็นการบังคับแต่งงานแบบคลุมถุงชน ยังคิดว่าตนเองจะต้องเป็นคนตัดสินใจเท่านั้นเพราะตนเองเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่าทุกคนในบ้าน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในบ้าน และการใช้อำนาจของผู้เป็นบิดานั้นได้ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมความรักขึ้น ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงการยอมจำนนต่อการแต่งงานแบบคลุมถุงชนโดยจำใจยอมพลิตชีวิตตนเอง จากการบรรยายเนื้อเรื่องของการคลุมถุงชนผ่าน

นิทานพื้นบ้าน ม่านประเพณี ฉบับเดโช บุญชูช่วย ทำให้เห็นถึงความสำคัญของสำนวนภาษาที่ใช้ซึ่งผู้แปลได้ทำให้เข้าใจในมิติของการคลุมถุงชนมากยิ่งขึ้นจากการใช้สำนวนภาษาที่เรียบง่ายและงดงาม อีกทั้งยังสอดแทรกประวัติศาสตร์ คติธรรม ที่มีมาตั้งแต่โบราณของชนชาติจีนจากการถ่ายทอดผ่านเนื้อหาในนิทานเรื่องนี้ และยังทำให้เห็นถึงคุณค่าทางประเพณีในสมัยอดีตที่ยังคงมีชีวิตมาจนถึงปัจจุบันนี้ หรือจะกล่าวได้ว่าคุณค่าทางประเพณีคลุมถุงชนนี้ยังคงไม่ถูกทำลายและอาจจะพบในปัจจุบันไม่มากนักน้อยดังนั้นก็ยิ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงสัญลักษณ์ของผ้าม่านที่ถูกปิดกั้นโดยประเพณีคลุมถุงชนในเรื่องของการเลือกคู่ครอง เพื่อให้ได้มีการหลุดพ้นภัยแห่งพันธนาการจากการแต่งงานแบบคลุมถุงชนทั้งแบบเก่าและแบบใหม่ เพื่อให้หนุ่มสาวในปัจจุบันได้พบอิสรภาพในการเลือกคู่ครองได้เอง และจะได้มีชีวิตครอบครัวที่ราบรื่นโดยไม่ถูกบังคับจิตใจเหมือนกับจู้จิ้งเถือกอีก

2. สถานภาพและบทบาทของสตรี

สถานภาพและบทบาทสตรีตามการศึกษาบทบาทของสตรีด้านการศึกษา และด้านสังคม จากการวิจัยพบว่า บทบาทสตรีด้านการศึกษา นั้น จะเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายหญิงหรือบทบาทของพ่อและลูกสาว ในยุคที่ผู้ชายเป็นใหญ่นั้น เพราะสุดท้ายแล้วผู้หญิงก็ต้องตกลงปลงใจแต่งงานกับบุคคลที่พ่อแม่เลือกให้อยู่ดี ซึ่งสอดคล้องกับบทบาทตัวละครหญิงจู้จิ้งเถือก ที่อยากจะได้รับโอกาสในการศึกษาความรู้เหมือนกับผู้ชาย นางจึงได้แปลงตัวเป็นผู้ชายเพื่อไปศึกษาเล่าเรียน ที่ผู้ชายได้เรียนสูงกว่าผู้หญิงเป็นเพราะว่าในยุคที่ชายเป็นใหญ่นั้นได้มีความคิดที่ว่าผู้ชายมีความแข็งแรงกว่าสามารถออกไปเผชิญโลกภายนอกได้ ส่วนผู้หญิงนั้นมีความอ่อนแอกว่าผู้ชายจึงได้ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านที่เล่าเรียนวิชาในบ้านต่าง ๆ เท่านั้น เป็นเพราะว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชายในเรื่องของเพศที่อ่อนแอกว่า จึงไม่ได้รับการเปิดโอกาสในด้านการศึกษา และด้านอื่น ๆ ซึ่งทำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันหรือไม่เสมอภาคกันระหว่างชายและหญิงในเรื่องของการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับแนวคิดความเหลื่อมล้ำที่ได้กล่าวไว้ ดังนั้นในมิติของสังคมที่ชายเป็นใหญ่ของจีนที่จะเห็นได้ถึงมิติความด้อยในเรื่องสิทธิในการศึกษาของสตรีได้ชัดเจนยิ่งกว่าสังคมชายเป็นใหญ่ของไทย ซึ่งจะเห็นได้จากการแบ่งแยกชนชั้นที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นผ่านการบรรยายดังตัวอย่างข้างต้นในฉบับแปลไทยของเดโช บุญชูช่วย และยังทำให้เห็นถึงมุมมองความคิดของสตรี ผ่านคำพูดและกิริยาที่ได้แสดงให้เห็นผ่านตัวละครจู้จิ้งเถือกได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นอีกด้วย เนื่องจากว่าสตรีในสมัยก่อนมีความคิดที่อยากจะศึกษาแต่ก็ไม่สามารถศึกษาเล่าเรียนได้ตามอำเภอใจเนื่องจากอยู่ภายใต้อำนาจของชายเป็นใหญ่จึงไม่สามารถเล่าเรียนได้เหมือนผู้ชาย และจากนิทานพื้นบ้านเรื่อง ม่านประเพณี นี้ ก็สะท้อนให้เห็นภาพที่จู้จิ้งเถือกอยากจะศึกษาและความเฉลียวฉลาดของจู้จิ้งเถือกนั้น อาจจะทำให้มีการส่งเสริมการเรียนของสตรีในปัจจุบันให้มีสิทธิในการเรียนและสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชายมากขึ้นอีกด้วย

บทบาทสตรีด้านสังคม ในสังคมที่ชายเป็นใหญ่นั้นเป็นที่แน่นอนว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิในการตัดสินใจหรือขัดแย้งอะไรได้มากนัก จะเห็นได้ว่าในความไม่มีสิทธิเท่าเทียมกันนี้ เนื่องจากว่าหญิงไม่มีบทบาทในการขัดแย้งอะไรมากนัก ซึ่งดูเป็นการกดขี่ทางเพศและชนชั้นเพราะเห็นว่าฝ่ายหญิงเป็นเพศที่อยู่ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ และในมิติของสังคมจีนที่ชายเป็นใหญ่นั้นทำให้ผู้หญิงต้องยอมจำนนต่อวัฒนธรรมทางประเพณีของการคลุมถุงชน อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงความสำคัญของบทบาทและหน้าที่ที่ถูกสังคมตีกรอบให้มีการจำกัดทางเลือกของสตรี และยังทำให้เห็นถึงสตรีในสังคมที่ชายเป็นใหญ่แล้วด้วยเหตุนี้จึงทำให้สตรีจะต้องยอมจำนนต่อประเพณีการคลุมถุงชน เนื่องจากว่าสตรีได้มีชีวิตอยู่ภายใต้สังคมที่เป็นศักดินา ซึ่งสตรีจะต้องอยู่

ในกรอบของลัทธิคลุมถุงชน จนไม่สามารถที่จะต่อสู้เพื่อความปรารถนาของตนเองได้ อีกทั้งยังไม่สามารถขัดขึ้นต่อผู้ที่มีอำนาจได้อีก จากสถานการณ์ที่โดนสังคมบีบบังคับ จึงทำให้สตรีต้องตกอยู่ภายในกรอบที่สังคมมอบให้นี้ไปตลอด และจากการเรียบเรียงเนื้อหาในนิทานเรื่อง ม่านประเพณี นี้ ผู้เรียบเรียงได้สะท้อนภาพความขัดแย้ง การต่อสู้ และการดำเนินเรื่องซึ่งเป็นการเปิดโปงความชั่วร้ายของการคลุมถุงชนในสังคมเก่าได้ดี และทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงสังคมของชายเป็นใหญ่และการที่สตรีจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย ซึ่งในปัจจุบันอาจจะไม่ค่อยมีให้เห็นแล้วเป็นเพราะสตรีในปัจจุบันมีสิทธิมากขึ้นกว่าในอดีต

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ฉบับโคโซ บุญชูช่วย ผู้วิจัยจะอภิปรายผลโดยมีประเด็นสำคัญสองประการ ดังนี้

ประการที่ 1. ภาพของการคลุมถุงชนสะท้อนให้เห็นการไม่มีอิสระในเลือกคู่ครองได้เองและได้สะท้อนผ่านตัวละครผู้เป็นบิดาที่ให้ความรู้สึกถึงการบีบบังคับในเรื่องของการแต่งงานและยังคงคิดว่าตนเองจะต้องเป็นคนตัดสินใจเท่านั้นเพราะตนเองเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่าทุกคนในบ้าน จากการศึกษาพบว่า การแต่งงานแบบคลุมถุงชนสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบของการเลือกคู่ครองของพ่อและแม่ ซึ่งได้สอดคล้องกับงานวิจัย ไพศาล สิทธิลิขิต (2543) ที่ได้ศึกษาเรื่องนัยทางการเมืองของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแต่งงานในสาธารณรัฐประชาชนจีน: ค.ศ. 1949-1980 ผลวิจัยสรุปว่า ในช่วงเริ่มต้นการปกครองสมัยคอมมิวนิสต์รัฐบาลจีนไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเท่านั้น แต่รัฐบาลต้องการเปลี่ยนแปลงถึงระดับโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมด้วยครอบครัว การแต่งงานจัดเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้สืบสานครอบครัวให้ขยายขนาดเรื่อย ๆ โดยหัวหน้าครอบครัวจะคัดเลือกสตรีที่ควบคุมให้อยู่ภายใต้โอวาทและกฎเกณฑ์ของครอบครัวในการเป็นสมาชิกใหม่ การแต่งงานจึงต้องกำหนดโดยหัวหน้าครอบครัวไม่ใช่เรื่องของหนุ่มสาวสองคนซึ่งมีผลทำให้รูปแบบการแต่งงานมีวิธีเดียวคือ การใช้ระบบคลุมถุงชนนั่นเอง

ประการที่ 2. ศึกษาสถานภาพและบทบาทของสตรี ผู้วิจัยได้ศึกษาโดยแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่ บทบาทของสตรีด้านการศึกษา และบทบาทของสตรีด้านสังคม โดยพบว่า

บทบาทของสตรีด้านการศึกษา จะเห็นได้ว่าบทบาทของลูกคือจะต้องเชื่อฟังพ่อแม่ อยู่กับเหี้ยมเฝ้ากับเรือนและยังต้องยึดหลักศรัทธาสาม และ กัลยาคุณสี่ประการ ซึ่งในเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าสตรีไม่มีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาเท่ากับผู้ชาย หากจะต้องศึกษาก็จะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เป็นผู้ชายเสียก่อน ในยุคนั้นนั้นเป็นสมัยที่ผู้ชายเป็นใหญ่มากกว่าผู้หญิง ผู้ชายจึงได้รับสิทธิมากกว่าในด้านการศึกษา และด้านอื่น ๆ ในยุคนั้นผู้หญิงที่เฝ้าศึกษานั้นถือว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ศึกษาไปก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไร เพราะสุดท้ายแล้วผู้หญิงก็ต้องตกลงปลงใจแต่งงานกับบุคคลที่พ่อแม่เลือกให้อยู่ดี ซึ่งได้สอดคล้องกับงานวิจัย รติรัตน์ กุญแจทอง และ กนกพร นุ่มทอง (2559) ที่ศึกษาเรื่องเดือนหญิง: วรรณกรรมสอนสตรีที่ประพันธ์ขึ้นภายใต้วัฒนธรรมขงจื้อ ผลวิจัยกล่าวว่า เรื่องนี้เป็นวรรณกรรมสอนสตรีเรื่องแรก ๆ ของจีน ซึ่งได้ประพันธ์ขึ้นโดยนักวิชาการสตรีนามปิ่นเจา เป็นผู้ที่มีความคิดสนับสนุนสตรีได้รับการศึกษาแบบเดียวกับบุรุษ แต่ปิ่นเจาก็ยังคงยึดมั่นในปรัชญาขงจื้อที่มีแนวคิดชายเป็นใหญ่ วิจัยเรื่องนี้เลยเป็นวิจัยที่แฝงไปด้วยปรัชญาขงจื้อ

แต่เนื่องจากว่าเนื้อหาในเรื่องนี้มีไม่ครบถ้วน จึงทำให้การประพันธ์วรรณกรรมสอนสตรีเรื่องอื่น ๆ เกิดขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นแนวปฏิบัติตัวอย่างสมบูรณ์ให้แก่สตรีรุ่นต่อมา

บทบาทของสตรีด้านสังคม จะเห็นได้ว่าในสังคมที่ชายเป็นใหญ่เน้นแน่นอนว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิในการตัดสินใจหรือขัดแย้งอะไรได้มากนัก ในความไม่มีสิทธิเท่าเทียมกันนี้ เนื่องจากว่าหญิงไม่มีบทบาทในการขัดแย้งอะไรมากนัก ดังนั้นเลยทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ในสถานการณ์ของการจำนนต่อการแต่งงานแบบคลุมถุงชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ์ (2544) ที่ได้ศึกษาเรื่องสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในอดีต: ภาพสะท้อนจากวรรณกรรมเรื่องขุนช้างขุนแผน ผลวิจัยกล่าวว่า ตัวละครเอกหญิงในเรื่องนี้เป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงในกลุ่มชนชั้นที่ต้องอยู่ภายใต้ความคาดหวังทางสังคมในการสืบทอดสถานภาพทางสังคม เนื่องด้วยผู้หญิงชนชั้นล่างหรือผู้ถูกปกครองจะมีภาระและความรับผิดชอบทางสังคมที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงที่ด้อยกว่ามีสิทธิ มีอิสระ และมีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่าผู้หญิงชั้นสูงสรุปได้ว่า ลักษณะ โครงสร้างทางสังคมที่แตกต่างกันของแต่ละชนชั้น เป็นปัจจัยต่อสถานะ บทบาทและอำนาจของผู้หญิงและผู้ชายในสังคมไทยในอดีต

การศึกษาภาพสะท้อนของการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ทำให้เห็นมุมมองของการแต่งงานแบบผู้หญิงโดนบังคับให้แต่งงานโดยที่ไม่ได้ยินยอมพร้อมใจจะแต่งงาน หรือเรียกอีกอย่างว่า การคลุมถุงชน โดยได้สะท้อนสังคมการคลุมถุงชนผ่านตัวละครผู้เป็นบิดาทำให้รู้สึกถึงอำนาจที่เด็ดขาด การเป็นใหญ่ที่สุดในครอบครัว และการตัดสินใจในการรับหมั้น โดยที่ไม่ถามไถ่ถึงความสมัครใจของบุตรเลย จะเห็นได้ถึงมิติของความไม่เท่าเทียมกันในความเป็นผู้ชายและผู้หญิง เปรียบกับในเรื่องจะเห็นถึงความไม่เท่าเทียมระหว่างผู้เป็นบิดากับบุตรสาวและคนในครอบครัว เนื่องจากว่าผู้เป็นบิดายังมีความคิดที่ว่าตนเป็นชายและเป็นผู้อาวุโสที่สุดในบ้าน การตัดสินใจในบ้านทั้งหมดจะต้องเป็นหน้าที่ของตน อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงการกีดกันอิสรภาพในการเลือกคู่ครองเอง ได้อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องภาพสะท้อนการคลุมถุงชนในนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” (梁祝) ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีประเด็นที่สมควรจะศึกษาต่อไปดังนี้

1. ควรจะศึกษากลวิธีการแปลไทยนิทานพื้นบ้านจีนเรื่อง “ม่านประเพณี” รวมทั้งการใช้ภาษาเชิงความเปรียบ
2. ควรศึกษาเรื่องการคลุมถุงชนในวรรณกรรมจีนประเภทอื่น ๆ อีก
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบการคลุมถุงชนในวรรณกรรมจีนกับวรรณกรรมไทย

เอกสารอ้างอิง

- ดวงพร รื่นเรืองฤทธิ์ และHuang Guomei, “ภาพสะท้อนชีวิตรักและการแต่งงานของชาวจีนผ่าน
คำสแลงในแต่ละยุค,” วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ (สาขาภาษาจีน), พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2561.
- นพรัตน์ วงศ์กลุฑูต, “โฆษณาทางโทรทัศน์กับบทบาทและสถานภาพของสตรีไทย,” วิทยานิพนธ์ วารสาร
ศาสตรมหาบัณฑิตและสื่อสารมวลชน, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- ไพรินทร์ เชื้อมจิต, บทบาทสตรีต่อการจัดการลุ่มน้ำ, เอกสารวิชาการ, กลุ่มวิจัยต้นน้ำ สำนักอนุรักษ์และ
จัดการต้นน้ำ, กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช, 2546.
- ไพศาล สิทธิลิขิต, “นัยทางการเมืองของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแต่งงานในสาธารณรัฐประชาชนจีน:
ค.ศ. 1949-1980,” สารนิพนธ์ (สาขาวิชาประวัติศาสตร์), กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2543.
- รติรัตน์ ญูแจทอง และ กนกพร นุ่มทอง, เตือนหญิง: วรรณกรรมสอนสตรีที่ประพันธ์ขึ้นภายใต้
วัฒนธรรมขงจื้อ, วิทยานิพนธ์ (ภาควิชาภาษาตะวันตก), กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2559.
- อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ, สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในอดีต: ภาพสะท้อนจาก
วรรณกรรมเรื่องขุนช้างขุนแผน, วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชามานุษยวิทยา),
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2544.

ผลกระทบจากการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร

The Impacts of Ecotourism in Samut Sakhon province

ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ¹

Susaraporn TANGTENGLAM

E-mail: Susaraporn.n1982@gmail.com

(Received: June 10, 2020; Revised June 30, 2020; Accepted July 24, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ในการศึกษา คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 400 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา การหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อหาข้อสรุปผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการศึกษา พบว่า

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ และเกิดการกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น ผลกระทบด้านสังคม ทำให้เกิดการตระหนักและห่วงแหนคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยว และเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในชุมชน ส่วนผลกระทบด้านวัฒนธรรม คนในท้องถิ่นเกิดความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเองและเกิดการส่งเสริมการผลิตสินค้าและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน ทำให้เกิดความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของชุมชน

คำสำคัญ: ผลกระทบ, การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

¹ อาจารย์ประจำโครงการจัดตั้งภาควิชาอุตสาหกรรมบริการและนวัตกรรมภาษา คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษรศาสตร์
Lecturer of Department of Services Industry and Language Innovation, Faculty of Liberal Arts and Science
Kasetsart University

Abstract

This research aimed to study the impacts of Eco-tourism in Samut Sakhon province. The respondent in this research included 400 Thai tourists who have experienced in ecotourism in Samut Sakhon province. The sample was selected by random sampling method. The Data was collected by using questionnaire. The data was analyzed by using statistics such as frequency, percentage, mean and standard deviation.

The result indicated that the economic impacts of ecotourism in Samut Sakhon province led to job creation, income generation and more income distribution in local area. For the social impacts, the awareness and the application of travel resources created good relationship between tourists and people living in the community. For cultural impacts, local people were proud of their own culture and promoted their unique products of the community. Lastly, the value of local environmental resources was raised and it led to the development and improvement of the community environment.

Keywords: Impact, Ecotourism

1. บทนำ

ปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นสายธารหลักในการหล่อเลี้ยงเศรษฐกิจของประเทศและมีแนวโน้มที่จะเติบโตอย่างต่อเนื่อง เนื่องด้วยความเป็นเอกลักษณ์และความหลากหลายของทรัพยากรด้านการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความแตกต่างกันตามแต่ภูมิภาค รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นและมีคุณค่าจากวัฒนธรรมประเพณีที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตั้งแต่ระดับชุมชนจนถึงระดับประเทศ ซึ่งเป็นเสน่ห์ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั่วโลกให้เข้ามาเยี่ยมเยือน อีกทั้งภาพลักษณ์ของความมีอัธยาศัยไมตรีของคนไทยในสายตาโลกก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556)

อย่างไรก็ตาม การประเมินภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยในระยะที่ผ่านมายังคงมีภาพลักษณ์ทั้งในด้านบวกและด้านลบ โดยในด้านบวก ได้แก่ การเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่คุ้มค่าเงิน เป็นที่ที่ใช้ชีวิตในวันพักผ่อนได้อย่างเต็มที่ ความมีน้ำใจของผู้คน บรรยากาศที่สนุกสนาน มีสีสัน อัธยาศัยไมตรีของคนท้องถิ่น จึงจัดว่าประเทศไทยทำได้ดีมาก ในเรื่องการสร้างความรู้สึกและการสร้างประสบการณ์ที่ดีด้วยความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว แต่ยังมีภาพลักษณ์ด้านลบได้แก่ ปัญหาอาชญากรรม ความปลอดภัย การหลอกลวงในรูปแบบต่างๆ ปัญหาจากความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากขาดระบบการจัดการ และการควบคุมการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลต่อภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว เป็นเหตุให้นักท่องเที่ยวกลุ่มตลาดหลักเปลี่ยนจุดหมายไปยังแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคอื่น ๆ จึงเป็นเรื่องที่จะต้องมีความห่วงใยและหน่วยงานปฏิบัติที่ชัดเจน (วันทิกา หิรัญเทศ, 2556)

จากปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นปัจจัยด้านลบซึ่งกระทบกับภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวไทย แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงเป็นที่สนใจแก่นักท่องเที่ยวในปัจจุบัน และได้รับการสนับสนุนผลักดันให้เกิดการปลูกฝังจิตสำนึกการร่วมอนุรักษ์ทรัพยากรของคนไทย โดยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่ใช่เพียงเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ แต่ได้พัฒนามาเป็นการหาความรู้ การทำหัตถ์ศิลปทางร่างกาย และจิตใจ รวมถึงการรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปใช้บริการและการขอความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปเพื่อป้องกันมิให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปมากเกินไปจนเกินกว่าสถานที่ท่องเที่ยวจะรับได้ และสามารถที่จะควบคุมให้นักท่องเที่ยวให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถานที่ท่องเที่ยวได้ ปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัย ได้รับความนิยมมากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะสถานที่ที่มีความสมบูรณ์ของทรัพยากรและกิจกรรมเชิงนิเวศและผจญภัย ที่มีมาตรฐานและเป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทั้งนี้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัยถือเป็นการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพักผ่อนกับธรรมชาติ และเน้นกิจกรรมที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก เป็นการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษที่นักท่องเที่ยวเข้าไปแล้วได้รับความเพลิดเพลิน ตื่นเต้นท้าทาย ผจญภัย และได้ประสบการณ์แปลกใหม่ ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ประกอบการหันมาให้ความสำคัญกับกิจกรรมท่องเที่ยวในรูปแบบนี้ เช่น การล่องแก่ง ปีนเขา ไรยตัว ดูนก และเดินป่า เป็นต้น โดยกิจกรรมเหล่านี้ถูกพัฒนาขึ้นตามความต้องการของนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาความเป็นธรรมชาติ กลุ่มที่รักในความท้าทายหรือการนำความแปลกใหม่มาผสมผสานกับความท้าทาย ทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัยได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556)

จังหวัดสมุทรสาครตั้งอยู่ภาคกลางตอนล่างของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพมหานคร 36 กม. เป็นหนึ่งในจังหวัดเมืองรองศักยภาพ (Brand new) ซึ่งมีความพร้อมแหล่งท่องเที่ยวที่มีอันดับรองมาจังหวัดที่เป็นเมืองสำคัญด้านการเดินทางท่องเที่ยว ตามแผนปฏิบัติการส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำปี 2562 ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตามที่กล่าวข้างต้น อีกทั้งจังหวัดสมุทรสาครยังมีแผนยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศ เพื่อเตรียมพร้อมไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเตรียมความพร้อมรองรับกับภัยพิบัติทางธรรมชาติเป็นสำคัญและยังส่งเสริมและพัฒนาให้จังหวัดเป็นศูนย์ กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่สอดคล้องกับวิถีวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ตามวิสัยทัศน์ที่ว่า “เป็นเมืองแห่งอาหารทะเลและผลไม้ปลอดสารพิษ ศูนย์กลางการพักผ่อนและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางลำคลองระดับชาติ ดินแดนแห่งประชาชนรักถิ่นกำเนิด” (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556)

จากปัญหาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่สามารถนำไปใช้ในการวางแผนและพัฒนาปรับปรุง การท่องเที่ยวและการให้บริการให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวรวมถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อมและด้านวัฒนธรรม

3.ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) การเสนอแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อลดผลกระทบของการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาครทั้งระยะสั้นและระยะยาว
- 2) การเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร สำหรับผู้ประกอบการ เพื่อมุ่งสู่ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่ที่ศึกษา

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร 5 แห่ง คือ 1) พื้นที่ศึกษาธรรมชาติป่าชายเลนอ่าวมหาชัย 2) ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำสมุทรสาคร 3) แหล่งศึกษาการอนุรักษ์ป่าชายเลนบ้านปากคลองประมง 4) อุทยานพระโพธิสัตว์กวนอิม 5) อุทยานศาลพันท้ายนรสิงห์ จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีความสำคัญของจังหวัดสมุทรสาคร

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. ผลกระทบจากการท่องเที่ยว
2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
3. พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

4.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 131,120 คน ปี พ.ศ.2562 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562)

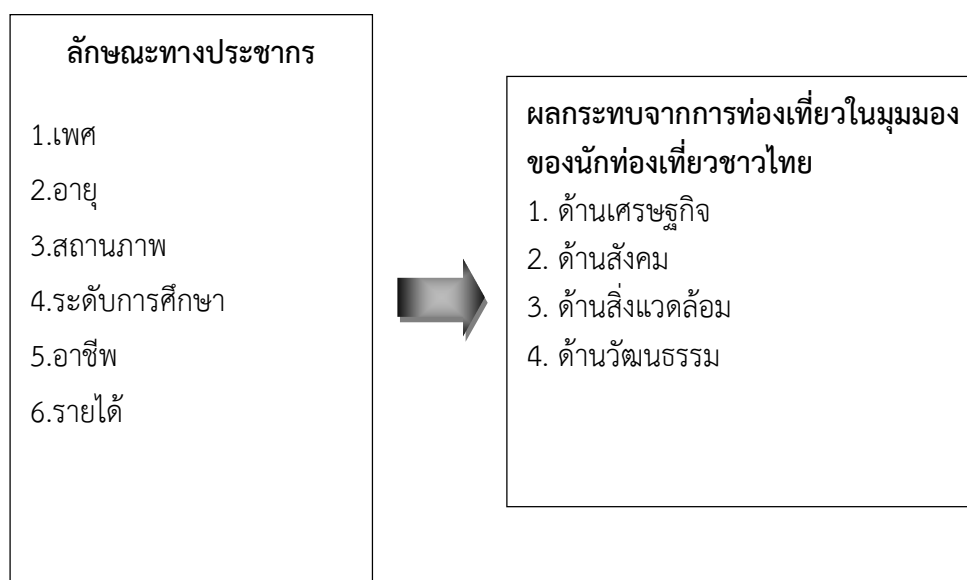
กลุ่มตัวอย่าง ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร 399 คน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเก็บจำนวน 400 คน โดยทำการเปรียบเทียบตารางการ กำหนดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรการเปรียบเทียบตารางของ (Taro Yamane) จากจำนวนประชากรทั้งหมด 131,120 คน โดยมีวิธีการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

4.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการทำวิจัย 1 ปี โดยเริ่มต้นจากเดือน มกราคม พ.ศ. 2562 ถึง ธันวาคม พ.ศ.2562

5. กรอบแนวการวิจัย

6. ระเบียบวิธีวิจัย

6.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งวิธีการเก็บข้อมูลตามลักษณะที่มาของข้อมูล ได้แก่

การเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Research) โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร

การเก็บข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Research) โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารวารสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

6.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากร (Population) คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร 5 แห่ง คือ 1) พื้นที่ศึกษาธรรมชาติป่าชายเลนอ่าวมหาชัย 2) ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำสมุทรสาคร 3) แหล่งศึกษาการอนุรักษ์ป่าชายเลนบ้านปากคลองประมง 4) อุทยานพระโพธิสัตว์กวนอิม 5) อุทยานศาลพันท้ายนรสิงห์ จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 131,120 คน ปีพ.ศ.2562 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562)

กลุ่มตัวอย่าง (Sampling) คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 399 คนโดยผู้วิจัยเลือกเก็บจำนวน 400 คน

โดยใช้การเทียบตารางของ (Taro Yamane, 1973) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ โดยมีวิธีการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

สูตร

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

แทนค่า

$$n = \frac{131,120}{1 + 131,120 (0.05)^2}$$

$$n = 399.9$$

ดังนั้น ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เท่ากับ 400คน

6.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยส่งแบบสอบถามที่กำหนดขึ้นให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และได้ชี้แจงให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ทราบข้อมูล และวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ทำการศึกษาวิจัย แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาครั้งนี้ ได้จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา การรับรู้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ลักษณะการมาเที่ยว ของที่ระลึกที่ซื้อกลับ จำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยว ช่วงเวลาในการเดินทาง พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง อาชีพและรายได้ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ Check List โดยกำหนดเกณฑ์ในการตอบแบบเลือกตอบตามความจริง มีทั้งหมด 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ลักษณะแบบสอบถามเป็นคำถามปลายเปิด (Open ended Question) โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถบรรยายได้อย่างอิสระ

6.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย

6.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่างช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูล คือ ช่วงเดือนกันยายนถึงตุลาคม พ.ศ.2562

6.4.2 ทฤษฎีภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจาก งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการค้นจากข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ตเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษามากที่สุด

6.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการเก็บข้อมูลและนักศึกษาได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเรียบร้อยแล้ว จะทำการจัดการกับข้อมูลที่เก็บ มาวิเคราะห์ ประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (Statistical Software) ได้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

6.5.1 การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม และคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

6.5.2 การลงรหัส (Coding) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่ได้ให้รหัสคะแนนแล้วมาลงรหัสตามที่กำหนดไว้

6.5.3 นำข้อมูลในแบบลงรหัสไปบันทึกลงเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วแปลงเป็นแฟ้มข้อมูลมาตรฐาน

6.5.4 ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

6.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistical Analysis) โดยใช้ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอข้อมูลประเภทตารางเพื่ออธิบายข้อมูล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา การรับรู้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ลักษณะการมาเที่ยว ของที่ระลึกที่ซื้อกลับ จำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยว ช่วงเวลาในการเดินทาง พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง อาชีพและรายได้

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Average and Standard Deviation)

7.สรุปผลการวิจัย

7.1.ข้อมูลด้านประชากร

นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 64 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 36 อายุส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 53.8 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 25-34 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 และมีอายุระหว่าง 35-44 ปี คิดเป็นร้อยละ 12 ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 62.8 รองลงมาคือ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 16.8 และมีการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 10.8 รายได้ ส่วนใหญ่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.3 รองลงมาคือ มีรายได้อยู่ในระหว่าง 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 24 และมีรายได้มากกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.5 ภูมิลำเนา ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 64.8 รองลงมาคือ มีภูมิลำเนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คิดเป็นร้อยละ 9.5 และมีภูมิลำเนาภาคใต้ คิดเป็นร้อยละ 8.5

การรับรู้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ส่วนใหญ่มีการรับรู้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวจากอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 61.8 รองลงมาคือ คำแนะนำจากผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 24.3 และสื่อสิ่งพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 2.5 ลักษณะการมาเที่ยว ส่วนใหญ่มาท่องเที่ยวในรูปแบบ ไป – กลับ คิดเป็นร้อยละ 61.3 และรองลงมาคือ รูปแบบค้างคืน คิดเป็นร้อยละ 38.8 ของที่ระลึกที่ซื้อกลับ ส่วนใหญ่เลือกซื้ออาหาร คิดเป็นร้อยละ 55.5 รองลงมาคือ ไม่ซื้อ คิดเป็นร้อยละ 17.0 และของใช้เบ็ดเตล็ด คิดเป็นร้อยละ 12.5 จำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวน 2 – 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมาคือ มาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 35.5 และมาท่องเที่ยวมากกว่า 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.8 ช่วงเวลาในการเดินทาง ส่วนใหญ่เดินทางในช่วง เสาร์ – อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 75.3 รองลงมาคือ วันหยุดนักขัตฤกษ์ คิดเป็นร้อยละ 16.8 และ จันทร์ – ศุกร์ คิดเป็นร้อยละ 8.0 พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ส่วนใหญ่เดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 78.5 รองลงมาคือ รถโดยสารประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 12.8 และเรือ คิดเป็นร้อยละ 4.8

7.2 การวิเคราะห์ผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ในมุมมองของนักท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

ด้านเศรษฐกิจ	ระดับของผลกระทบที่เกิดขึ้น					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมาย
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ส่งผลให้เกิดการสร้างอาชีพสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน	69 (17.3)	132 (33.0)	75 (18.8)	78 (19.5)	46 (11.5)	3.25	1.271	ปานกลาง
เกิดการกระจายรายได้ไปยังส่วนต่าง ๆ ในชุมชนท้องถิ่น	57 (14.3)	142 (35.5)	85 (21.3)	75 (18.8)	41 (10.3)	3.25	1.210	ปานกลาง
สถานะทางเศรษฐกิจโดยรวมของคนในชุมชนดีขึ้น	55 (13.8)	131 (32.8)	108 (27.0)	73 (18.3)	33 (8.3)	3.25	1.153	ปานกลาง
รวม						3.25	1.211	ปานกลาง

ตารางที่ 1 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านเศรษฐกิจ

จากตารางที่ 1 โดยภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.25$) และเมื่อพิจารณาประเด็นย่อยพบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน ทั้ง 3 ข้อ ได้แก่ ส่งผลให้เกิดการสร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน ($\bar{x} = 3.25$) เกิดการกระจายรายได้ไปยังส่วนต่างๆ ในชุมชนท้องถิ่น ($\bar{x} = 3.25$) และสถานะทางเศรษฐกิจโดยรวมของคนในชุมชนดีขึ้น ($\bar{x} = 3.25$)

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสังคม

ด้านสังคม	ระดับของผลกระทบที่เกิดขึ้น					ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
มีความตระหนักและห่วง แหนคุณค่าของ ทรัพยากรการท่องเที่ยว	66 (16.5)	118 (29.5)	97 (24.3)	91 (22.8)	28 (7.0)	3.26	1.183	ปาน กลาง
เป็นการสร้าง ความสัมพันธ์อันดี ระหว่างนักท่องเที่ยวกับ คนในชุมชน	78 (19.5)	104 (26.0)	95 (23.8)	86 (21.5)	37 (8.5)	3.26	1.252	ปาน กลาง
เป็นการช่วยยกระดับ มาตรฐานการครองชีพ และความเจริญก้าวหน้า ของคนในชุมชน	54 (13.5)	133 (33.3)	88 (22.0)	91 (22.8)	34 (8.5)	3.21	1.184	ปาน กลาง
รวม						3.24	1.422	ปาน กลาง

จากตารางที่ 2 โดยภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.24$) และเมื่อพิจารณาประเด็นย่อยพบว่า ปัจจัยด้านสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 3 ข้อ ได้แก่ มีความตระหนักและห่วงแหนคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.26$) เป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในชุมชน ($\bar{x} = 3.26$) และเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพและความเจริญก้าวหน้าของคนในชุมชน ($\bar{x} = 3.21$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านวัฒนธรรม

ด้านวัฒนธรรม	ระดับของผลกระทบที่เกิดขึ้น					ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	การ แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
เกิดการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมและสร้าง ความเข้าใจซึ่งกันและ กันระหว่างนักท่องเที่ยว กับคนในชุมชน	50 (12.5)	105 (26.3)	116 (29.0)	84 (21.0)	45 (11.3)	3.08	1.192	ปาน กลาง
คนในท้องถิ่นเกิดความ ภาคภูมิใจในวัฒนธรรม ของตนเอง	79 (19.8)	119 (29.8)	81 (20.3)	75 (18.8)	46 (11.5)	3.27	1.290	ปาน กลาง
เกิดการส่งเสริมการผลิต สินค้าและจัดจำหน่าย ผลิตภัณฑ์ที่เป็น เอกลักษณ์ของชุมชน	71 (17.8)	126 (31.5)	84 (21.0)	76 (19.0)	43 (10.8)	3.26	1.256	ปาน กลาง
รวม						3.20	1.246	ปาน กลาง

จากตารางที่ 3 โดยภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านวัฒนธรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.20$) และเมื่อพิจารณาประเด็นย่อย พบว่า ปัจจัยด้านวัฒนธรรมอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ข้อ ได้แก่ คนในท้องถิ่นเกิดความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเอง ($\bar{x} = 3.27$) เกิดการส่งเสริมการผลิตสินค้าและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน ($\bar{x} = 3.26$) และเกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในชุมชน ($\bar{x} = 3.08$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสิ่งแวดล้อม

ด้านสิ่งแวดล้อม	ระดับของผลกระทบที่เกิดขึ้น					ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของชุมชน	56 (14.0)	123 (30.8)	102 (25.5)	81 (20.3)	38 (9.5)	3.20	1.190	ปานกลาง
ช่วยฟื้นฟูและเสริมคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น	52 (13.0)	118 (29.5)	110 (27.5)	82 (20.5)	38 (9.5)	3.16	1.174	ปานกลาง
เกิดความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น	60 (15.0)	123 (30.8)	98 (24.5)	78 (19.5)	41 (10.3)	3.21	1.214	ปานกลาง
รวม						3.19	1.1927	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 โดยภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.19$) และเมื่อพิจารณาประเด็นย่อย พบว่า ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ข้อ ได้แก่ เกิดความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ($\bar{x} = 3.21$) เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของชุมชน ($\bar{x} = 3.20$) และช่วยฟื้นฟูและเสริมคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ($\bar{x} = 3.16$) ตามลำดับ

7.3. ข้อเสนอแนะอื่นจากนักท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยเรียงลำดับตามความถี่สูงสุด 3 อันดับ ได้แก่ ควรมีการปรับปรุงด้านความสะอาด การทิ้งขยะ มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมา ได้แก่ ควรมีการปรับปรุงภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 24 และอันดับที่ 3 ได้แก่ ควรมีมาตรการด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชน และควรมีการบริหารจัดการการจราจรให้มีความสะดวกมากขึ้น มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 8

8. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในจังหวัดสมุทรสาคร ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม ผู้วิจัยได้พิจารณาตามวัตถุประสงค์ ประกอบกับเหตุผลและทฤษฎี ที่สอดคล้องกัน และอภิปรายผลดังนี้

8.1. ด้านเศรษฐกิจ

จากการท่องเที่ยวที่เข้ามาสู่ชุมชนทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2544) และบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542) ที่กล่าวว่าการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระจายรายได้ สร้างงานให้ชุมชน สร้างผู้ประกอบการ สร้างผลิตภัณฑ์ สินค้าชุมชน มีการพัฒนาด้านการตลาด ซึ่งในสมัยก่อนในพื้นที่ของจังหวัดสมุทรสงคราม คนในชุมชนส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นชาวไร่ชาวนา และเมื่อเกิดแหล่งท่องเที่ยวขึ้น จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนอาชีพของคนในชุมชน ก่อให้เกิดรายได้ที่เพิ่มขึ้น เช่น อาชีพค้าขาย ที่คนในท้องถิ่นได้นำผลผลิตชุมชนมาจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว อาชีพมัคคุเทศก์ในการพาชมหิ้งห้อย ซึ่งเป็นจุดเด่นของตลาดน้ำอัมพวา สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากมาย รวมถึงการจัดสร้างที่พัก รีสอร์ทสำหรับบริการนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีการจัดจำหน่ายของที่ระลึกให้ขายอาหาร และเครื่องดื่มแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนโดยการประกอบอาชีพต่าง ๆ สอดคล้องกับมนัส สุวรรณ (2539) ที่กล่าวไว้ว่า การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยตรงและในกิจกรรมเกี่ยวเนื่องอื่นๆ และจากการเกิดรายได้ในชุมชน ทำให้เกิดการกระจายรายได้ในชุมชน อันจะก่อให้เกิดการพัฒนาสร้างความเจริญแก่ชุมชนท้องถิ่นในภูมิภาค แสดงสถานะความเป็นอยู่ของคนในชุมชนว่ามีความกินดีอยู่ดี

8.2. ด้านสังคม

การท่องเที่ยวช่วยให้คนในชุมชนเกิดการเรียนรู้ด้านการจัดการการท่องเที่ยว คนในชุมชนเกิดการรวมกลุ่มทางสังคม ชาวบ้านในชุมชนและเยาวชนได้ระดมความคิดในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี การต้อนรับนักท่องเที่ยว การพูดคุย การมีอัธยาศัยไมตรี เพื่อที่จะสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว รวมถึงการคิดค้นและสร้างสรรค์งานหัตถกรรมของชุมชน เพื่อนำมาจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว โดยมีความตระหนักและห่วงแหนคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในชุมชน และยังเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพและความเจริญก้าวหน้าของคนในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542) ที่กล่าวว่า เกิดธุรกิจท่องเที่ยวขึ้น เพื่อสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ทำให้ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นส่วนใหญ่เปลี่ยนจากอาชีพการเกษตรเดิม มาสู่อาชีพด้านการท่องเที่ยวอันเป็นอาชีพหลักใหม่หรืออาชีพเสริม การท่องเที่ยวช่วยสร้างความมั่นใจอันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนท้องถิ่น เพราะการท่องเที่ยวจะช่วยเปิดโอกาสให้สร้างสรรค์สมาคมขึ้นระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในท้องถิ่น ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของชุมชน ทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้และอำนาจซื้อมากขึ้นมีความเป็นอยู่ที่ดีเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพของชุมชนให้ดีขึ้น

8.3. ด้านวัฒนธรรม

คนในท้องถิ่นเกิดความห่วงแหน ภาคภูมิใจในคุณค่าของวัฒนธรรมในท้องถิ่น และยังคงร่วมกันอนุรักษ์ไว้ไม่ให้จางหายไป แต่คนในชุมชนนั้นเองไม่ได้ต่อต้านวัฒนธรรมใหม่ๆ ที่เข้ามาจากต่างท้องถิ่นต่างภูมิภาค

ซึ่งสอดคล้องกับ ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2543) ที่ได้กล่าวถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสังคมวัฒนธรรม (Socio-cultural Impact) ในลักษณะของการเผยแพร่วัฒนธรรมและการยอมรับวัฒนธรรม (Diffusion and Acculturation of Culture) และการอนุรักษ์วัฒนธรรม (Preservation of Culture) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าในสายตาของนักท่องเที่ยว ทำให้เกิดจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากขึ้นและเกิดการส่งเสริมการผลิตสินค้าและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนอีกด้วย

8.4. ด้านสิ่งแวดล้อม

การเกิดการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการพัฒนาและปรับปรุงทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของชุมชนเพื่ออำนวยความสะดวกและรองรับนักท่องเที่ยว และทำให้เกิดการตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นนำไปสู่การร่วมมือของชุมชนในการฟื้นฟูและเสริมคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ เนื่องจากความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรันยา พรหมจิโนและคณะ (2558) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนในชุมชนตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการก่อให้เกิดการพัฒนา และปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายรวมถึงสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ และคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้น

9. ข้อเสนอแนะ

9.1 ข้อเสนอแนะ

1) ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน แต่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการให้ความสำคัญในการสร้างผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่มีความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน และส่งเสริมการสร้างอาชีพให้คนในชุมชนเพื่อเป็นการกระจายรายได้ให้คนในชุมชนอย่างแท้จริง

2) ผลกระทบด้านสังคม นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน แต่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการมีมาตรการรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว เช่น การตั้งจุดประชาสัมพันธ์ และจุดบริการ-ช่วยเหลือ นักท่องเที่ยว โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว และควรมีการสนับสนุนการอนุรักษ์เอกลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น

3) ผลกระทบด้านวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ด้านวัฒนธรรม อยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน แต่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการเข้ามาของนักท่องเที่ยวต่างพื้นที่ ต่างวัฒนธรรม จะก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของกันและกัน ซึ่งเสี่ยงต่อการเลือนหายไปของวัฒนธรรมดั้งเดิม ดังนั้นควรมีการให้ความสำคัญต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชน และปลูกจิตสำนึกในการหวงแหนและภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเองให้แก่คนในชุมชน

4) ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม จากผลงานวิจัย นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน แต่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการควมคุมจำนวนนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับขนาดและศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

ต้องมีการศึกษาถึงขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว และควรมีมาตรการควบคุมจากหน่วยงานภาครัฐ ในส่วนของการจัดการขยะ การรักษาความสะอาด การควบคุมระดับมลพิษเพื่อรักษาความสมบูรณ์ทางธรรมชาติอย่างยั่งยืน

9.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2) การศึกษาแนวทางการพัฒนาด้านองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อให้ทราบแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในด้านองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และสามารถพัฒนามาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). *สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติ ปี 2562*. กรมการท่องเที่ยว.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). *โครงการสำรวจข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงลึก*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). *เข้าใจถิ่น เข้าใจเที่ยว*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). *แผนปฏิบัติการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: กองอนุรักษ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ชูสิทธิ์ ชูชาติ. (2543). *รายงานการวิจัยการใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการอนุรักษ์ป่าและระบบนิเวศเพื่อแก้ไขปัญหาภัยแล้งของประเทศไทย*. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2542. *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- มนัส สุวรรณ. (2539). *การท่องเที่ยวกับผลกระทบ*. วารสารภูมิศาสตร์.
- วันทิกา หิรัญเทศ. (2556). *ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยว ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร*. วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- สรวิศ ชัยนาม. (2544). *การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ : แนวทางสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรันยา พรหมจิโน, ชูเกียรติ ชัยบุญศรี, และ อนุภาค เสภาภักย์. 2558. *ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

**ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว
ในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย**
**Factors Influencing the Decision of Tourists to select Ecotourism
in Thailand**

ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ¹

Susaraporn TANGTENGLAM

E-mail: Susaraporn.n1982@gmail.com

(Received: June 10, 2020; Revised June 24, 2020; Accepted December 20, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย โดยใช้วิธีการวิจัยแบบเชิงปริมาณ กลุ่มเป้าหมายที่ในการศึกษา คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำนวน 400 คน โดยการเลือก แบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถาม มีค่าความเที่ยงตรง ระหว่าง 0.67 - 1.00 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.894 วิเคราะห์ข้อมูล ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศตามองค์ประกอบ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.50, S.D.=0.77$) ด้านที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ด้านพื้นที่ ($\bar{x}=4.40, S.D.=0.67$) โดยต้องการให้มีความสวยงามของทัศนียภาพและความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการจัดการ ($\bar{x}=4.19, S.D.=0.78$) โดยต้องการให้มีข้อมูลด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายหรือสัญลักษณ์เตือนเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยมากที่สุด ลำดับถัดมา คือ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ ($\bar{x}=4.15, S.D.=0.75$) โดยต้องการให้มีความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น เดินป่า ดูนก ปลุกต้นไม้ ล่องแพมากที่สุด และด้านการมีส่วนร่วม ($\bar{x}=4.13, S.D.=0.78$) โดยต้องการให้การท่องเที่ยวสามารถสร้างการกระจาย รายได้ให้กับคนในชุมชน เช่น การขายของที่ระลึก การเป็นมัคคุเทศก์ หรือการเป็นวิทยากรมากที่สุด

คำสำคัญ: ปัจจัย, การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, การเลือกเดินทาง, การตัดสินใจ

¹ อาจารย์ประจำโครงการจัดตั้งภาควิชาอุตสาหกรรมบริการและนวัตกรรมภาษา คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษรศาสตร์
Lecturer of Department of Services Industry and Language Innovation, Faculty of Liberal Arts and Science
Kasetsart University

ABSTRACT

This research aimed to study the factors that influenced the decision of tourists to select ecotourism in Thailand. The sample group used in this study was 400 oversea tourists who had an experience in ecotourism by using a purposive sampling method. Data was collected by using questionnaires with the reliability coefficient at 0.89. The data was analyzed by using statistical methods with descriptive analysis such as frequency, percentage, mean and standard deviation.

The result indicated that the overall factors influenced the decision of tourists on selecting the ecotourism in Thailand were at the highest level. The aspect having the most influencing power on tourists' decisions was the area with the beauty of the scenery and the abundance of natural resources, followed by the management which provided safety information to tourists such as signs or warning signs and security officers. Next, the activities and processes; the tourists prefer having a variety of ecotourist activities such as hiking, bird watching, planting trees, or rafting. The last one was the participation; the tourists wanted tourism which distributed income to the community, such as selling souvenirs, providing a local tour guide, or guest speakers.

Keywords: Factors, Ecotourism, components, Decisions.

1. บทนำ

การท่องเที่ยวสีเขียวหรือที่เรารู้จักกันในชื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ คำเฉพาะที่ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน แต่คำนี้ หมายความว่าอะไร สมาคมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศระหว่างประเทศได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่าเป็น “การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อพื้นที่ทางธรรมชาติด้วยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและพัฒนาความเป็นอยู่ของคนท้องถิ่นให้ดีขึ้น” ถ้านักท่องเที่ยวปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และเงื่อนไขของความรับผิดชอบต่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการฟื้นฟูชีวิตความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นที่กำหนดไว้ หมายความว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวหรือประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวต่างๆจะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ว่าด้วยความยั่งยืน หรือความสามารถในการทำกิจกรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่สร้างความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558)

ปัญหาที่คือการท่องเที่ยวในหลายๆด้านยังไม่ตอบโจทย์ในเรื่องของความยั่งยืน การเดินทางทางอากาศก่อให้เกิดมลพิษ ซึ่งทำให้สภาพอากาศเลวร้ายลง โรงแรมอันหรูหรามากหลายแห่งได้ใช้พลังงานอย่างมหาศาลเพื่อให้บริการแก่ลูกค้าอย่างดีที่สุด ซึ่งสร้างแรงกดดันต่อทรัพยากรท้องถิ่น ในขณะเดียวกันบุคคลภายนอกมักจะถูกจ้างให้มาทำงานตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนท้องถิ่น โชคดีที่องค์กรระหว่างประเทศและระดับชาติหลายแห่งอย่างเช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ให้การสนับสนุนธุรกิจต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมาเป็นระยะเวลาหลายทศวรรษแล้ว หลักเกณฑ์เหล่านี้ได้กำหนดให้กิจกรรมท่องเที่ยวต้องมีส่วนทำให้เกิดการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพการฟื้นฟูชีวิตความเป็นอยู่ของคนท้องถิ่นให้ดีขึ้น รวมไปถึงก่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างมีจิตสำนึกอย่างมีความรับผิดชอบต่อสถานที่ท่องเที่ยวแก่ผู้มาเยือน โดยที่กิจกรรมท่องเที่ยวต่างๆจะต้องใช้ทรัพยากรที่ไม่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ให้น้อยที่สุด และจะต้องเปิดโอกาสให้คนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วย

อย่างไรก็ตาม ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ผู้ประกอบการที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมหลายคนได้แสดงให้เห็นว่า พวกเขาสามารถจัดการกับเรื่องที่ยากลำบากอย่างการปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้แก่ นักท่องเที่ยวได้อย่างประสบความสำเร็จ และหลายประเทศเช่นประเทศไทยได้จัดกิจกรรมสีเขียวที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการแก่นักท่องเที่ยวที่มีความกระตือรือร้นที่จะผจญภัยเอาตัวจากการเดินทางไม่ ว่าจะเป็นการเดินป่า การขี่จักรยานเที่ยวชมรอบเมืองชนบท การนอนหลับพักผ่อนในบ้านพักโฮมสเตย์ การช่วยออกไปทำการเกษตร หรือแม้แต่การซื้อสินค้างานฝีมือจากชาวบ้านในท้องถิ่น นักท่องเที่ยวหน้าใหม่ก็มีหนทางมากมายที่จะดื่มด่ำและซึมซับวัฒนธรรมที่พวกเขาไม่คุ้นเคย ยิ่งไปกว่านั้นนักท่องเที่ยวหลายคนก็ลงเอยด้วยการผูกมิตรกับชาวบ้านในท้องถิ่นตลอดชีวิต ด้วยความที่การเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศได้ ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายและความโกลาหลในทุกทวีปทั่วโลก ผู้คนจำนวนมากจึงมองเห็นว่า มันเป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องหยุดสร้างความเสียหายแก่โลกของเรา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนถูกคาดหวังให้เป็นเป้าหมายที่สำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องบรรลุ แทนที่จะเป็นเพียงแค่เป้าหมายที่ต้องการ เมื่อนักท่องเที่ยวได้ ท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบด้วยการดูแลรักษาและแสดงความเคารพต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่พวกเขาได้ไปเยี่ยมเยือน ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงทำให้ทั้งชาวบ้านและนักท่องเที่ยวต่างได้ประโยชน์ซึ่งกันและกัน เจ้าบ้านมีความภาคภูมิใจในการแบ่งปันที่ดินและวัฒนธรรมกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากที่

ห่างไกล และ นักท่องเที่ยวก็เดินทางกลับด้วยความประทับใจในมนต์เสน่ห์อันน่าหลงใหลอย่างไม่มีวันสิ้นสุดของโลกของเรา (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2561)

จากปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย เพื่อนำไปสู่วิธีการสร้างหลักการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย และเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถนำไปปรับปรุงพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการเลือกท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ
- 2) เพื่อนำผลการศึกษานำมาประยุกต์สำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่ที่ศึกษา

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยทั้งหมด 12 แห่ง ที่ขึ้นทะเบียนตามประเภทแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ดอยอินทนนท์ ภูกระดึง เขาใหญ่ หมู่เกาะสุรินทร์ ตะรุเตา หมู่เกาะสิมิลัน แก่งกระจาน เขาสกก เกาะช้าง เกาะลันตา ผาแต้ม อำเภอมะแมรม

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวตามองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

4.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยมีประสบการณ์ในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในปี พ.ศ. 2561 จำนวนทั้งสิ้น 164,000 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2561)

กลุ่มตัวอย่าง (Sampling) ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยมีประสบการณ์ในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำนวน 399 คน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเก็บจำนวน 400 คน โดยทำการเปรียบเทียบตารางการ กำหนดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรการเปรียบเทียบตารางของ (Taro Yamane) จากจำนวนประชากรทั้งหมด 164,000 คน โดยมีวิธีการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดยที่ n คือ จำนวนของของกลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

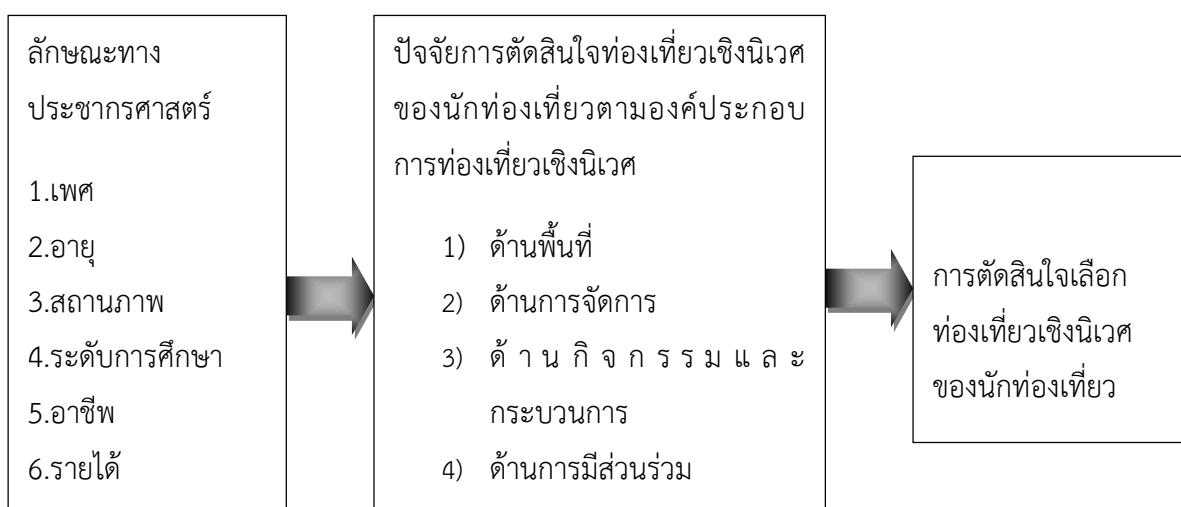
N คือ จำนวนประชากรที่ศึกษา

e คือ ความคลาดจากการประมาณค่า (0.05)

4.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการทำวิจัย 1 ปี โดยเริ่มต้นจากเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2562 ถึง เมษายน พ.ศ.2563

5. กรอบแนวความคิด

รูปภาพ 1.1 กรอบแนวความคิด

6. ระเบียบวิธีวิจัย

6.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งวิธีการเก็บข้อมูลตามลักษณะที่มาของข้อมูล ได้แก่

การเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Research) โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเก็บข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Research) โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารวารสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

6.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากร (Population) คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยมีประสบการณ์ในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในปี พ.ศ. 2561 จำนวนทั้งสิ้น 164,000 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2561)

กลุ่มตัวอย่าง (Sampling) คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยมีประสบการณ์ในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำนวน 389 คนโดยผู้วิจัยเลือกเก็บจำนวน 400 คน

โดยใช้การเทียบตารางของ (Taro Yamane, 1973) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ โดยมีวิธีการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดยที่ n คือจำนวนของของกลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

N คือจำนวนประชากรที่ศึกษา

e คือความคลาดจากการประมาณค่า (0.05)

แทนค่า

$$n = \frac{164,000}{1+164,000(0.05)^2}$$

$$n = \frac{164,000}{1+0.49}$$

$$n = 389$$

ดังนั้น ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เท่ากับ 389 คน

6.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยส่งแบบสอบถามที่กำหนดขึ้นให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และได้ชี้แจงให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ทราบข้อมูล และวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ทำการศึกษาวิจัย แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาครั้งนี้ ได้จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ Check List โดยกำหนดเกณฑ์ในการตอบแบบเลือกตอบตามความจริง มีทั้งหมด 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย รูปแบบคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นมาตรฐานวัดที่ให้เลือกคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามมาตรวัดตามแบบของลิเคิร์ต (Likert scale) มีทั้งหมด 16 ข้อ ซึ่งจำแนกการให้คะแนนในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ ด้านการมีส่วนร่วม

ระดับของความสำคัญมากที่สุด	กำหนดคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน
ระดับของความสำคัญมาก	กำหนดคะแนนเท่ากับ 4 คะแนน
ระดับของความสำคัญปานกลาง	กำหนดคะแนนเท่ากับ 3 คะแนน
ระดับของความสำคัญน้อย	กำหนดคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน
ระดับของความสำคัญน้อยที่สุด	กำหนดคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

จากนั้นรวมคะแนนทั้งหมด เพื่อหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้อ้างอิงจาก สรวิศ (2544: 59) โดยช่วงของคะแนนเฉลี่ยสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ช่วงของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8\end{aligned}$$

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ลักษณะแบบสอบถามเป็นคำถามปลายเปิด (Open ended Question) โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถบรรยายได้อย่างอิสระ

6.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่างช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูล คือ ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2563

6.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistical Analysis) โดยใช้ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอข้อมูลบนตารางเพื่ออธิบายข้อมูล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่เลือกเดินทางท่องเที่ยว บุคคลที่ร่วมเดินทาง พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประเภทแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Average and Standard Deviation)

7.สรุปผลการวิจัย

7.1.ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 70.5 และเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 29.5

ด้านอายุ ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 46 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.8 รองลงมามีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.3 มีอายุระหว่าง 36 - 45 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.7 และอายุ 26 – 35 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.3 ตามลำดับ

ด้านสถานภาพ ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาคือสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 40.8 และสถานภาพหย่าร้าง/แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 4.2

ด้านการศึกษา ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 59.8 รองลงมาคือระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 18.3 ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 17.3 และระดับอนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 4.7 ตามลำดับ

ด้านอาชีพ ส่วนใหญ่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 35.3 รองลงมาคือพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 23 นักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 19.8 ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 14 และอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 8 ตามลำดับ

ด้านรายได้ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ย 10,001 – 25,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมาคือรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 20.3 รายได้ 25,001 – 40,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 20.5 รายได้ 40,001 – 55,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18 และรายได้มากกว่า 55,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.3 ตามลำดับ

ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการเดินทาง ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 2-3 วัน คิดเป็นร้อยละ 57.3 รองลงมาใช้ระยะเวลา 1 วัน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ใช้ระยะเวลา 3-4 วัน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ใช้ระยะเวลา 4-5 วัน คิดเป็นร้อยละ 5.2 และใช้เวลา 5 วันขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 4.2 ตามลำดับ

ด้านช่วงเวลา que เลือกเดินทาง ส่วนใหญ่เลือกเดินทางวันหยุดสุดสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 47.8 รองลงมาคือวันหยุดนักขัตฤกษ์ คิดเป็นร้อยละ 26.5 วันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 21.5 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ

ด้านบุคคลที่ร่วมเดินทางส่วนใหญ่เดินทางกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมาคือเดินทางกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 30.8 เดินทางกับคนรัก คิดเป็นร้อยละ 12.7 และเดินทางคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ

ด้านพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ส่วนใหญ่เดินทางโดยรถยนต์ส่วนบุคคล คิดเป็นร้อยละ 78 รองลงมาคือเดินทางโดยรถบัส/รถตู้ คิดเป็นร้อยละ 10 รถโดยสารประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 8 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ

ด้านพฤติกรรมส่วนใหญ่ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่าเป็นการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 66 รองลงมาคือการท่องเที่ยวที่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นให้ยั่งยืน คิดเป็นร้อยละ 53.3 การท่องเที่ยวที่ได้ทำกิจกรรมทางธรรมชาติ เช่น การล่องแพ ปลูกป่าเดินป่า คิดเป็นร้อยละ 41 การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม คิดเป็นร้อยละ 38.3 การท่องเที่ยวที่ได้เรียนรู้วัฒนธรรม และประเพณีของคนในท้องถิ่น คิดเป็นร้อยละ 29.3 การท่องเที่ยวที่ได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้จากท้องถิ่น คิดเป็นร้อยละ 28.5 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 0.6 ตามลำดับ

ด้านประเภทแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่เลือกชายทะเล คิดเป็นร้อยละ 67 รองลงมาคืออุทยาน คิดเป็นร้อยละ 58 น้ำตก คิดเป็นร้อยละ 55 ป่า คิดเป็นร้อยละ 46 เกาะแก่ง คิดเป็นร้อยละ 35 สวนรุกขชาติ คิดเป็นร้อยละ 14 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ

7.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามด้านพื้นที่

ด้านพื้นที่	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกสามารถเดินทางได้หลายรูปแบบ เช่น รถยนต์ส่วนบุคคล รถโดยสารประจำทาง เรือ	4.41	0.69	มากที่สุด
2. ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมรอบข้าง	4.32	0.71	มากที่สุด
3. ความเป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว เช่น วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น	4.33	0.68	มากที่สุด
4. ความสวยงามของทัศนียภาพ และความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยว	4.57	0.59	มากที่สุด
รวม	4.40	0.67	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศตามองค์ประกอบ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านพื้นที่ พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.40, S.D.=0.67$) เมื่อพิจารณา รายด้านพบว่า 1) ความสวยงามของทัศนียภาพ และความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.57, S.D.=0.59$) 2) การเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวก สามารถเดินทาง ได้หลายรูปแบบ เช่น รถยนต์ส่วนบุคคล รถโดยสาร เรืออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.41, S.D.=0.69$) ที่ตั้งของ แหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมรอบข้างอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.32, S.D.=0.71$) 3) ความเป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว เช่น วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.33, S.D.=0.68$) 4) ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมรอบข้างอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}=4.32, S.D.=0.71$) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามด้านการจัดการ

ด้านการจัดการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายหรือสัญลักษณ์เตือน เจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัย	4.28	0.77	มากที่สุด
2. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเหมาะสม และเพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว เช่น ที่จอดรถ ห้องน้ำ ป้ายอธิบายข้อมูลต่างๆ	4.17	0.77	มาก
3. การจัดการโครงสร้างพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยว เช่น คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า และถนน	4.08	0.75	มาก
4. การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ระบบการจัดการขยะ การจัดการมลพิษ	4.24	0.84	มากที่สุด
รวม	4.19	0.78	มาก

จากตารางที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ตามองค์ประกอบ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการจัดการ พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19, S.D.=0.78$) เมื่อพิจารณา รายด้านพบว่า 1) การให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายหรือสัญลักษณ์เตือน เจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.28, S.D.=0.77$) 2) การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ระบบการจัดการขยะ การจัดการมลพิษอยู่ในระดับมากที่สุด($\bar{X}=4.24, S.D.=0.84$) 3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเหมาะสม และเพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว เช่น ที่จอดรถ ห้องน้ำ ป้ายอธิบายข้อมูลต่างๆอยู่ในระดับมาก($\bar{X}=4.17, S.D.=0.77$) การจัดการโครงสร้างพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยว เช่น คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า และถนน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.08, S.D.=0.75$)และ 4) การจัดการโครงสร้างพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยว เช่น คุณภาพน้ำ ไฟฟ้า และถนน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.08, S.D.=0.75$)ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามด้านกิจกรรมและกระบวนการ

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว เช่น มีการบรรยายหรือป้ายความรู้อธิบายเกี่ยวกับทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ	4.16	0.75	มาก
2. กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว เช่น ให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ	4.19	0.71	มาก
3. ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น เดินป่า ดูนก ปลูกต้นไม้ ล่องแพ	4.23	0.72	มากที่สุด
4. นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ไขหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เช่น การมีช่องทางให้นักท่องเที่ยวแสดงความคิดเห็น	4.03	0.80	มาก
รวม	4.15	0.75	มาก

จากตารางที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ตามองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.15, S.D.=0.75$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า 1) ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น เดินป่า ดูนก ปลูกต้นไม้ ล่องแพอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.23, S.D.=0.72$) 2) กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว เช่น ให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19, S.D.=0.71$) 3) กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว เช่น มีการบรรยายหรือป้ายความรู้อธิบายเกี่ยวกับทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.16, S.D.=0.75$) และ 4) นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการแก้ไขหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เช่น การมีช่องทางให้นักท่องเที่ยวแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก($\bar{X}=4.03, S.D.=0.80$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามด้านการมีส่วนร่วม

ด้านการมีส่วนร่วม	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและคนในชุมชน	4.13	0.80	มาก
2. การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นในการสร้างกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	4.11	0.76	มาก
3. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและคนในชุมชน	4.08	0.81	มาก
4. การท่องเที่ยวสามารถสร้างการกระจายรายได้ให้กับคนในชุมชน เช่น การขายของที่ระลึก การเป็นมัคคุเทศก์ หรือการเป็นวิทยากร	4.23	0.73	มากที่สุด
รวม	4.13	0.78	มาก

จากตารางที่ 4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ตามองค์ประกอบ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการมีส่วนร่วม พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.13, S.D.= 0.78$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า 1) การท่องเที่ยวสามารถสร้างการกระจายรายได้ให้กับคนในชุมชน เช่น การขายของที่ระลึก การเป็นมัคคุเทศก์ หรือการเป็นวิทยากร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}= 4.23, S.D.=0.73$) 2)การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและคนในชุมชนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.13, S.D.= 0.80$) 3) การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นในการสร้างกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.11, S.D.= 0.76$) และ 4) การมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและคนในชุมชนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}= 4.08, S.D.= 0.81$) ตามลำดับ

8. อภิปรายผลการวิจัย

8.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุมากกว่า 46 ปี สถานภาพโสด วุฒิมัธยมศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีรายได้เฉลี่ย 10,001-25,000 บาท ใช้ระยะเวลาในการเดินทาง 2-3 วัน ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เดินทางกับครอบครัว ยานพาหนะเป็นรถยนต์ส่วนบุคคล และมีความเข้าใจในความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่าเป็นการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยมักจะเลือกท่องเที่ยวชายทะเล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานเศรษฐกิจศึกษา Westvlaams (1986, อ้างจาก Swarbrook และ Horner 1999) เกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเป็นนักท่องเที่ยวแบบเดินทางพร้อมครอบครัว (Family-orientated) ที่หลงใหลในแสงแดดและทะเล ชอบเดินทางท่องเที่ยวแบบไปเป็นครอบครัว และแนวคิดของ Ceballos Lascrain (1991) ที่ได้ให้คำจำกัดความ

ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ว่า "เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่งธรรมชาติ โดยไม่ให้เกิดการรบกวนหรือทำความเสียหายแก่ธรรมชาติแต่มีวัตถุประสงค์ เพื่อชื่นชม ศึกษาเรียนรู้ และ เพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่ง ธรรมชาติเหล่านั้น"

8.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ตามองค์ประกอบ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ด้านพื้นที่ พบว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ผู้ตอบแบบสอบถามต้องการ พื้นที่ที่เข้าถึงได้สะดวก สามารถเดินทางได้หลายรูปแบบ โดยมีความเหมาะสมของที่ตั้งไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม รอบข้าง คงเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆไว้ และมีทัศนียภาพที่สวยงามอุดมสมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของนรา หัตถสิน และ สายรุ้ง ดินโคกสูง (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ บ้านแหลมสวรรค์ จังหวัดอุบลราชธานี การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบทชุมชนและ ศักยภาพ ที่เอื้อต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของบ้านแหลม สวรรค์ และเพื่อพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบ ชุมชนมีส่วนร่วมของบ้านแหลมสวรรค์ จังหวัดอุบลราชธานี ศักยภาพที่เอื้อต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของ บ้านแหลมสวรรค์มี 3 ด้าน คือ 1) ด้านพื้นที่ที่มีหาดบ้านแหลมสวรรค์และด้านวัฒนธรรมที่มีวิถีชีวิตชุมชนที่ เกี่ยวข้องกับน้ำเป็นสิ่งดึงดูดใจ 2) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงหมู่บ้านทางรถยนต์ และ 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีร้านอาหารและรีสอร์ทที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม ชุมชนยังต้องการการรักษาความสะอาด ในพื้นที่ต่างๆ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการรองรับนักท่องเที่ยว สำหรับรูปแบบการท่องเที่ยวที่สอดคล้อง กับบริบทของบ้านแหลมสวรรค์คือการท่องเที่ยวทางน้ำโดยการล่องแพที่เน้นการอนุรักษ์วิถีชีวิตชุมชนและ สิ่งแวดล้อมผ่านเรื่องเล่า “การเดินทางของไม้ไผ่” และ “การเดินทางของปลา” ซึ่งนำเสนอความงดงามตาม ธรรมชาติของสายน้ำผสานกับการนำเสนอวิถีชุมชนที่ดำรงชีพด้วยการดำหาขอนไม้ไผ่ การทำไม้ตีพริก การเลี้ยงปลา และการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากปลา

ด้านการจัดการ พบว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผู้ตอบแบบสอบถามมีความ ต้องการในด้านของข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่ชัดเจน การจัดการด้านความปลอดภัยมีป้ายเตือน มีเจ้าหน้าที่ คอยดูแล มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานมีความพร้อม รวมไปถึง การจัดการด้านมลพิษที่ดีไม่รบกวนหรือทำลายสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริินทร์ ศิริเพชร (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการการท่องเที่ยว เชิงนิเวศของชุมชนบ้านคีรีวง อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเปรียบเทียบ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนบ้านคีรีวง จำแนกตาม ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่ามีปัจจัยด้านรายได้เพียงปัจจัยเดียวที่มีผลความพึงพอใจต่อการจัดการการท่องเที่ยว เชิงนิเวศชุมชนบ้านคีรีวงโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านกิจกรรมและกระบวนการ พบว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผู้ตอบ แบบสอบถามต้องการกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่มีความหลากหลาย สามารถให้นักท่องเที่ยวเข้าไปมีส่วนร่วมร่วมกับชุมชนท้องถิ่นได้ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และสร้างประสบการณ์ที่ ใกล้ชิดกับแหล่งชุมชน รวมไปถึงการแสดงออกทางความคิดเห็นในการปรับปรุงหรือพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริินทร์ ศิริเพชร ดวงกมล ปานรศทิพ ธรรมาธิวัฒน์และปัญญา หมั่นเก็บ (2561)

ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนบ้านคีรีวง อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แม่ฮ่องสอน พบว่านักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในกลุ่มจังหวัดฯ สามารถแบ่งเป็น 4 กลุ่มที่ค่อนข้างชัดเจน ได้แก่ (1) กลุ่มที่ทำกิจกรรมผสมผสานท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรมและสุขภาพ (2) กลุ่มที่ทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม โดยเฉพาะชาวต่างชาติมักจะมาเรียนในเรื่องการทำอาหารไทย มวยไทย (3) กลุ่มที่ทำกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมและสุขภาพ ที่เห็นชัดที่สุด เป็นเรื่องของสปา และ (4) กลุ่มที่ทำกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมจากการวิเคราะห์สมการถดถอยเมื่อพิจารณาจากค่า Standardized Coefficients Beta พบว่า ปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อประสบการณ์ที่ดีของนักท่องเที่ยวต่างชาติเรียงตามความสำคัญ 5 อันดับแรก คือ ด้านสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของสถานที่ ด้านความคุ้มค่าเงิน ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านอาหารและเครื่องดื่ม และด้านบุคลากรแนะนำการท่องเที่ยว ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสบการณ์ที่ดีของนักท่องเที่ยวชาวไทย คือ ด้านความคุ้มค่าของเงิน ด้านศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านที่พัก ด้านการเดินทาง/การขนส่งในพื้นที่ ด้านสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของสถานที่ท่องเที่ยว ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติประเมินความพึงพอใจต่อองค์ประกอบด้านการเดินทางและบริการขนส่งในพื้นที่ ได้แก่ ความสะดวกสบายและเชื่อถือได้ ความปลอดภัย คุณภาพการให้บริการราคาที่จ่ายบริการ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจน้อยสุดเมื่อเทียบกับองค์ประกอบด้านอื่น ดังนั้นทางกลุ่มจังหวัดฯ ควรต้องเร่งปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการให้บริการในด้านดังกล่าวเพื่อยกระดับความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว และสร้างประสบการณ์ที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้าเที่ยวมาในกลุ่มจังหวัดต่อไป

ด้านการมีส่วนร่วม พบว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจภาพรวมอยู่ในระดับมากผู้ตอบแบบสอบถามต้องการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชน ให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์กิจกรรมต่างๆที่จะเกิดขึ้น และมีการกระจายรายได้ให้แก่คนในชุมชน ผลจากการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ วิมลจิโรจน์พันธ์และคณะ (2548) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้แก่

1. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการเป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวเป็นการเพิ่มพูนความรู้ประสบการณ์ความประทับใจเพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยวประชาชนท้องถิ่นและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องจึงเป็นการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อมศึกษา (Environment education-based tourism)

2. องค์ประกอบด้านพื้นที่เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น (Identity or Authentic or Endemic or Unique) รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ (Eco-system) ในพื้นที่นั้นๆองค์ประกอบด้านพื้นที่จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีพื้นฐานอยู่กับธรรมชาติ

3. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมเป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนท้องถิ่น (Involvement of local community or People participation) ที่มีส่วนร่วมในการคิดวางแผนปฏิบัติตามแผนได้รับประโยชน์ติดตามตรวจสอบตลอดจนร่วมบำรุงรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวอันจะก่อให้เกิดผลประโยชน์ในท้องถิ่นทั้งการกระจายรายได้การยกระดับคุณภาพชีวิตและการได้รับผลตอบแทนเพื่อกลับมาบำรุงรักษาและจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้วยและในที่สุดท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมการพัฒนาการ

ท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพท้องถิ่นในพื้นที่นี้เริ่มต้นจากระดับรากหญ้าจนถึงการปกครองท้องถิ่นอาจรวมไปถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องจึงเป็นการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน (Community Participation-Based Tourism)

4. องค์ประกอบด้านการจัดการเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ (Responsible travel) โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมมีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรการจัดการสิ่งแวดล้อมการป้องกันและการกำจัดมลพิษและควบคุมการพัฒนาอย่างมีขอบเขตจึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน (Sustainable Mana เพื่อให้เกิดเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

9. ข้อเสนอแนะ

9.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ควรมีการจัดการด้านความปลอดภัยโดยมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ แก่นักท่องเที่ยว มีป้ายหรือสัญลักษณ์เตือนที่ชัดเจน หากเป็นพื้นที่ที่มีความเสี่ยงควรมีเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญคอยดูแลให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด มีการจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานให้ได้คุณภาพ การจัดการด้านขยะและควบคุมมลพิษต่างๆ ไม่ให้รบกวนสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ควรจัดให้เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว

2) การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศตามองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการจัดการพื้นที่ การพัฒนาพื้นที่ หรือด้านกิจกรรม เพราะคนในชุมชนก็เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่นั้นๆ รวมไปถึงนักท่องเที่ยวควรมีกิจกรรมที่ได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเพื่อการสร้างประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวและสร้างจิตสำนึกให้เห็นถึงความสำคัญในการดูแลแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

9.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่ออินเทอร์เน็ตต่อแรงจูงใจนักท่องเที่ยวในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

2) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3) ควรมีการศึกษาแนวทางการปฏิบัติของบุคลากรนำชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อสร้างความประทับใจต่อนักท่องเที่ยว

เอกสารอ้างอิง

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558). *โครงการสำรวจข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงลึก*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2561). *เที่ยวให้รู้เปิดประตูมอง*. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2561). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ.2560-2564)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรมมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก
- นรา หัตถสิน และสายรุ้ง ดินโคกสูง. (2561). รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ บ้านแหลมสวรรค์ จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่*, 10(3), พฤษภาคม-มิถุนายน 2561.
- วิมล จิโรจน์พันธุ์ และคณะ. (2548). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ*. กรุงเทพฯ: แสงดาว.
- ศิริินทร์ คีรีเพชร ดวงมล ปานรศทิพ ธรรมาธิวัฒน์และปัญญา หมั่นเก็บ. (2561). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนบ้านคีรีวง อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารเกษตรพระจอมเกล้า ปีที่ 36 ฉบับที่ 13* เดือนมกราคมถึงเมษายน 2561. หน้า 87-98.
- Ceballos-Lascurain, H., (1991). Tourism, eco-tourism and protected areas. In Kusler, (ed.) *Ecotourism and Resource Conservation. Vol. 1. Eco-tourism and resource conservation project*.
- Swarbrooke , J. and Homer, S. (1999). *Consumer Behavior in Tourism Concepts and Analysis*. GB: Butterworth-Heninemann.

ปัจจัยการบริหารและความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร

Administrative Factors and Organization Commitment of Public Autonomous University Lecturers in Bangkok Metropolis

ศิริวรรณ วิสุทธิรัตนกุล¹, กัญญาณัฐ เสียงใหญ่² และ พัทชรินทร์ เอี่ยมสอาด³

Siriwan WISUTTHIRATTANAKUN, Kanyanat SEANGYAI and Patcharin AIEMSA-ARD

Email : nuii.siriwan@gmail.com , patitanangaew@gmail.com, patchahappy@gmail.com

(Received: November 12, 2020; Revised November 30, 2020; Accepted December 4, 2020)

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้ (1) เพื่อศึกษาระดับปัจจัยการบริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (2) เพื่อศึกษาระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และ (3) เพื่อศึกษาปัจจัยการบริหารที่มีอิทธิพลต่อระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยประชากรที่ทำการศึกษาคืออาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร รวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 389 ตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ

ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับปัจจัยการบริหารของมหาวิทยาลัยของในกำกับของรัฐโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาโดยจำแนกตามรายด้าน พบว่า ระดับปัจจัยการบริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐอยู่ในช่วงระดับปานกลางถึงระดับมากที่สุด โดยปัจจัยการบริหารด้านภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยการบริหารด้านค่าตอบแทนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ซึ่งระดับอยู่ในระดับปานกลาง 2) ระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน พบว่า ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐอยู่ในระดับมากทุกด้าน ทั้งนี้ด้านบรรทัดฐานมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และด้านจิตใจมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด และ 3) ปัจจัยการ

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, Ph.D.

Lecturer of Public Administration, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University, Ph.D.

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, Ph.D.

Assistant Professor of Public Administration, Faculty of Humanities and Social Sciences, Ban Somdej

Chaopraya Rajabhat University, Ph.D

³ นักวิชาการอิสระ

Independent Scholar

บริหารที่มีอิทธิพลต่อระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ได้แก่ ด้านเสรีภาพทางวิชาการ นโยบายมหาวิทยาลัย และด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน

คำสำคัญ : ปัจจัยการบริหาร, ความผูกพันต่อองค์กร, มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

Abstract

The approach in this study is quantitative research. There were 3 study objectives: (1) To study the level of administrative factors of the public autonomous universities (2) To study the instructors' level of organizational commitment of the public autonomous universities and (3) To study administrative factors influencing the level of organizational commitment of the instructors of the public autonomous universities. The population of the study were instructors who work in the public autonomous universities. The data was collected by using questionnaires distributed to 389 samples. The data analytics were mean, standard deviation and multiple linear regression analysis.

The research results found that (1) the overall level of administrative factors of the public autonomous universities was at the high level. When considering each dimension, it was found that the level of administrative factors of the public autonomous universities were at medium to the highest level but most of them were at high level. The university image management factor was the highest average which available at the highest level and the factor regarding compensation was the least average factor which had a moderate level. (2) The overall level of organizational commitment of the instructors of the public autonomous universities was at high level. When considering the organizational commitment by each dimension, it was found that the organizational commitment of the instructors of the public autonomous universities was at high level in all aspects. It also revealed that normative commitment was at the highest average and the affective commitment was the least average. Moreover (3) administrative factors influencing the level of organizational commitment of the public autonomous universities were freedom of operation, policy and work-life balance.

Keyword : administrative factors, organizational commitment, public autonomous universities

บทนำ

ความผูกพันต่อองค์การเป็นแนวคิดที่ปัจจุบันองค์การต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนได้นำมาปรับและประยุกต์ใช้ในการบริหารมากขึ้น เนื่องจากความผูกพันเป็นเสมือนพลังบวกที่สามารถกระตุ้นหรือส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรนั้น ๆ มีพฤติกรรมเชิงบวก ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ Strelloff (2010) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความผูกพันต่อองค์การเป็นเรื่องของอารมณ์หรือจิตใจของบุคคลที่จะแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมใน 3 ลักษณะ ได้แก่ (1) การพูด โดยการพูดถึงองค์การ ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา ในทางที่ดี (2) การอยู่กับองค์การ มีความต้องการที่จะอยู่กับองค์การต่อไปแม้ว่าองค์การอื่นจะเสนอให้ค่าตอบแทนที่สูงกว่า และ (3) การตอบสนอง มีความรู้สึกภาคภูมิใจและปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ ต้องการให้องค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยเป็นองค์การหลักที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ ออกสู่ตลาดแรงงานและสังคมเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ อาจารย์ถือว่าเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยมีหน้าที่สำคัญ 4 ประการ อันได้แก่ การอบรมสั่งสอนและถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ นิสิตนักศึกษา การให้บริการวิชาการ การทำวิจัย และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม อีกทั้งอาจารย์ยังเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนามหาวิทยาลัยก้าวไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ สามารถในการแข่งขันกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ได้ มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นที่จะต้องแสวงหาและธำรงรักษาอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถให้อยู่กับมหาวิทยาลัยตลอดไป จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2542 มหาวิทยาลัยของรัฐเริ่มทยอยเปลี่ยนสถานภาพมาเป็น “มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ” เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารงานและสามารถเลือกสรรผู้ที่มีความรู้ ความสามารถเข้ามาปฏิบัติงานได้เอง (ศรัณย์ พิมพ์ทอง, 2557: 18) โดยมุ่งเน้นให้มีการบริหารจัดการศึกษาตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อให้การดำเนินการที่ต่าง ๆ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศมีความเชื่อมโยงกับนโยบายของรัฐบาลโดยรัฐสามารถกำกับดูแลและตรวจสอบได้ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542) จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2551 ได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) โดยกำหนดตำแหน่งบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยพนักงานของมหาวิทยาลัยจะอยู่ภายใต้ระเบียบว่าด้วยการบริหารงานของมหาวิทยาลัย พนักงานจะได้รับเงินเดือนและผลประโยชน์ตอบแทนตามหลักเกณฑ์การประเมินและตามบัญชีเงินเดือนที่ทางสภามหาวิทยาลัยกำหนด สภามหาวิทยาลัยจะเป็นผู้กำหนดระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2542) โดยจะมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละมหาวิทยาลัย

โดยมหาวิทยาลัยที่ออกนอกระบบจะมีการมีการปรับโครงสร้างการบริหารงาน และเปิดรับบรรจุพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุน ทำให้ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้าง ส่งผลให้ขาดความชัดเจนหลายประการในการบริหารพนักงานมหาวิทยาลัย จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลให้มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีระบบการบริหารงานทรัพยากรมนุษย์ 2 ระบบ ได้แก่ ระบบข้าราชการและระบบพนักงานมหาวิทยาลัยที่รับบรรจุเข้ามาใหม่ควบคู่กันไป (อุทุมพร จามรมาน, 2542: 15) การดำเนินการในลักษณะดังกล่าว ส่งผลให้เกิดความยุ่งยากในการบริหารงานทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากมีระเบียบ ข้อบังคับที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้พนักงานมหาวิทยาลัยบางส่วนเกิดความรู้สึกกังวลใจในสถานภาพและความมั่นคงใน

การปฏิบัติงาน ทั้งในเรื่องของการต่อสัญญาจ้าง ค่าตอบแทนและสวัสดิการ ความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ และมีการเปรียบเทียบกับข้าราชการถึงการยึดถือแนวทางปฏิบัติที่ต่างกัน (“กฎกระทรวงที่ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2547, 2547: 8-10) ความยุ่งยากเหล่านี้ อาจกลายเป็นปัญหาให้พนักงานมหาวิทยาลัยเกิดความสงสัย ความไม่สบายใจ และความรู้สึกไม่มั่นคงในอาชีพ ทำให้อาจารย์ขาดแรงจูงใจในการทำงาน และอาจนำไปสู่การย้ายงาน การลาออก หรือถูกซื้อตัวโดยหน่วยงานอื่น (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2551) อีกทั้งยังจะส่งผลเสียต่อทางมหาวิทยาลัยในเรื่องของการพัฒนางานด้าน การศึกษา และจากการที่ไม่สามารถรักษาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเหล่านี้ให้อยู่ปฏิบัติงานตามเป้าหมาย ที่ทางมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ ส่งผลให้เกิดปัญหาความต่อเนื่องในการบริหารจัดการตามแผนระยะยาวของ มหาวิทยาลัย

จากผลการวิเคราะห์ตำแหน่งยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทย ปี พ.ศ. 2554 ระบุว่า คณาจารย์อุดมศึกษา ทั้งประเทศยังขาดแคลนทั้งปริมาณและคุณภาพในด้านประสบการณ์ เทคนิคการสอน และด้านคุณธรรม จริยธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551) และแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พบว่า มีปัญหาการขาดแคลนอาจารย์ในหลายสาขาวิชาและการขาดแคลนอาจารย์ที่มีคุณวุฒิ มหาวิทยาลัยใน ส่วนกลางบางแห่ง ก็มีสัดส่วนอาจารย์พิเศษสูงเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์ประจำที่มีอยู่ คือ มีจำนวนอาจารย์ พิเศษถึงร้อยละ 40 ของจำนวนอาจารย์ทั้งสิ้น ทำให้การสอนโดยส่วนรวมมีคุณภาพด้อยลง เนื่องจากความเอา ใจใส่ของอาจารย์ภายนอกอาจไม่เพียงพอและยังขาดความใกล้ชิดกับนักศึกษาเท่าที่ควร และจากการศึกษาของ สภาอาจารย์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เกี่ยวกับการธำรงรักษาอาจารย์ที่มีอยู่นั้น พบว่า ร้อยละ 4.34 ของจำนวนอาจารย์ที่ลาออกไปนั้น ลาออกไปประกอบอาชีพในภาคเอกชน ภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ โดยสาเหตุ หลักที่ทำให้อาจารย์ตัดสินใจลาออก คือ รายได้น้อย ปัญหาส่วนบุคคลและครอบครัว สถานที่ทำงานใหม่มี ความก้าวหน้ามากกว่า ไม่พอใจในระบบบริหารและการบริหารภายใน เป็นต้น จึงนำไปสู่ปัญหาสมองไหลของ อาจารย์มหาวิทยาลัยไทยเกิดขึ้น

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและได้นำเอาแนวคิดความผูกพันต่อองค์กรมาใช้ใน เครื่องมือในการบริหารเพื่ออาจารย์มีความสุขในการปฏิบัติงาน มีภูมิใจในงานที่ทำและรู้สึกที่ได้เป็นส่วนหนึ่งขององค์กร มีปรรณชาติต่อองค์กร มีต้องการเห็นองค์กรประสบความสำเร็จ โดยพร้อมที่จะเสียสละ ผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อองค์กร ซึ่งความรู้สึกผูกพันต่อองค์กรจะเกิดขึ้นได้ จำเป็นที่ต้องมีปัจจัย ทางการบริหารต่าง ๆ เข้ามาช่วยสนับสนุน เช่น ปัจจัยด้านวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย การทำงานเป็นทีม การสนับสนุนของผู้บริหาร เงินเดือน และสิ่งแวดล้อมในการทำงานมีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อมหาวิทยาลัย มากกว่าการเคารพและการยอมรับความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน และการให้รางวัล(Alhawary and Aborumman, 2011) ดังนั้นผู้บริหารและฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ของมหาวิทยาลัยจึงจำเป็นต้องศึกษาระดับความ ผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ในการบริหารและวางแผนการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้อาจารย์ เกิดความพึงพอใจและสามารถจูงใจให้อาจารย์เกิดความรักและผูกพันกับมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งจะทุ่มเท แรงกายแรงใจเพื่อมหาวิทยาลัย และปรรณชาติที่เป็นสมาชิกของมหาวิทยาลัยตลอดไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยการบริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาปัจจัยการบริหารที่มีอิทธิพลต่อระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและสร้างความผูกพันต่อองค์กรให้เกิดขึ้นกับอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร โดยนำผลที่ได้จากการศึกษาไปประยุกต์ใช้และเพื่อเป็นต้นแบบในการบริหารจัดการองค์กรเพื่อให้เกิดความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
2. เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปเป็นแนวทางและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายให้กับทางมหาวิทยาลัย ในการพัฒนาปรับปรุงการวางแผนและการบริหารงานทางด้านทรัพยากรมนุษย์ อันเป็นการส่งเสริมให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ตลอดจนเกิดความรักและผูกพันต่อมหาวิทยาลัยพร้อมที่จะทุ่มเทและอุทิศตนเพื่อมหาวิทยาลัย

ขอบเขตการวิจัย

1. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยใช้กรอบแนวคิดของอลเลนและไมเยอร์ (Allen and Myer, 1990) ซึ่งได้กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญของความผูกพันต่อองค์กรไว้ 3 ประการ ได้แก่ ประการที่หนึ่ง ความผูกพันทางด้านจิตใจ (Affective Commitment) ประการที่สอง ความผูกพันด้านการคงอยู่ (Continuance Commitment) และประการที่สาม ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน (Normative Commitment)
2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งต้องเป็นอาจารย์ประจำและมีอายุงานตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป
3. การวิจัยเริ่มตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2562

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยการบริหารองค์กรมีอิทธิพลเชิงบวกกับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ความหมายความผูกพันต่อองค์การ

ความผูกพันต่อองค์การ หมายถึง การที่บุคลากรมีความรู้สึกว่าได้เป็นสมาชิกขององค์การ และได้ปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุด โดยจะมีการแสดงออกถึงความผูกพันต่อองค์การออกมาในรูปแบบของพฤติกรรม (behavior) การรับรู้ (cognitive) และอารมณ์ (emotional) ระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ (Kahn, 1990: 694) ส่วน Porter, Steers, Mowday, and Boulian (1974: 603) ได้ให้ความหมายของความผูกพันต่อองค์การไว้ว่า เป็นลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับองค์การ โดยมีการแสดงออกในลักษณะที่แตกต่างออกไปในแต่ละบุคคล ดังนี้ (1) มีความเชื่อและการยอมรับในเป้าหมายและค่านิยมต่าง ๆ ขององค์การ (2) มีความเต็มใจ หุ่เมเท และมีตั้งใจในการปฏิบัติงานเพื่อองค์การ และ (3) มีความต้องการที่รักษาความเป็นสมาชิกหรือการเป็นส่วนหนึ่งขององค์การไว้ให้นานที่สุด ในขณะที่ Institute for Employment Studies (IES) (อ้างถึงใน Robinson, Perryman, & Hayday, 2004) ให้ความหมายของความผูกพันต่อองค์การว่าเป็นเรื่องของทัศนคติเชิงบวกที่บุคคลมีต่อองค์การและค่านิยมขององค์การ ในการจะสร้างความผูกพันให้เกิดขึ้นกับบุคลากรจึงเป็นการสร้างความตระหนักถึงสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และการปฏิบัติงานร่วมกันกับเพื่อนร่วมงาน โดยมุ่งเน้นปรับปรุงผลการปฏิบัติงานของตนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์การ โดยองค์การมีหน้าที่พัฒนาและสร้างความผูกพันให้เกิดขึ้น ซึ่งต้องอาศัยการสร้างความสัมพันธ์สองทาง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง

ดังนั้นความผูกพันต่อองค์การเป็นการยึดเหนี่ยวระหว่างบุคลากรกับองค์การ ทำให้บุคลากรมีความจงรักภักดีและเต็มใจที่จะอุทิศตนเพื่อองค์การ และมีความต้องการที่จะคงอยู่กับองค์การต่อไป ในมุมมอง Allen and Meyer (1990: 8-11) มีความเห็นว่า ความผูกพันต่อองค์การควรมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (1) ความผูกพันทางด้านจิตใจ (affective commitment) ถือเป็นความผูกพันทางด้านทัศนคติเป็นความรู้สึกว่าได้เป็นส่วนหนึ่งขององค์การ เนื่องจากบุคลากรมักมีความต้องการมีส่วนร่วม และมีความเกี่ยวข้องกับองค์การ มีความเต็มใจ หุ่เมเท และพร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อองค์การ โดยสิ่งที่ยึดเหนี่ยวบุคลากรให้อยู่กับองค์การอาจมีลักษณะหรือรูปแบบที่ต่างกัน โดยบุคลากรที่มีความผูกพันต่อองค์การทางด้านจิตใจเนื่องจากพวกเขาเหล่านั้นมีความต้องการที่จะอยู่กับองค์การต่อไป (2) ความผูกพันด้านการคงอยู่ (continuance commitment) เป็นความผูกพันต่อองค์การด้านพฤติกรรม เป็นการแสดงออกของพฤติกรรมที่มีความคงเส้นคงวา เมื่อบุคลากรที่มีความผูกพันต่อองค์การมักจะมีแสดงออกทางพฤติกรรมที่มีความสม่ำเสมอ และมีความต่อเนื่อง และไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงหรือโยกย้ายสถานที่ทำงาน (Meyer & Allen, 1984: 372) โดยพยายามที่จะรักษาสภาพของการเป็นสมาชิกขององค์การไว้ให้นานที่สุด โดยพวกเขาเหล่านั้นจะทำการเปรียบเทียบถึงผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับหากยังคงอยู่กับองค์การต่อไป กับผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่ต้องสูญเสียหากต้องลาออกหรือละทิ้งความเป็นสมาชิกขององค์การไป จะเป็นการพิจารณาในลักษณะของต้นทุนที่เกิดขึ้นหรือการสูญเสียผลประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี-ไซด์เบ็ต (side bet) ของ Becker (1960: 35) ที่กล่าวว่า ความผูกพันต่อองค์การเป็นผลมาจากการที่บุคลากรได้ทำการเปรียบเทียบว่าถ้าเขาลาออกจากองค์การไปเขาต้องสูญเสียอะไรบ้าง ดังนั้น ความผูกพันด้านการคงอยู่นี้ อาจจะเป็นไปได้ว่า บุคลากรมีความจำเป็น (need) ต้องอยู่กับองค์การต่อไป และ (3) ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน (normative commitment) เป็นความผูกพัน

ต่อองค์การซึ่งเกิดขึ้นจากบรรทัดฐานหรือค่านิยมต่าง ๆ ขององค์การ เป็นความรู้สึกว่าเมื่อเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งขององค์การแล้ว บุคลากรจำเป็นต้องมีความรู้สึกผูกพันต่อองค์การ Becker (1960: 32-40) เพราะเป็นสิ่งถูกต้องและเหมาะสมที่บุคลากรต้องกระทำ ถือเป็นพันธะผูกพันที่บุคลากรจำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างทุ่มเท เพื่อเป็นการตอบแทนองค์การที่มอบสิ่งต่าง ๆ ให้ โดยบุคลากรสามารถแสดงออกว่าตนมีความผูกพันต่อองค์การในลักษณะของการปฏิบัติงานด้วยความทุ่มเท ตั้งใจและเต็มใจที่จะอุทิศตนเพื่อองค์การ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากพวกเขามีความรู้สึกว่าพวกเขาควรจะต้อง (ought) อยู่กับองค์การต่อไป

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความผูกพันต่อองค์การ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความผูกพันต่อองค์การ ถือเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้พยากรณ์หรือทำนายพฤติกรรมของบุคลากรในองค์การ โดยบุคลากรที่มีความผูกพันต่อองค์การสูงมีแนวโน้มที่จะคงอยู่กับองค์การนานกว่าและเต็มใจที่จะปฏิบัติงานด้วยความตั้งใจ อีกทั้งยังใช้เป็นตัวชี้วัดถึงประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานขององค์การได้อีกด้วย ดังนั้น นักวิชาการและนักวิจัยต่างพยายามทำการศึกษาค้นหาและตรวจสอบว่า มีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์การ เพื่อนำปัจจัยเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้า และการเติบโตอย่างยั่งยืนขององค์การต่อไป และจากการศึกษาผู้วิจัย พบว่า มีหลายปัจจัยที่เป็นตัวแปรสำคัญ และมีอิทธิพลหรือมีความสัมพันธ์กับระดับความผูกพันต่อองค์การ ได้แก่

คำตอบแทนโดยรวม คือ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่องค์การจ่ายให้แก่ผู้ปฏิบัติงานโดยค่าใช้จ่ายเหล่านั้นอาจจ่ายในรูปตัวเงินหรือไม่ใช่ตัวเงินก็ได้ เพื่อเป็นการตอบแทนการปฏิบัติงานตามหน้าที่และความรับผิดชอบ อีกทั้งยังจูงใจให้มีการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถส่งเสริมขวัญและกำลังใจของผู้ปฏิบัติงาน การกำหนดคำตอบแทนมีหลักการที่สำคัญ 6 ประการ ได้แก่ หลักความพอเพียง (adequacy) หลักความเป็นธรรม (equity) หลักความสมดุล (balance) หลักความมั่นคง (security) หลักการจูงใจ (incentive) หลักการควบคุม (control) (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2555: 1-3) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รุ่งโรจน์ อรรถานิติ (2554: 21), Alhawary and Aborumman (2011: 153-160) และ Gubman (1998: 188) ระบุว่า มีคำตอบแทนความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันต่อองค์การ

การสนับสนุนจากองค์การ เป็นการรับรู้ของบุคลากรเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้บริหารในการให้การสนับสนุน และสร้างบรรยากาศให้เอื้อต่อการทำงาน ซึ่งบุคลากรสามารถรับรู้ถึงการสนับสนุนจากองค์การดังกล่าวผ่านทางพฤติกรรมของผู้เป็นตัวแทนองค์การ ได้แก่ หัวหน้างานในแผนกต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานต่อพวกเขา เช่น การจัดให้มีการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรในด้านต่าง ๆ หรือการแจ้งชื่อบุคลากรให้หน่วยงานทราบว่าเป็นผู้สร้างคุณประโยชน์ให้กับบริษัท (LaMastro, 2002: 42) ซึ่งการรับรู้การสนับสนุนจากองค์การสามารถเพิ่มผลผลิตการปฏิบัติงานของบุคลากรอันเป็นประโยชน์อย่างมากต่อองค์การ เช่น การให้ความช่วยเหลือแก่เพื่อนร่วมงาน การให้คำแนะนำ ความรู้ ตลอดจนทักษะที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ต่อองค์การ (Shore & Wayne, 1993: 774) สอดคล้องกับการศึกษาของศรีณีย์ พิมพ์ทอง (2557: 16) ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการคงอยู่ในองค์การของพนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการในประเทศไทย พบว่า พนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการที่มีการรับรู้ถึงการสนับสนุนจากองค์การและแนวทาง

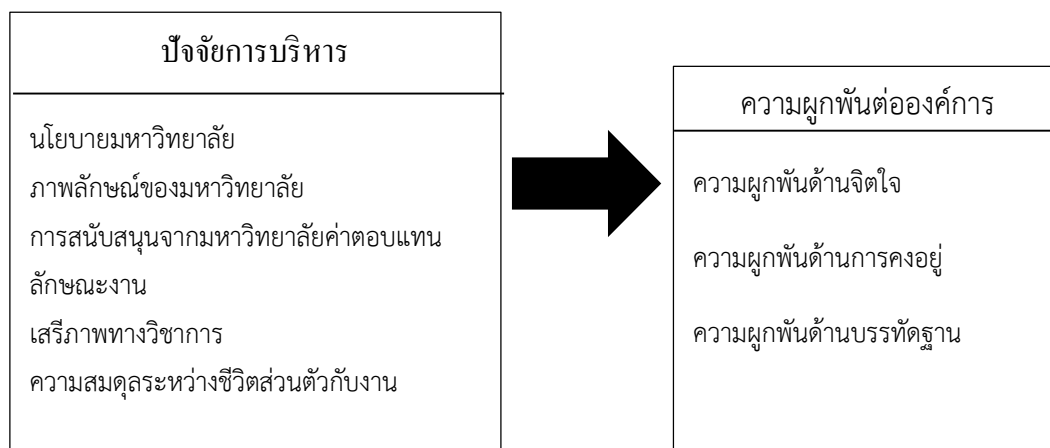
ปฏิบัติในด้านทรัพยากรมนุษย์จากมหาวิทยาลัยอย่างเหมาะสมมาก จะมีความพึงพอใจในงานและมีความผูกพันต่อองค์กรมากด้วย ซึ่งส่งผลให้มีแนวโน้มที่จะคงอยู่ต่อในองค์กรในที่สุด

นโยบายขององค์กร คือ แนวทางในการปฏิบัติหรือการดำเนินงานต่าง ๆ ขององค์กร โดยความสอดคล้องกับเป้าหมาย วิสัยทัศน์ และพันธกิจขององค์กร และเป็นสิ่งที่ทุกคนในองค์กรต้องทราบและเข้าใจร่วมกัน โดยจากการศึกษาของ Steers and Porter (1983: 68) พบว่า นโยบายองค์กร/วิสัยทัศน์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันกันต่อองค์กร ซึ่งรวมถึง โครงสร้างองค์กร การรวมอำนาจ การกระจายอำนาจ การให้ผู้ร่วมงานมีการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ ความเป็นทางการที่ส่งผลต่อความผูกพัน

ภาพลักษณ์องค์กร เป็นการมององค์กรในภาพรวมทั้งในเรื่องของการบริหารองค์กร รวมไปถึงความรู้สึกและความประทับใจของบุคคลที่มีต่อองค์กร โดยอาจรวมไปถึงความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิด และความประทับใจที่บุคคลพึงมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยทัศนคติและการกระทำใด ๆ ที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้นจะมีความเกี่ยวพันกันสูงกับภาพลักษณ์ (Kotler, 2000: 533) และการศึกษาของ ISR (2004) ที่ระบุไว้ว่า ภาพลักษณ์ขององค์กรมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความผูกพันต่อองค์กร

ความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว คือ ความสามารถในการบริหารจัดการบทบาท หน้าที่และความต้องการต่าง ๆ ของชีวิตให้มีความเหมาะสมพอดีหรือมีความสมดุลกัน จากการศึกษาของ Gubman (1998: 188) พบว่า มีความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัวกับความผูกพันต่อองค์กร ซึ่งความสมดุลนี้เป็นความสมดุลใน 3 ด้าน อันได้แก่ ความสมดุลด้านเวลาระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว ความสมดุลด้านการมีส่วนร่วมในงานและชีวิตส่วนตัว

กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการศึกษาครั้งนี้ด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ(quantitative research) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม(questionnaire)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษา ได้แก่ อาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 14,525 คน โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามมีจำนวน 389 ตัวอย่าง ด้วยการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างวิธีของ Taro Yamane โดยระดับความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 5% (Yamane, 1967: 729) ในการสุ่มตัวอย่างผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multistage sampling) ประกอบไปด้วย

ขั้นตอนที่ 1 การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มหรือพื้นที่ (Cluster or Area Sampling) โดยแบ่งกลุ่มอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามต้นสังกัดที่ปฏิบัติงาน แบ่งออกได้เป็น 10 กลุ่ม ดังนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มหาวิทยาลัยสวนดุสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ขั้นตอนที่ 2 เลือกตัวอย่างแบบโควตา (quota sample) โดยการคำนวณจากจำนวนรวมของตัวอย่างของแต่ละกลุ่ม ด้วยวิธีการเทียบสัดส่วนจากขนาดตัวอย่างทั้งหมด ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและจำนวนตัวอย่าง

มหาวิทยาลัย	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนตัวอย่าง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2,705	72
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	686	18
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	3,150	85
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	1,223	33
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	1,036	28
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต	670	18
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	1,897	50
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	1,789	48
มหาวิทยาลัยศิลปากร	1,202	32
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	167	5
รวม	14,525	389

ที่มา. สถิติอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2561 รายงาน ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2562, โดย สำนักงานปลัดกระทรวง
อุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2562.

ขั้นตอนที่ 3 ใช้วิธีการสุ่มตามความสะดวก (Convenience Sampling) กับกลุ่มตัวอย่าง ตามจำนวนที่แสดงไว้ในตารางที่ 1

เครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ด้วยแบบสอบถาม (questionnaire) ที่สร้างมาจากตัวแปรตามกรอบแนวคิดที่พัฒนามาจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 8 ข้อ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยการบริหาร จำนวน 28 ข้อ ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความผูกพันต่อองค์การ จำนวน 12 ข้อ และส่วนที่ 4 แบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถาม) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย รวมถึงข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุง เพื่อให้สร้างและส่งเสริมให้เกิดความผูกพันในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) ของลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งจะให้เลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว โดยมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามปัจจัยการบริหารองค์การ

- 5 คะแนน หมายถึง มีการเกิดขึ้นจริงและการรับรู้ถึงปัจจัยการบริหารระดับมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มีการเกิดขึ้นจริงและการรับรู้ถึงปัจจัยการบริหารระดับมาก
- 3 คะแนน หมายถึง มีการเกิดขึ้นจริงและการรับรู้ถึงปัจจัยการบริหารระดับปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง มีการเกิดขึ้นจริงและการรับรู้ถึงปัจจัยการบริหารระดับน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง มีการเกิดขึ้นจริงและการรับรู้ถึงปัจจัยการบริหารระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความผูกพันต่อมหาวิทยาลัย

- 5 คะแนน หมายถึง มีความผูกพันต่อองค์การระดับมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มีความผูกพันต่อองค์การระดับมาก
- 3 คะแนน หมายถึง มีความผูกพันต่อองค์การระดับปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง มีความผูกพันต่อองค์การระดับน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง มีความผูกพันต่อองค์การระดับน้อยที่สุด

นอกจากนี้เพื่อให้แบบสอบถามมีถูกต้องและแม่นยำ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย โดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหา (content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ และทำการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยนำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นมาและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทำการทดสอบกับกลุ่มประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง (Try-out) จำนวน 30 ชุด

การรวบรวมข้อมูล

ในการการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการหอบแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง จำนวนทั้งสิ้นจำนวน 450 ฉบับ โดยแบบสอบถามที่ได้รับคืนมามีจำนวน 412 ฉบับ และแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาและมีความสมบูรณ์ที่สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้มีจำนวนทั้งสิ้น 375 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจากการทดสอบแบบสอบถามโดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ (1) การทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha) และทดสอบความเที่ยงตรงทางด้านโครงสร้าง (constructure validity) ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) (2) สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistic) ได้แก่ ความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และ(3) สถิติเชิงอนุมาน (inferential Statistics) โดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (multiple linear regression)

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยการบริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัจจัยการบริหาร	M	S.D	ระดับปัจจัยการบริหารที่เกิดขึ้นจริง
นโยบายมหาวิทยาลัย	3.56	0.62	มาก
ภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย	4.36	0.53	มากที่สุด
การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย	3.61	0.59	มาก
ค่าตอบแทน	3.35	0.77	ปานกลาง
ลักษณะงาน	4.07	0.54	มาก
เสรีภาพทางวิชาการ	3.94	0.59	มาก
ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน	3.39	0.78	ปานกลาง
รวม	3.78	0.65	มาก

จากตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยการบริหารของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($M = 3.78$) เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน พบว่า ปัจจัยการบริหารองค์การที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านภาพลักษณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.36$) รองลงมา ได้แก่ ด้านลักษณะงาน อยู่ในระดับมาก ($M = 4.07$) ด้านเสรีภาพทางวิชาการ อยู่ในระดับมาก ($M = 3.94$) ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับมาก ($M = 3.61$) ด้านนโยบายมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับมาก ($M = 3.56$) ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงานอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.39$) และด้านค่าตอบแทน อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.35$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

ความผูกพันต่อองค์กร	M	S.D	แปลผล
ความผูกพันต่อองค์กรด้านจิตใจ	4.09	0.60	มาก
ความผูกพันต่อองค์กรด้านการคงอยู่	4.16	0.62	มาก
ความผูกพันต่อองค์กรด้านบรรทัดฐาน	4.18	0.52	มาก
รวม	4.14	0.87	มาก

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($M = 4.14$) เมื่อพิจารณาความผูกพันต่อองค์กรโดยจำแนกตามรายด้าน พบว่า ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก โดย ด้านบรรทัดฐาน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งอยู่ในระดับมาก ($M = 4.18$) รองลงมา ได้แก่ ด้านจิตใจ ($M = 4.09$) และด้านการคงอยู่ ($M = 4.09$)

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุตัวแปรองค์ประกอบปัจจัยการบริหารที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรความผูกพันต่อองค์กรในภาพรวมของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรปัจจัยการบริหารองค์การ	ค่าสัมประสิทธิ์	Beta	ค่า t	ค่า p
ค่าคงที่	.932		3.870	.000*
เสรีภาพทางวิชาการ	.588	.452	7.315	.000*
นโยบายมหาวิทยาลัย	.361	.325	4.357	.000*
ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน	.287	.217	3.125	.001*
Adjusted $R^2 = 0.515$				
F = 63.914				

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 4 แสดงการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (multiple linear regression) ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบ Stepwise พบว่า ตัวแปรปัจจัยการบริหารมีความสัมพันธ์และสามารถอธิบายถึงระดับความผูกพันต่อองค์กรในภาพรวมของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้มากที่สุด คือ ด้านเสรีภาพทางวิชาการ รองลงมา ได้แก่ ด้านนโยบายมหาวิทยาลัย และด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน ตามลำดับ และสามารถอธิบายตัวแปรตาม(ความผูกพันต่อองค์กร) ได้ร้อยละ 51.50 (Adjusted $R^2 = 0.515$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ที่ส่งผลต่อระดับความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ดังสมการ

ความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมของอาจารย์

มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ = $0.932 + 0.588$ (เสรีภาพทางวิชาการ) + 0.361 (นโยบายมหาวิทยาลัย) + 0.287 (ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน)

จากสมการความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ อธิบายได้ว่า ถ้ามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเพิ่มกิจกรรมของตัวแปรอิสระแต่ละตัว จำนวน 1 คะแนน จะมีผลต่อความผูกพันต่อองค์การเพิ่มขึ้น ดังนี้

1. การเพิ่มกิจกรรมด้านเสรีภาพทางวิชาการ 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมเพิ่มขึ้น 0.588 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

2. การเพิ่มกิจกรรมด้านนโยบายมหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมเพิ่มขึ้น 0.361 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

3. การเพิ่มกิจกรรมด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมเพิ่มขึ้น 0.287 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

สรุป ปัจจัยการบริหารด้านเสรีภาพทางวิชาการมีอิทธิพลและสามารถอธิบายระดับความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้ดีที่สุด รองลงมา คือ ด้านนโยบายมหาวิทยาลัย และด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุตัวแปรองค์ประกอบปัจจัยการบริหารที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรปัจจัยการบริหารองค์การ	ค่าสัมประสิทธิ์	Beta	ค่า t	ค่า p
ค่าคงที่	.754		2.170	.000*
เสรีภาพทางวิชาการ	.628	.452	7.315	.000*
นโยบายมหาวิทยาลัย	.421	.325	4.357	.000*
ภาพลักษณ์มหาวิทยาลัย	.225	0.145	3.643	.000*
Adjusted $R^2 = 0.482$				
F = 61.723				

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 5 แสดงการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (multiple linear regression) ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบ Stepwise พบว่า ตัวแปรปัจจัยการบริหารมีความสัมพันธ์และสามารถอธิบายถึงระดับความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้มากที่สุด คือ ด้านเสรีภาพทางวิชาการ รองลงมา ได้แก่ ด้านนโยบายมหาวิทยาลัย และด้านภาพลักษณ์มหาวิทยาลัย ตามลำดับ และสามารถอธิบายตัวแปรตาม(ความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจ) ได้ร้อยละ 48.20 (Adjusted $R^2 = 0.482$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ที่ส่งผลต่อระดับความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ดังสมการ

ความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจ

ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ = $0.754 + 0.628$ (เสรีภาพทางวิชาการ)
 $+ 0.421$ (นโยบายมหาวิทยาลัย) $+ 0.225$ (ภาพลักษณ์
มหาวิทยาลัย)

จากสมการความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ อธิบายได้ว่าถ้า
มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเพิ่มกิจกรรมของตัวแปรอิสระแต่ละตัว จำนวน 1 คะแนน จะมีผลต่อความผูกพัน
ต่อองค์การด้านจิตใจเพิ่มขึ้น ดังนี้

1. การเพิ่มกิจกรรมด้านเสรีภาพทางวิชาการ 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจ
เพิ่มขึ้น 0.628 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่
2. การเพิ่มกิจกรรมด้านนโยบายมหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจ
เพิ่มขึ้น 0.421 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่
3. การเพิ่มกิจกรรมด้านภาพลักษณ์มหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านจิตใจ
เพิ่มขึ้น 0.225 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

สรุป ปัจจัยการบริหารด้านเสรีภาพทางวิชาการมีอิทธิพลและสามารถอธิบายระดับความผูกพันต่อ
องค์การด้านจิตใจของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้ดีที่สุด รองลงมา คือ ด้านนโยบายมหาวิทยาลัย
และด้านภาพลักษณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุตัวแปรองค์ประกอบปัจจัยการบริหารที่มีความสัมพันธ์
กับตัวแปรความผูกพันต่อองค์การด้านคงอยู่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขต
กรุงเทพมหานคร

ตัวแปรปัจจัยการบริหารองค์การ	ค่าสัมประสิทธิ์	Beta	ค่า t	ค่า p
ค่าคงที่	0.656		1.220	.000*
ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน	.566	.325	2.565	.000*
นโยบายมหาวิทยาลัย	.225	0.145	2.040	.002*
Adjusted R ² =0.553				
F =56.763				

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 6 แสดงการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ
(multiple linear regression) ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบ Stepwise พบว่า ตัวแปรปัจจัยการบริหาร
มีความสัมพันธ์และสามารถอธิบายถึงระดับความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่ของอาจารย์มหาวิทยาลัย
ในกำกับของรัฐได้มากที่สุด คือ ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน รองลงมา ได้แก่ ด้านนโยบาย
มหาวิทยาลัย และสามารถอธิบายตัวแปรตาม(ความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่) ได้ร้อยละ 55.30

(Adjusted $R^2 = 0.553$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ที่ส่งผลต่อระดับความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ดังสมการ

$$\begin{aligned} &\text{ความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่} \\ &\text{ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ} = 0.656 + 0.566 (\text{ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน}) \\ &+ 0.225 (\text{นโยบายมหาวิทยาลัย}) \end{aligned}$$

จากสมการความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ อธิบายได้ว่าถ้ามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเพิ่มกิจกรรมของตัวแปรอิสระแต่ละตัว จำนวน 1 คะแนน จะมีผลต่อความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่เพิ่มขึ้น ดังนี้

1. การเพิ่มกิจกรรมด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่ของอาจารย์เพิ่มขึ้น 0.566 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

2. การเพิ่มกิจกรรมด้านนโยบายมหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านการคงอยู่เพิ่มขึ้น 0.225 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

สรุป ปัจจัยการบริหารด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงานมีอิทธิพลและสามารถอธิบายระดับความผูกพันต่อองค์การด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้ดีที่สุด รองลงมา คือ ด้านนโยบายมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุตัวแปรองค์ประกอบปัจจัยการบริหารที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรปัจจัยการบริหารองค์การ	ค่าสัมประสิทธิ์	Beta	ค่า t	ค่า p
ค่าคงที่	1.854		4.170	.000*
นโยบายมหาวิทยาลัย	.421	.284	3.357	.000*
ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน	.227	.188	3.565	.001*
เสรีภาพทางวิชาการ	.106	.185	4.315	.001*
Adjusted $R^2 = 0.562$				
F = 21.723				

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 5 แสดงการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (multiple linear regression) ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบ Stepwise พบว่า ตัวแปรปัจจัยการบริหารมีความสัมพันธ์และสามารถอธิบายถึงระดับความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้มากที่สุด คือ ด้าน รองลงมา ได้แก่ ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน และ

ด้านเสรีภาพทางวิชาการ ตามลำดับ และสามารถอธิบายตัวแปรตาม(ความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐาน) ได้ร้อยละ 56.20 (Adjusted $R^2 = 0.562$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ที่ส่งผลต่อระดับความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ดังสมการ

ความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐาน

ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ = $0.754 + 0.421$ (นโยบายมหาวิทยาลัย) + 0.227 (ความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน) + 0.106 (เสรีภาพทางวิชาการ)

จากสมการความผูกพันต่อองค์การบรรทัดฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ อธิบายได้ว่า ถ้ามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเพิ่มกิจกรรมของตัวแปรอิสระแต่ละตัว จำนวน 1 คะแนน จะมีผลต่อความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานเพิ่มขึ้น ดังนี้

1. การเพิ่มกิจกรรมด้านนโยบายมหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานเพิ่มขึ้น 0.421 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่
2. การเพิ่มกิจกรรมด้านนโยบายมหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานเพิ่มขึ้น 0.227 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่
3. การเพิ่มกิจกรรมด้านภาพลักษณ์มหาวิทยาลัย 1 คะแนน จะทำให้ความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานเพิ่มขึ้น 0.106 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรด้านปัจจัยการบริหารอื่นๆ ให้คงที่

สรุป ปัจจัยการบริหารด้านนโยบายมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลและสามารถอธิบายระดับความผูกพันต่อองค์การด้านบรรทัดฐานของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้ดีที่สุด รองลงมา คือ ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน และด้านเสรีภาพทางวิชาการ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในเขตกรุงเทพมหานครมีระดับปัจจัยการบริหารโดยรวมอยู่ในระดับมาก และอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมีความผูกพันต่อองค์การโดยอยู่ในระดับระดับมาก จะกล่าวได้ว่า การที่มหาวิทยาลัยของรัฐออกนอกระบบ เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และการบรรจุอาจารย์ในสถานะพนักงานมหาวิทยาลัยนั้นส่งผลต่อระดับความผูกพันต่อองค์การ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ramdeja (2001) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องความผูกพันต่อองค์การของอาจารย์มหาวิทยาลัย ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยของรัฐและอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน มีระดับความผูกพันต่อองค์การแตกต่างกัน โดยอาจารย์มหาวิทยาลัยของรัฐมีความผูกพันต่อองค์การสูงกว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน และมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์การของมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชน

ส่วนปัจจัยการบริหารที่มีอิทธิพลต่อความผูกพันต่อองค์การของอาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ ด้านเสรีภาพทางวิชาการซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Burke (2003) ที่กล่าวว่า การได้ปฏิบัติงานที่มีอิสระ หรือการมีเสรีภาพในการปฏิบัติงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การ ด้านนโยบาย

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Alhawary & Aborumman (2001) พบว่า นโยบายองค์การมีความสัมพันธ์กับความผูกพันกันต่อองค์การ ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงานซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Gubman (1998) พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัวกับความผูกพันต่อองค์การ และด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Calland (2012)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

1. ด้านนโยบาย มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ควรมีความชัดเจน มีความยืดหยุ่น และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง อีกทั้งควรเปิดโอกาสให้อาจารย์ได้มีส่วนร่วมในแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย และนโยบายที่กำหนดขึ้นควรเป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยอย่างแท้จริง และต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ที่อาจารย์จะได้รับด้วย
2. ด้านภาพลักษณ์ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ควรมีนโยบายที่เน้นการส่งเสริมภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย เช่น จัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่สังคมหรือการออกหน่วยบริการวิชาการตามสถานที่ต่าง ๆ การให้ทุนการศึกษาแก่ผู้ที่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่ยอมรับในสังคม เป็นต้น เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยให้เป็นที่รู้จักและยอมรับมากขึ้น
3. ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัวกับงาน มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ควรเปิดโอกาสให้อาจารย์ได้มีส่วนในการกำหนดตารางการปฏิบัติงานตนเอง ในการมอบหมายงานต้องมีความเท่าเทียมและเสมอภาคกัน เพื่อลดปัญหาทางต้องไปภาระของใครคนใดคนหนึ่งและหากมีงานที่นอกเหนือภาระงานหลักที่รับผิดชอบ อาจต้องสอบถามถึงความพร้อมและความสมัครใจกับอาจารย์เสียก่อน เพราะอาจจะไปกระทบกับเวลาส่วนตัว จนอาจเกิดปัญหาและความไม่พอใจ ซึ่งอาจจะส่งผลเสียกับงานได้
4. ด้านเสรีภาพในการปฏิบัติงาน มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ควรเปิดโอกาสและสนับสนุนให้อาจารย์ได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ทั้งในเรื่องของการสอนและการปฏิบัติงานอื่น ๆ โดยให้อาจารย์สามารถกำหนดรูปแบบ วิธีการ และเนื้อหาในการเรียนการสอนได้เองโดยไม่ถูกแทรกแซง และส่งเสริมให้อาจารย์ใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อการสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ พร้อมทั้งมีเวทีให้อาจารย์ได้แสดงผลงาน เช่น การจัดนิทรรศการเชิงวิชาการ หรือส่งเข้าประกวดในโครงการต่าง ๆ เป็นต้น

รายการอ้างอิง

- กฎกระทรวงที่ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2547. (2524).
ราชกิจจานุเบกษา, 121(69ก), 1-13.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2551). *ภาวะสมองไหลวิกฤตการณ์ระดับโลก*. สืบค้นจาก
<http://www.kriengsak.com/node/1411>. ค้นเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2559.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *ระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการบริหารทรัพยากรมนุษย์*. สืบค้น จาก
http://www.moe.go.th/moe/nipa/ed_law/p.r.g.edu1.pdf. ค้นเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2559.
- รุ่งโรจน์ อรรถานิติ. (2554). *การสร้างความผูกพันของพนักงานในองค์กร (employee engagement)*.
 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บ้านหนังสือโกสินทร์.
- ศรัณย์ พิมพ์ทอง. (2557). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการคงอยู่ในองค์กรของพนักงานมหาวิทยาลัยสาย
 วิชาการในประเทศไทย. *วารสารบริหารธุรกิจ*, 37(142), 16-32.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2542). *ความเป็นของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ: อดีตถึงปัจจุบัน*.
 สืบค้นจาก <https://inin2539.wordpress.com/มหาวิทยาลัย/ความเป็นของมหาวิทยาลัย/>. สืบค้น
 เมื่อ 28 มิถุนายน 2559.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2551). *แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)*. สืบค้นจาก www.mua.go.th/users/bpp/.../higher.../PlanHEdu10_2551-2554.pdf
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2555). *คู่มือระบบค่าตอบแทนสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญ*.
 นนทบุรี: โรงพิมพ์สำนักงาน ก.พ.
- อุทุมพร จามรมาน. (2542). *รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่อง การเตรียมพร้อมของมหาวิทยาลัยของรัฐเพื่อเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- Alhawary, F. A., & Aborumman, A. H. (2011). Measuring the effect of academic satisfaction on multi-dimensional commitment: A case study of applied science private university in Jordan. *International Business Research*, 4(2), 153-160.
- Allen, N. J., & Meyer, J. P. (1990). The measurement and antecedents of affective, continuance and normative commitment to the organization. *Journal of Occupational Psychology*. 63(1), 1-18.
- Becker, H. S. (1960). Notes on the concept of commitment. *American Journal of Sociology*, 66(1), 32-42.
- Calland, David R. (2012). *Organizational Commitment among employees at a private nonprofit university in Virginia. (Doctoral Dissertation, Capella University.) disengagement at work*. *Academy of Management Journal*, 33, 692-724.
- Gubman, E. L. (1998). *The talent solution: Aligning strategy and people to achieve extraordinary results*. New York: McGraw-Hill.

- Gubman, E.L. (1998). *The Talent Solution: Aligning Strategy and People to Achieve Extraordinary Results*. The United States of America: McGraw-Hill.
- Kahn, W. A. (1990). Psychological conditions of personal engagement and disengagement at work'. *Academy of Management Journal*, 33, 692-724.
- Kotler, P. (2000). *Marketing management (10th ed.)*. Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- LaMastro, D. (2002). Commitment and perceived organization support. *Journal of Occupational Psychology*, 84(7), 42-44.
- Meyer, J. P., & Allen, N. J. (1984). Testing the side-best theory of organizational commitment: Some methodological considerations. *Journal of Applied Psychology*, 69(3), 372-378.
- Porter, L. W., Steers, R. M., Mowday, R. T., & Boulian, P. V. (1974). Organizational commitment, job satisfaction, and turnover among psychiatric technicians. *Journal of Applied Psychology*, 59(5), 603-609.
- Ramdeja.(2001). *Organizational Commitment of Thai University Instructors :Astudy of Public and Private University in Bangkok Metropolis*. (Doctoral Dissertation, National Institute of Development Administration).
- Robinson, D., Perryman, S., & Hayday, S. (2004). *Institute for employment studies*. Available from <http://www.employmentstudies.co.uk/pubs/summary.php?==408>. Retrieved May 16, 2019,
- Steers, R. M., & Porter, L. W. (1983). *Motivation and work behavior*. New York: McGraw-Hill.
- Strellioff, W. K. (2010). *Engagement employee*. Available from <http://bcauditor.com/> May 28, 2019,
- Yamane. (1967). *Taro Statistic : An Introductory Analysis*. New York: Harper & row.

คุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการในศตวรรษที่ 21

Characteristics of Graduates According to the needs of 21st Century Enterprises

จิตติยาภรณ์ เชาวรากุล¹

Jitiyaporn CHAOWARAKUL

E-mail: jittima3019@yahoo.com

(Received: October 2, 2020; Revised December 9, 2020; Accepted December 14, 2020)

บทคัดย่อ

ศตวรรษที่ 21 คือโลกยุคใหม่ของการเปลี่ยนแปลง ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจที่ถูกขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม โดยมีเป้าหมายคือการลงทุนในทรัพยากรมนุษย์ มีสถาบันการศึกษาเป็นกลไกในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะตามความคาดหวังของสังคมและตลาดแรงงาน สำหรับการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของคุณลักษณะบัณฑิต และคาดหวังผลิตบัณฑิตให้มีคุณสมบัติและคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ เป็นผู้ปฏิบัติงานในวงการธุรกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ จากการศึกษาคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21 และคุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการ พบว่า มีคุณลักษณะการสื่อสาร รองลงมาคือ การแก้ปัญหา และการทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยีสารสนเทศ การคิดวิเคราะห์ คุณธรรม จริยธรรม ภาวะผู้นำ การบริหารจัดการ การตัดสินใจ การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเป็นผู้ประกอบการ การปรับตัวและอันดับสุดท้ายคือ การจัดการตนเอง

คุณลักษณะของบัณฑิตเหล่านี้เป็นบทบาท หน้าที่และความท้าทายของสถาบันอุดมศึกษาในการวางแผนทางการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์สามารถดำรงชีวิต พัฒนาตนเองและพัฒนาวิชาชีพด้านการบริหารธุรกิจท่ามกลางการแข่งขันที่รุนแรงและการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : คุณลักษณะของบัณฑิต, ผู้ประกอบการ, ศตวรรษที่ 21

¹อาจารย์ประจำสาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเกริก, Ph.D
Lecturer of Educational Administration, Krirk University, Ph.D

Abstract

21st century is the new world of change. Thailand has stepped into an economy driven by innovation focusing on investment in human resources. Educational institutions are the key mechanism for producing graduates to meet the expectations of society and the labor market. For graduate production of higher education, the Institutions should realize the importance of the characteristics of graduates and expect to produce graduates with qualifications and characteristics of entrepreneur to become workers in business and industry that will affect the economy and national development. From the study of the desirable characteristics of the graduates in the 21st century and the characteristics of the graduates according to the needs of the enterprises, it was found that communication is the most desirable skills, followed by problem solving, teamwork, creative information technology, critical thinking, ethics, leadership, management, decision making, self- learning, entrepreneurship, adaptation and the last one was self-management.

The characteristics of these graduates were considered as roles, duties and challenges of higher education institutions in guiding the development of student characteristics as desirable graduates to be able to live, develop themselves, and develop their professional skills on business administration in the midst of fierce competition and effectively change the world in the 21st century.

Keywords: Characteristics of graduates, enterprises, 21st Century

บทนำ

การศึกษาในปัจจุบันออกแบบให้มีบริบทที่สำคัญ แสดงให้เห็นถึงความเป็นพลวัตของการเปลี่ยนแปลงจากศตวรรษที่ 20 เข้าสู่ศตวรรษที่ 21 เป็นกระแสของการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมและการเมืองของทุกประเทศ แนวโน้มสภาการณ์ของโลกที่การเปลี่ยนแปลง ย่อมจะส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการจัดการศึกษาไทย ทั้งด้านคุณภาพการศึกษา การเข้าถึง ความเท่าเทียมและการปรับตัวเข้ากับกระแสของโลกแห่งศตวรรษใหม่ที่ 21 ประเทศไทยต้องก้าวเข้าสู่กระแสใหม่ของการเปลี่ยนแปลงจากสังคมไทยที่มีลักษณะเป็นสังคมบริโภคนิยมเป็นสังคมที่มีความรู้เป็นพื้นฐาน เน้นการเรียนรู้เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และเกิดเป็นนวัตกรรม สามารถแข่งขันได้ในระดับชาติ นานาชาติ ขณะเดียวกันยังคงความเป็นไทยไว้อย่างภาคภูมิใจ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าประเทศไทยก้าวเข้าสู่ยุคของระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-Based Economy) (ไพฑูริย์ สีนาร์ตน์, 2550) เป็นเศรษฐกิจที่ถูกขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม (Innovative Driven Economy) มุ่งเน้นการลงทุนในทุนมนุษย์ (Human Capital Investment) ผู้สร้างนวัตกรรม โดยมีสถาบันการศึกษาทำหน้าที่เป็นผู้สร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการ ตลาดแรงงานทั้งในภาครัฐและเอกชน

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะของการเป็นนักธุรกิจเป็นผู้ประกอบการตลอดจนเป็นผู้ปฏิบัติงานในวงการธุรกิจและอุตสาหกรรมให้ตรงกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าคุณภาพของการจัดการศึกษาจะเป็นสิ่งที่กำหนดคุณภาพของแรงงานในระบบเศรษฐกิจได้ ไม่ว่าจะเป็นทักษะพื้นฐานทั่วไปและทักษะฝีมือเฉพาะ แรงงานที่ผ่านระบบการศึกษาจะได้รับวุฒิบัตรการศึกษา ในการกำหนดลักษณะของอาชีพการทำงาน (พิริยะ ผลพิรุฬห์, 2556) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงมีนโยบายการพัฒนาบัณฑิตว่าต้องมีความเป็นพลวัต (Dynamic) มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของโลก มีวัตถุประสงค์ในการสร้างกรอบทิศทางของคุณลักษณะที่พึงประสงค์สร้างแนวทางการดำเนินงานพัฒนาบัณฑิตและสร้างกรอบการติดตามผลการดำเนินงาน มีเป้าหมาย ให้บัณฑิตไทยมีคุณลักษณะที่ผู้ประกอบการต้องการในศตวรรษที่ 21 ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญในการพัฒนานิสิตนักศึกษาของประเทศให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะสอดคล้องตามความต้องการของสังคมในศตวรรษที่ 21 (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2557) เพื่อเตรียมความพร้อมคนไทยให้มีคุณลักษณะที่สังคม ตลาดแรงงาน โดยเฉพาะตอบสนองต่อความต้องการ ของผู้ประกอบการ และยังสามารถนำพาประเทศไปสู่โลกที่ 1 ซึ่งเป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อของชาติที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ความหมายและความสำคัญของคุณลักษณะ

คุณลักษณะ (Characteristics) มีความหมายตามประมวลศัพท์บัญญัติของกรมวิชาการ หมายถึง ลักษณะทางศักยภาพ ความรู้หรือทักษะสำคัญ ซึ่งเป็นคุณลักษณะดีเด่นของบุคคล (ลีลา สุวรรณนิมิต, 2553) หรือ พฤติกรรมที่ทุกคนพึงมี เป็นความสามารถทางการบริหารที่จำเป็นต้องมีในการทำงานเพื่อให้งานสำเร็จและสอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ วิสัยทัศน์องค์กร และคุณลักษณะทางด้านเทคนิคหมายถึง ความรู้ ทักษะด้านวิชาชีพ ที่จำเป็นในการนำไปปฏิบัติเพื่อให้งานของตนบรรลุผลสำเร็จ โดยทั่วไปแตกต่างกันตามลักษณะงาน (จิระประภา อัครบวร, 2553) หรือหมายถึง ลักษณะบุคลิกของบุคคลที่ต้องการให้เกิดขึ้น อันเป็นคุณลักษณะที่สังคมต้องการให้เกิดขึ้นในสังคมและประเทศ (สรวงธร นาวาผล, 2551) ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า

คุณลักษณะหมายถึงคือสิ่งที่แสดงถึงคุณลักษณะที่คาดหวังให้เกิดกับบุคคลหรือสังคม เป็นคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคลที่สะท้อนออกมาในรูปของพฤติกรรมการทำงานในบทบาทและสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีพื้นฐานมาจากความรู้ ทักษะ ความสามารถ และคุณลักษณะส่วนบุคคลที่จำเป็นต่อการทำงาน ได้แก่ วิธีคิด บุคลิกภาพ อุปนิสัยและแรงจูงใจ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นสามารถสังเกตเห็น บรรยาย วัดหรือประเมิน และพัฒนาให้มีในตัวบุคคลได้

คุณลักษณะของบุคคลยังส่งผลต่อตนเองและการปฏิบัติงาน นั่นคือเพื่อให้ตนเองสามารถแสดงความรู้ ความสามารถได้ตรงกับหน้าที่หรืองานที่รับผิดชอบ และเป็นแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรในเรื่องของการวางแผนการทำงาน การกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาบุคลากรเพื่อให้องค์กรสามารถดำรงอยู่ท่ามกลางการแข่งขันและเปลี่ยนแปลงของที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วได้ และยังมีความเชื่อเกี่ยวกับคุณลักษณะว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในการผลักดันให้เกิดผลลัพธ์สูงสุดในการทำงาน ซึ่งจะส่งผลต่อองค์กรในแง่ต่าง ๆ ดังนี้ (นพรัตน์ โพธิ์ศรีทอง, 2550)

1. องค์กรจะอยู่รอดหรือเจริญเติบโตได้นั้น จะต้องสร้างหรือเพิ่มคุณค่าของงานหรือผลผลิตอยู่ตลอดเวลา และต้องเป็นการสร้างหรือเพิ่มคุณค่าที่ดีกว่าองค์กรอื่นๆ ในสายตาของผู้รับบริการ
2. องค์กรที่มีคุณค่าเป็นเลิศ ต้องเป็นองค์กรที่ยั่งยืนในลักษณะที่ผู้รับบริการไม่อาจขาดองค์กรเหล่านั้นได้ เป็นต้น
3. ประสิทธิภาพของงานที่ดีจะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมหรือสมรรถนะที่มีมาตรฐาน และส่งผลต่อองค์กร ดังนั้นจึงไม่ควรกำหนดมาตรฐานให้กับงานที่ไม่เกิดประโยชน์

นอกจากนี้ ดูบัวส์และร็อธเวลล์ (Dubois and Rothwell, 2004) กล่าวว่าคุณลักษณะของบุคคลมีพื้นฐานมาจากความรู้ ความสามารถที่สะท้อนออกในรูปแบบของพฤติกรรม ซึ่งสัมพันธ์กับการทำงาน สังเกต ประเมินผลและพัฒนาได้ คุณลักษณะของบุคคลจึงเป็นสิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการบริหารบุคลากรขององค์กรในหลายด้านด้วยกัน ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อองค์กร คือ การปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ การคัดเลือกและบรรจุบุคคลได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและสร้างความโปร่งใส ยุติธรรมในระบบการประเมินบุคคล ตลอดจนองค์กรมีบุคคลที่มีสมรรถนะสูงในการปฏิบัติงาน
 2. ประโยชน์ต่อบุคลากร คือการที่บุคลากรเข้าใจถึงความคาดหวังขององค์กรและผู้บังคับบัญชาสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง มีหลักประกันความมั่นคงและก้าวหน้า
- ในสายอาชีพ เพิ่มคุณภาพชีวิต และเป็นองค์ประกอบการกำหนดเงินเดือน ค่าตอบแทนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับความสามารถของบุคคล

ความหมายและความสำคัญของคุณลักษณะทำให้องค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะสถาบันการศึกษาจำเป็นต้องวางแผนทาง กลยุทธ์ วิธีการที่จะสร้างบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่ผู้ประกอบการต้องการ ให้มากที่สุดท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของโลกของเทคโนโลยีและนวัตกรรมในศตวรรษที่ 21 อย่างมีประสิทธิภาพ

คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21

หากมีการตั้งคำถามว่าบัณฑิตคือใคร บัณฑิตควรจะมีคุณลักษณะอย่างไรในศตวรรษที่ 21 อาจยังหาคำตอบชัดเจนไม่ได้ เพราะความเปลี่ยนแปลงที่ไม่หยุดนิ่ง สังคมไทยคิดว่าบัณฑิตคือผู้รู้ วิธีคิดแบบนี้ล้าสมัย (outdate) เพราะเมื่อเป็นบัณฑิตแล้วเป็นผู้รู้แล้ว หยุดเรียน เลิกเรียนทุกสิ่งทุกอย่าง ภายในสองสามปีจะเป็นบัณฑิตล้าสมัยทันที ความรู้เก่าที่ตัวเองเคยมี ยึดมั่น ถิ่นมั่น ใช้ไม่ได้อีกแล้ว ในไม่ช้านั้นบัณฑิตไม่เป็นบัณฑิตไม่เป็นผู้รู้ แต่ถ้าจะเน้นว่าตัวเองเป็นผู้รู้หรือเป็นผู้มีความรู้บัณฑิตต้องเป็นผู้แสวงหาความรู้ บัณฑิตคือผู้มีความรู้ในการเรียนรู้ และไม่ใช่แค่ทักษะเฉย ๆ แต่โยงไปสู่สภาพโลกปัจจุบัน ที่มีทักษะชุดหนึ่งที่สำคัญเรียกว่า “ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21” จึงจะเห็นว่าการศึกษานั้นเปลี่ยนจากเรื่องความรู้ เน้นความรู้ไปเป็นเน้นทักษะ ฉะนั้นบัณฑิตแห่งศตวรรษที่ 21 ต้องมี skill ชุดหนึ่งที่เรียกว่า twenty-first century skills (วิจารณ์ พานิช, 2555) และยังต้องมีการเรียนรู้ที่เรียกว่า transformative learning เพื่อที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตนเอง จุดที่สำคัญคือ การเรียนรู้จะไม่หยุดอยู่แค่ informative learning แต่ยังสามารถนำความรู้มาบูรณาการนำไปใช้งานได้ แม้อาจไม่เพียงพอในโลกยุคใหม่ การเรียนรู้แบบ transformative learning เกิดการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตนเอง หมายถึงการมี leadership skill มีทักษะในการเป็นผู้นำเป็นทักษะว่าด้วยการเปลี่ยนแปลง คำว่า leadership ไม่ได้แปลว่าเฉพาะคนที่เป็หัวหน้าเท่านั้น leadership skills คือการเป็น change agent skills คือความเป็นพลเมืองมีทักษะมีจิตใจที่รับผิดชอบต่อสังคม(วิจารณ์ พานิช, 2555, สื่อออนไลน์) เมื่อได้สำรวจคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21 จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะที่นักวิชาการได้นำเสนอไว้ พบว่ามีคุณลักษณะ ดังนี้

ตารางที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21

คุณลักษณะ ของนักศึกษา	แผนอุดมศึกษา 15 ปี (2561)	กรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษา (2552)	วิจารณ์ พานิช (2555)	ไพฑูริย์ ลิลารัตน์ (2555)	Ken Key (2009)	Sasin Institute (2009)	Wagner(2009)	Chapman (2010)	Costa and Kallick (2010)	ความถี่
1. การสื่อสาร	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9
2. เทคโนโลยีสารสนเทศ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			7
3. การแก้ปัญหา	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		7
4. การทำงานเป็นทีม	✓	✓	✓	✓	✓	✓			✓	7
5. ความคิดสร้างสรรค์	✓			✓	✓	✓		✓	✓	6
6. คุณธรรม จริยธรรม	✓	✓	✓		✓	✓		✓		6
7. การคิดวิเคราะห์		✓		✓		✓	✓	✓	✓	6
8. ภาวะผู้นำ	✓	✓			✓	✓		✓		5
9. การเป็นผู้ประกอบการ	✓			✓	✓		✓			4
10. การเรียนรู้ด้วยตนเอง		✓		✓	✓				✓	4

จากตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตที่พึงประสงค์ ในศตวรรษที่ 21 พบว่ามีคุณลักษณะที่มีค่าความถี่สูงสุด 10 อันดับแรกได้แก่การสื่อสาร รองลงมาคือ เทคโนโลยีสารสนเทศ การแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์ คุณธรรม จริยธรรม การคิดวิเคราะห์ ภาวะผู้นำ การเป็นผู้ประกอบการและการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามลำดับ

คุณลักษณะของบัณฑิตบริหารธุรกิจตามความต้องการของสถานประกอบการ

คุณลักษณะที่สถานประกอบการต้องการให้เกิดขึ้นในบัณฑิตบริหารธุรกิจมีหลากหลาย จึงมีกลุ่มผู้นำในการจัดหาแรงงานเสนอคุณลักษณะที่นายจ้างต้องการในการทำงานจากผลการรายงานจากการประชุมเศรษฐกิจประจำปี นำเสนอคุณลักษณะหรือทักษะที่นายจ้างต้องการจากรายงานเวทีเศรษฐกิจโลกที่ตลาดแรงงานโลกต้องการอย่างในปี 2020 รวมถึงข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารจากอุตสาหกรรมบริการและการผลิตในประเทศอังกฤษเกี่ยวกับเหตุผลในการจ้างงานและกลุ่มบริษัทจัดหางานพบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ต้องการบัณฑิตที่มีคุณลักษณะ ดังนี้

ตารางที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของบัณฑิตบริหารธุรกิจตามความต้องการของสถานประกอบการ

คุณลักษณะของบัณฑิต	Adams (2013)	BernadeenLeod (2011)	The University of Kent (1974)	Manpower Group (2017)	Job DB (2014)	Clark (2017)	World Economic Forum(2017)	ความถี่
1. การแก้ปัญหา	✓		✓	✓	✓	✓	✓	6
2. การสื่อสาร	✓	✓	✓	✓	✓	✓		6
3. การทำงานเป็นทีม	✓		✓	✓	✓	✓	✓	6
4. การบริหารจัดการ	✓	✓	✓	✓	✓			5
5. ความคิดสร้างสรรค์	✓				✓	✓	✓	4
6. การตัดสินใจ	✓	✓				✓	✓	4
7. เทคโนโลยีสารสนเทศ	✓			✓				2
8. การปรับตัว					✓	✓		2
9. การคิดวิเคราะห์	✓						✓	2
10. การจัดการตนเอง	✓		✓					2

จากตารางที่ 2 แสดงผลสำรวจคุณลักษณะของบัณฑิตบริหารธุรกิจตามความต้องการของสถานประกอบการที่มีค่าความถี่สูงสุดใน 10 อันดับแรก ได้แก่ การแก้ปัญหา รองลงมาคือ การสื่อสาร การทำงานเป็นทีม การบริหารจัดการ ความคิดสร้างสรรค์ การตัดสินใจ เทคโนโลยีสารสนเทศ การปรับตัว การคิดวิเคราะห์และการจัดการตนเอง ตามลำดับ เมื่อนำผลสำรวจคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ใน

ศตวรรษที่ 21 คุณลักษณะของบัณฑิต คณะ/สาขาบริหารธุรกิจที่กำหนดไว้ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ และคุณลักษณะของบัณฑิตบริหารธุรกิจตามความต้องการของสถานประกอบการมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะของบัณฑิตบริหารธุรกิจที่ต้องการในศตวรรษที่ 21 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21 และคุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการ

คุณลักษณะ ของนักศึกษา บริหารธุรกิจ ในศตวรรษที่ 21	คุณลักษณะของ บัณฑิตที่พึง ประสงค์ใน ศตวรรษที่ 21	ค่า ความถี่	คุณลักษณะบัณฑิต บริหารธุรกิจตาม ความต้องการของ สถานประกอบการ	ค่า ความถี่	รวม ค่า ความถี่
1. การสื่อสาร	✓	9	✓	6	14
2. การแก้ปัญหา	✓	7	✓	6	13
3. การทำงานเป็นทีม	✓	7	✓	6	13
4. ความคิดสร้างสรรค์	✓	6	✓	4	10
5. เทคโนโลยีสารสนเทศ	✓	7	✓	2	9
6. การคิดวิเคราะห์	✓	6	✓	2	8
7. คุณธรรม จริยธรรม	✓	6			6
8. ภาวะผู้นำ	✓	5			5
9. การบริหารจัดการ			✓	5	5
10. การตัดสินใจ			✓	4	4
11. การเรียนรู้ด้วยตนเอง	✓	4			4
12. การเป็น ผู้ประกอบการ	✓	4			4
13. การปรับตัว			✓	2	2
14. การจัดการตนเอง			✓	2	2

จากตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21 และคุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการ พบว่า คุณลักษณะทั้งหมดประกอบด้วย 14 คุณลักษณะ และคุณลักษณะที่มีค่าความถี่สูงสุดได้แก่ การสื่อสาร รองลงมาคือ การแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยีสารสนเทศ การคิดวิเคราะห์ คุณธรรม จริยธรรม ภาวะผู้นำ การบริหาร

จัดการ การตัดสินใจ การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเป็นผู้ประกอบการ การปรับตัวและการจัดการตนเองตามลำดับ

การพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาเพื่อเป็นบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการ

เมื่อสถาบันการศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะของบัณฑิตที่ต้องการแล้ว ภารกิจต่อไปคือ การวางแผนทางการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาเพื่อเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ การส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาของสมาคมบุคลากรอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย (American College Personnel Association) กำหนดวิธีการในการพัฒนาประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 4 กิจกรรม เริ่มจาก

1. การตั้งเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา
2. ประเมินระดับการพัฒนาของนักศึกษา ทำให้ทราบระดับการพัฒนาตนเอง รวมทั้งประเมินวัตถุประสงค์และแผนการพัฒนา
3. ดำเนินการพัฒนาด้วยรูปแบบหรือวิธีการต่าง ๆ
4. ประเมินประสิทธิภาพความเหมาะสมของโปรแกรมการพัฒนานักศึกษาตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมของโปรแกรมกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนักศึกษา (Miller and Prince, 1976)

และแนวทางในการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาสู่บัณฑิตที่พึงประสงค์ มีนักวิชาการหลายท่านเสนอรูปแบบในการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษา ดังนี้ (Deci & Ryan, 2002), (Kohlberg, 2000), (Sparks, D. & Loucks-Horsley, 1989) อ้างอิงใน อัจฉรา หล่อตระกูล, 2557)

1. การฝึกอบรม การสอน การอธิบาย (Explanation) ต้องปรับเปลี่ยนแนวทางในการพัฒนาคุณลักษณะจากเดิมที่ควบคุมความประพฤติโดยเน้นการท่องจำและปฏิบัติตาม มาเป็นการใช้อธิบายให้รู้จักใช้เหตุและผลในการพัฒนาคุณลักษณะต่างๆ กระตุ้นให้เกิดการวิพากษ์หรือสนทนาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีและไม่ดี พร้อมอธิบายเหตุผลประกอบเพื่อสร้างความตระหนักและการปรับพฤติกรรมที่จะสะท้อนถึงคุณลักษณะของนักศึกษา
2. การยกตัวอย่างและปฏิบัติเป็นแบบอย่าง (Example) แนวทางการยกตัวอย่างของการประพฤติปฏิบัติที่สะท้อนคุณลักษณะที่พึงประสงค์นอกเหนือจากการอบรมสั่งสอนเพื่อยกตัวอย่างพฤติกรรมที่ดีและไม่ดี พร้อมผลของการปฏิบัติให้เกิดความเข้าใจ รวมถึงการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี สามารถมองเห็นและเลียนแบบการกระทำความประพฤติต่าง ๆ ได้โดยตรง
3. การเชิญชวนให้ทำความดี (Exhortation) การชี้แนะ เชิญชวน โดยใช้การเสริมแรงทางบวกควบคู่กับการพัฒนาความกล้าหาญเชิงจริยธรรม กล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง
4. การจัดสิ่งแวดล้อมเชิงคุณธรรม (Ethical environment) เอื้อต่อการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ไม่มีสิ่งยั่วยุให้ไปในทางเสื่อม โดยเฉพาะในห้องเรียนซึ่งเป็นสังคมย่อยเล็ก ๆ ที่นักเรียนจะต้องสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ผู้สอนสามารถจำลองสังคมภายในห้องเรียนและสร้างบรรยากาศเชิงคุณธรรม
5. การจัดประสบการณ์ (Experience) การเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้สัมผัสสังคมภายนอกอย่างจริงจัง จะช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้และซึมซับแนวคิดในการประพฤติปฏิบัติตนอย่างพึงประสงค์

6. การพัฒนาตนเอง (Self-development) การวางแผนเป้าหมายของตนเอง สามารถกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อว่าจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จได้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาคุณลักษณะของตนเองให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป วิธีการนี้อาจมีจุดอ่อนที่อาจจะขาดการมีส่วนร่วมหรือการแลกเปลี่ยนกับบุคคลอื่น

7. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือการดำเนินการเลือกสถานการณ์ที่ขัดแย้งสำหรับเป็นสื่อในการจัดการศึกษาอบรมจากนั้นจึงดำเนินการชี้แจงแนวปฏิบัติมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียนแสดงบทบาท ภายหลังการแสดงบทบาทให้ทุกคนร่วมกันอภิปราย

8. การมีส่วนร่วมกับกิจกรรม (Participation in activities) เป็นการให้ผู้เรียนร่วมกันทำกิจกรรมและรับผิดชอบงานร่วมกัน โดยมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบและดำเนินการประเมินสรุปผลการดำเนินการร่วมกันว่ามีประเด็นอะไรที่เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จของกิจกรรม

9. การค้นคว้าและวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Inquiry/Action research) เป็นความพยายามที่จะแก้ปัญหาหรือหาคำตอบในข้อคำถามที่เกิดขึ้นซึ่งอาจกระทำได้ในระดับบุคคลระดับกลุ่มและสามารถกระทำได้หลายวิธีแต่โดยทั่วไปจะมีขั้นตอนดังนี้ 1) กำหนดหรือเลือกปัญหาที่สนใจ 2) รวบรวมจัดทำและแปลความในข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง 3) ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 4) กำหนดทางเลือกเพื่อการปฏิบัติ และ 5) ลงมือปฏิบัติและสรุปเป็นเอกสาร

10. การเป็นพี่เลี้ยง (Mentoring) เป็นการจับคู่กันระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์และประสบผลสำเร็จแล้วกับบุคคลที่เริ่มเรียนรู้หรือมีประสบการณ์น้อยกว่าโดยให้มีการอภิปรายการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและกลยุทธ์ที่จะให้การปฏิบัติสิ่งที่ต้องเรียนรู้ประสบผลสำเร็จ

การพัฒนา รูปแบบและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษา จะเห็นได้ว่ามีหลากหลายวิธีไม่ว่าจะเลือกวิธีการใดนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และลักษณะของนักศึกษา รวมทั้งเรื่องที่ต้องการพัฒนา โดยเลือกวิธีการที่เหมาะสม สอดคล้องกับเป้าหมายของการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษามากที่สุด หรือส่งผลให้เกิดการส่งเสริมการพัฒนาพฤติกรรมและความรู้อย่างแท้จริง

บทสรุป

คุณลักษณะของบัณฑิตที่ต้องการในศตวรรษที่ 21 เป็นคุณลักษณะที่คาดหวังให้เกิดกับบุคคล และสังคม จัดเป็นคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมหรือการแสดงออกไม่ว่าจะเป็นการทำงานในบทบาทหน้าที่ของตนและสถานการณ์ต่าง ๆ หรือการอยู่ร่วมกันกับคนอื่น ๆ ในสังคม โดยมีพื้นฐานมาจากความรู้ ทักษะ ความสามารถในด้านต่าง ๆ ซึ่งคุณลักษณะที่สถานประกอบการต้องการ จากการศึกษาคุณลักษณะของบัณฑิตโดยวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21 และคุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของสถานประกอบการ พบว่า อันดับสูงสุดได้แก่ คุณลักษณะด้านการสื่อสาร รองลงมาคือการแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยีสารสนเทศ การคิดวิเคราะห์ คุณธรรม จริยธรรม ภาวะผู้นำ การบริหารจัดการ การตัดสินใจ การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเป็นผู้ประกอบการ การปรับตัวและการจัดการตนเองตามลำดับ และมีแนวทางในการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาเพื่อเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ได้หลายหลายรูปแบบได้แก่ การฝึกอบรม การยกตัวอย่าง การเชิญชวนให้ทำความดี การจัดสิ่งแวดล้อมในเชิงคุณธรรม การจัดประสบการณ์ การพัฒนาตนเอง การสร้างสถานการณ์จำลอง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมและการค้นคว้าและวิจัย ซึ่งต้องเลือกให้เหมาะสมกับผู้เรียนและวัตถุประสงค์ของ

การเรียนรู้ ดังนั้นคุณลักษณะของบัณฑิตจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สถาบันอุดมศึกษาต้องตระหนักถึง เพราะจะกลายเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงผลงานของสถาบันอุดมศึกษาว่าผลิตบัณฑิตได้ตรงกับความต้องการแรงงานหรือไม่ และต่อไปคงเป็นความท้าทายของสถาบันอุดมศึกษาที่จะวางแนวทางหรือกลวิธีที่จะนำมาซึ่งการพัฒนาให้นักศึกษาให้เป็นบัณฑิตพร้อมใช้มีคุณลักษณะที่ตลาดแรงงานในศตวรรษที่ 21 ต้องการและดำรงชีพท่ามกลางการแข่งขันที่รุนแรงและเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดได้อย่างมีคุณภาพ

รายการอ้างอิง

- จิรประภา อัครบวร. (2553). *การศึกษาแนวโน้มงานทรัพยากรมนุษย์พ.ศ. 2553-2554*, คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จี้อป ดีปี. (2014). 6 ทักษะหลักที่นายจ้างต้องการเสมอ. สืบค้นเมื่อ 5 มีนาคม 2560, จาก <https://th.jobsdb.com/th-th/articles/>
- นพรัตน์ โพธิ์ศรีทอง. (2550). *รูปแบบสมรรถนะของหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นประเทศไทย*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, กรุงเทพฯ.
- พิริยะผลพิรุฬห์. (2556). *การพัฒนาระบบการศึกษาอาชีพและการเรียนรู้ในระบบเพื่อสร้างระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตของประเทศไทย*, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ไพฑูรย์สินลาร์ตัน (2550). เอกสารโครงการวิจัยบูรณาการการเปลี่ยนผ่านการศึกษาเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจฐานความรู้. เอกสารอัดสำเนา: 4(1). *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย*.
- ลีลา สุวรรณนิมิต. (2553). *คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้บริหารโรงเรียนอนุบาลตามทัศนะของครูผู้สอนโรงเรียนอนุบาลของรัฐ*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต, สงขลา.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2557). *การพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ : กองพัฒนานักศึกษา*, สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2559, จาก council.vru.ac.th/spa1/9_2557/vara%2051/วาระเชิงนโยบาย%202558.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- สรวยธร นาวาผล. (2551). *หนังสือเพื่อพัฒนาเด็กสู่การมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ.
- สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์. (2556). *ครูในศตวรรษที่ 21*. สืบค้นเมื่อ 16 เมษายน 2558, จาก <http://www.siga.or.th>
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2551). *กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี (พ.ศ.2551 – 2565)*. สืบค้นเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2561, จาก http://www.mua.go.th/2018/wp-content/uploads/HEPlan_book.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). *ประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2552 และแนวทางปฏิบัติ*.
- สุวรรณ เทพจิต. (2552). *การพัฒนาคุณลักษณะ*. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์*. 2(1).
- อัจฉรา หล่อตระกูล. (2557). *การพัฒนาสมรรถนะพนักงานมหาวิทยาลัยรัฐ*, วิทยานิพนธ์ พธ.ด., มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- Bernadeen McLeod, Mentor Works, Ltd., (2011). *Essential Skills For Business Success*. Retrieved October 15, 2015, from <http://www.businessinsider.com/5-essential-skills-for-business-success-2011-5>
- Chapman, P. (2010). *Twenty First Century Skills*. Retrieved October 15, 2015, from <http://www.invernessassociates.org/news/Twent-first-century-skills>
- Costa, Arthur L. and Kallick, Bena. (2012). *Assessment Strategies for Self- Directed Learning*,

California A: Cowin Press A sage Publications.

Dubois, D. D., & Rothwell, W. J. (2004). *Competency-Based Human Resource Management*. California: Davies-Black Publishing.

Ken Kay, (2010). *21st Century Skills: Rethinking How Students Learn*, ed. Balance James and Brandt Ron, Bloomington, IN: Solution Tree Press.

Lawrence Kohlberg. (2000). *Development of Moral Character and Moral Ideology Review of Child Development Research*. New York : Russell Sage Foundation.

Manpower Group (2017). *Learn more about the talent and skills shortage*. Retrieved May 5, 2017, from <http://manpowergroup.us/meos/>

Miller, T.K., & Prince, J.S. (1976). *The future of student affairs : A guide to student development for Tomorrow's higher education*. San Francisco : Jossey – Bass Ins., Publishers.

The University of Kent. (2517). *Employability Skills Map*, Retrieved May 5, 2017, from <https://www.kent.ac.uk/careers/sk/skillsmap.htm>

Susan Adam (2013). *The 10 Skills Employers Most Want In 20-Something Employees*. Retrieved October 20, 2017, from <https://www.forbes.com/sites/susanadam2013/10/11/the-10-skills-employers-most-want-in-20-something-employees/#1e8c907f6330>

World Economy Forum. (2017). *ทักษะที่นายจ้างต้องการในยุค Economy 4.0*. จาก Retrieved October 15, 2015, from <http://m.eduzones.com/content.php?id>

Wagner, E. D. (2009). *Seven Survival Skills*. Retrieved May 6, 2017, from <https://wiki.bath.ac.uk/display/charlescornelius/Tony+Wagner%27s+Seven+Survival+Skills>

บทวิจารณ์หนังสือ (BOOK REVIEW)

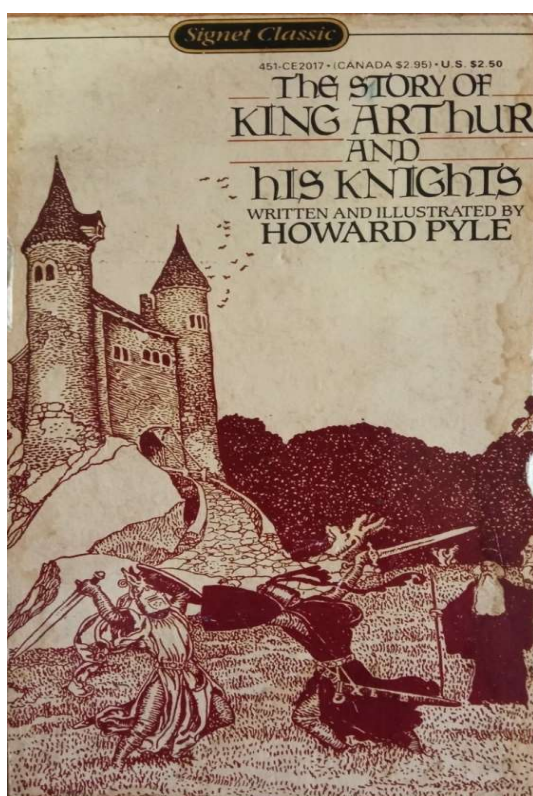
The Story of King Arthur and His Knights

ยงยุทธ ขำคง¹

Yongyut KHAMKHONG

E-mail: yongyut.k@pnru.ac.th

(Received: November 18, 2020; Revised November 26, 2020; Accepted December 18, 2020)

The Story of King Arthur and His Knights (กษัตริย์อาเธอร์และอัศวินผู้กล้า) เป็นเรื่องราวสุดคลาสสิกที่มีหนังสือภาพยนตร์ บทกวี บทละคร และการ์ตูน มากมายนับไม่ถ้วนที่กล่าวถึงเรื่องราวของกษัตริย์นักรบที่ยิ่งใหญ่ของประเทศอังกฤษที่มีชีวิตอยู่จริงในราวปี ค.ศ. 500 หนังสือฉบับที่มีการอ้างอิงและตีพิมพ์บ่อยที่สุดเล่มหนึ่งเป็นผลงานของนักเขียนและนักวาดภาพชาวอเมริกัน ชื่อ Howard Pyle (ค.ศ. 1853-1911) โดยในปี 1903 เขาได้แต่งเพิ่มเรื่องราวตัวละครจากเหตุการณ์ประวัติศาสตร์และวาดภาพประกอบที่สวยงามจนทำให้เรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์และเหล่าอัศวินคู่กายของเขาเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก ภาพหน้าปกนี้เป็นฉบับของสำนักพิมพ์ Signet (ISBN 0451520173) ตีพิมพ์ในปี 1986 และตีพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง โดยฉบับล่าสุดตีพิมพ์ในปี 2006 (ISBN 0451530240) และสำนักพิมพ์อื่น ๆ ทั่วโลกตีพิมพ์งานเขียนของ Howard Pyle นี้ออกมาแทบทุกปี หนังสือเล่มนี้ยังอยู่ในรูปของ Ebook เหมือนต้นฉบับจริงพร้อมรูปประกอบในโครงการ Project Gutenberg ในเว็บไซต์ชื่อ <http://www.gutenberg.org/ebooks/> ที่เปิดให้อ่านหนังสือเก่าและไม่ติดลิขสิทธิ์ได้ฟรีทางออนไลน์และมีหนังสือในเว็บไซต์นี้ นับถึงปัจจุบันมากกว่า 63,000 เล่ม หนังสือ The Story of King Arthur and His Knights ของ Howard Pyle ได้รับการโหลดให้อ่านฟรี เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2019

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (Ph.D) สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Assistant Professor of Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University. (Ph.D)

หนังสือมีความยาว 393 หน้า เป็นภาษาอังกฤษ สำนักพิมพ์แนะนำว่าเป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเยาวชนอายุ 10-12 ปี เนื้อเรื่องแบ่งเป็น 2 เรื่องหลัก รวม 6 ตอน 25 บท เนื้อหาของหนังสือทั้งหมดสรุปได้ดังนี้ **ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ (The Book of King Arthur)**

ตอนที่ 1 ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ (The Winning of Kinghood)

ตอนแรกนี้ เป็นการเล่าเรื่องราวรุ่นพ่อแม่ของอาเธอร์ โดยเกาะอังกฤษมีกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่นามว่า อุเธอร์ เพนดรากอน (Uther Pendragon) อุเธอร์ขึ้นเป็นกษัตริย์ได้ด้วยความช่วยเหลือของสหายที่มีฝีมือและจงรักภักดี 2 คนคือ พ่อมดเมอร์ลิน (Merlin the Wise) ซึ่งเป็นขุนนางด้านบูนและมีเวทมนตร์ที่เหนือธรรมชาติ อีกคนหนึ่งเป็นอัศวินผู้เก่งกล้าในการรบนามว่า อัลเฟียส (Ulfius) กษัตริย์อุเธอร์แต่งงานกับเจ้าหญิง อีเกรน (Igraine) ซึ่งเป็นแม่ม่ายลูกติดของอัศวิน เกอลอยส์ (Gerlois) ดยุกแห่งแคว้นตินเตอกอล (Tintegal) ที่เสียชีวิต เจ้าหญิงอีเกรนมีลูกติดมาด้วย 2 คน คือ เจ้าหญิงมาเกส (Morgause) และเจ้าหญิง มอร์กานา เลอ เฟย์ (Morgana Le Fay) ซึ่งเป็นแม่มดที่มีเวทมนตร์และมีชื่อเสียงอย่างมาก เจ้าหญิงมาเกสแต่งงานกับกษัตริย์อุเรียน (Urian) แห่งแคว้นกอร์ (Gore) เจ้าหญิงมอร์กานา เลอ เฟย์ แต่งงานกับ กษัตริย์ล็อต (Lot) แห่งแคว้นออร์กเนย์ (Orkney)

กษัตริย์อุเธอร์มีบุตรชายกับเจ้าหญิงอีเกรน แต่ยังไม่ทันที่เจ้าชายจะเติบโต พ่อมดเมอร์ลินสามารถหยั่งรู้อนาคตว่ากษัตริย์อุเธอร์จะเจ็บป่วยและเสียชีวิต และชีวิตของเจ้าชายน้อยจะตกอยู่ในอันตรายด้วยเพราะอัศวินในเกาะอังกฤษจะพากันมาแย่งชิงบัลลังก์ พ่อมดเมอร์ลินจึงเสนอให้เขาและอัศวินอัลเฟียส นำเจ้าชายน้อยไปซ่อน ซึ่งก็ได้รับความยินยอมจากกษัตริย์อุเธอร์ ต่อมาพระองค์ก็ทรงประชวรและสิ้นพระชนม์ตามคำทำนายทุกประการ บ้านเมืองทั่วเกาะอังกฤษเกิดความโกลาหลเพราะขาดผู้นำที่เข้มแข็ง ขุนนางและอัศวินแคว้นต่าง ๆ ต่างก็มุ่งหวังขึ้นมาเป็นใหญ่ มีการจับตัวประชาชนและนักเดินทางไปเรียกค่าไถ่และมีศพอยู่ตามข้างถนนทั่วไปเป็นที่น่าเวทนา

เวลาแห่งความทุกข์ยากผ่านไปถึง 18 ปี วันหนึ่ง พระสังฆราช (Archbishop) แห่งเมืองแคนเทอเบอรี (Canterbury) ได้พบกับพ่อมดเมอร์ลินและขอร้องให้เขาช่วยทำให้บ้านเมืองสงบสันติเหมือนในอดีต พ่อมดเมอร์ลินพยากรณ์ว่า อีกไม่นานจะมีกษัตริย์องค์ใหม่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเกาะอังกฤษเกิดขึ้นมาและพระองค์จะเป็นธรรมราชาที่ไม่เคยมีมาก่อนของประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยังเป็นสายเลือดของกษัตริย์อุเธอร์อีกด้วย พ่อมดเมอร์ลินใช้เวทมนตร์เนรมิตหินอ่อนขนาดใหญ่อยู่หน้าโบสถ์แคนเทอเบอรี ตรงกลางมีทั้งเหล็กหนาและมีดาบสีเขียวมกรตสวยงามปักไว้ครึ่งเล่ม มีตัวอักษรสลักเป็นสีทองข้างดาบว่า “ผู้ใดที่ดึงดาบออกจากที่นี่ได้ ผู้นั้นคือสายเลือดกษัตริย์ของอังกฤษที่แท้จริง”

ข่าวเรื่องดาบสีเงินและคำพยากรณ์โด่งดังไปทั่วเกาะอังกฤษ มีเจ้าเมื่อน้อยใหญ่ และหม้ออัศวินผู้กล้าหาญต่างพากันเดินทางมาเพื่อทดลองดึงดาบศักดิ์สิทธิ์นี้ที่กรุงลอนดอน พวกเขามารวมตัวกันก่อนวันคริสต์มาส มีอัศวินอาวโสนาม เอกเตอร์ (Ector) จากเมืองบอนไมซัน (Bonmaison) เข้ามาร่วมในงานประลองครั้งนี้ด้วย เขามีฉายาว่า “อัศวินผู้จงรัก” (Trustworthy Knight) เพราะเขาเป็นคนดีมีคุณธรรมและยึดมั่นต่อคำสัตย์สาบานยิ่งชีพ เอกเตอร์มีลูกชาย 2 คน นามว่า เกย์ (Kay) และเด็กหนุ่มอายุ 18 ปีผู้หนึ่งนามว่า อาเธอร์ (Arthur) และเนื่องจากอาเธอร์ยังเด็ก เขาจึงมีหน้าที่คอยติดตามช่วยเหลืออัศวินเกย์ ท่านสังฆราชทำข้อตกลงว่าให้มีการคัดกรองอัศวินผู้ที่จะเข้ามาดึงดาบก่อน เพื่อให้ลดจำนวนคนประลอง โดยนัดหมายว่าจะให้มีการประลองดึงดาบกันในวันคริสต์มาส อัศวินเกย์อาสาประลองยุทธ์ด้วยหอกยาว โดยมีอาเธอร์คอยช่วยถือหอกและอุปกรณ์เครื่องแต่งตัวให้ ในกลุ่มคนที่มาประลองยุทธ์นี้มีอัศวิน มาดอร์ เดอ ลา พอร์ต (Mador de la

Porte) และ เบเดอเวียร์ (Bedevere) ซึ่งทั้งคู่ในภายหลังได้เป็นอัศวินโตะกลมของกษัตริย์อาเธอร์ และ เบเดอเวียร์คนนี้เองที่ประวัติศาสตร์บันทึกว่าเขาคือผู้อยู่เคียงข้างกษัตริย์อาเธอร์เป็นคนสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ ก่อนที่จะมีการประลอง อัศวินได้เข้ามาจับฉลากเพื่อหาคู่รบ และเมื่อได้คู่แล้วอัศวินผู้กล้าหาญ ก็พุ่งเข้าสู้รบกันด้วยหอกยาวบนหลังม้าเพื่อหาผู้ชนะ เสียงหอกกระทบกับชุดเกราะดังสนั่นหวั่นไหว เสียงม้าร้องและคนโห่ร้องดังกึกก้องไปทั่วท้องทุ่งของการประลองยุทธ์ การประลองครั้งนี้ อัศวินมากกว่า 60 คนถูกหอกกระแทกตกจากหลังม้าและเป็นผู้แพ้อย่าง ในรอบต่อไปของการต่อสู้เป็นการใช้ดาบเข้าทำหั่นกัน อัศวินเกย์ที่อยู่บนสนามประลองได้เอาชนะอัศวินคนอื่น ๆ อย่างกล้าหาญสมกับที่เป็นความหวังของบิดา แต่เกิดอุบัติเหตุที่ทำให้ดาบคู่กายเขาหัก เขาจึงบอกให้อาเธอร์ไปเอาดาบเล่มใหม่มาจากที่ปักของบิดา อาเธอร์ หนูน้อยกลับไปยังที่พักของครอบครัวแต่ไม่เจอใครเพราะทุกคนต่างออกมาชมการประลองยุทธ์ อาเธอร์ มองเห็นดาบที่เสียบอยู่กลางลานหินอ่อนจึงไปดึงดาบออกมาและนำมาให้อัศวินเกย์เพื่อใช้ในการต่อสู้ เมื่อเกย์ได้เห็นดาบจึงรู้ว่าอาเธอร์เป็นผู้วิเศษ เขาเกิดความโลภและต้องการเป็นกษัตริย์อังกฤษตามคำทำนาย จึงโกหกทุกคนว่าเขาคือผู้ที่ดึงดาบออกมาจากทั้งเหล็กนั้น

อัศวินเผ่าเอกเตอร์ผู้เป็นบิดา จึงได้พาพอมดเมอร์ลินและอัศวินอัลเฟียส มาเป็นพยาน และสั่งให้อัศวินเกย์เสียบดาบกลับคืนไปดังเดิมซึ่งเกย์ทำไม่ได้ อาเธอร์อาสาทำเองและได้เสียบดาบกลับไปที่เดิมและดึงออกมาอีกครั้งได้อย่างง่ายดาย ทำให้ทุกคนรู้ความจริงทั้งหมด เอกเตอร์จึงสารภาพ เล่าเรื่องเหตุการณ์ในอดีตเมื่อ 18 ปีก่อนให้อาเธอร์ฟัง ว่าเมอร์ลินและอัลเฟียสนำเด็กมาฝากให้เลี้ยงและให้เก็บเป็นความลับเรื่อยมา จนทุกคนได้รู้ความจริงกันทั้งหมด อาเธอร์ไม่พยายาบาทอัศวินเกย์และยังคงนับถือเขาเสมือนพี่ชายที่แท้จริง ต่อมาก็ได้แต่งตั้งให้เกย์เป็นผู้ดูแลราชสำนักอันทรงเกียรติ

เมื่อวันคริสต์มาสมาถึง พิธีประลองดึงดาบก็เริ่มขึ้นโดยมีกษัตริย์จากแคว้นต่าง ๆ 19 แคว้นและดยุค 16 คน ได้ผ่านการประลองยุทธ์และเข้ามาดึงดาบที่ละคน แต่ไม่สามารถทำได้ จนพอมดเมอร์ลินพาอาเธอร์เข้ามาในที่ประลองและเปิดเผยแก่ทุกคนว่าอาเธอร์คือโอรสของกษัตริย์อุเธอร์ เพนดรากอน และให้อาเธอร์ดึงดาบออกมาให้ทุกคนได้ประจักษ์แก่สายตา ผู้คนที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างเห็นเป็นพยานและยอมรับเขาให้เป็นกษัตริย์ของเกาะอังกฤษ ถึงกระนั้นก็ยังมียกษัตริย์บางองค์ไม่ยอมรับอาเธอร์เพราะเห็นว่าเขายังเด็กเกินไป และนำทัพมารุกรานอาเธอร์ แต่ทุกคนก็ล้วนพ่ายแพ้ไป อาเธอร์ได้แต่งตั้งพอมดเมอร์ลินให้เป็นที่ปรึกษา และแต่งตั้งอัศวินอัลเฟียสและคนใกล้ชิดที่มีฝีมือเป็นขุนนางระดับสูงที่คอยให้ความช่วยเหลือราชสำนัก ทำให้อาณาจักรของพระองค์มีความเป็นปึกแผ่นและสงบสันติสุขสืบมา

ตอนที่ 2 ดาบศักดิ์สิทธิ์ (The Winning of a Sword)

วันหนึ่ง กษัตริย์อาเธอร์และอัศวินคู่กายจำนวนหนึ่งเข้าป่าเพื่อหาความสำราญในป่าอุสค์ (Forests of Usk) และพบกับอัศวินที่บาดเจ็บสาหัสกับทหารรับใช้ผ่านทางมา เขาได้เล่าให้ฟังว่ามีปราสาทลึกลับอยู่กลางป่า และมีอัศวินชุดดำ (Sable Knight) ทำประลองยุทธ์กับผู้ที่ผ่านมาที่ปราสาท อัศวินได้ทำประลองและพ่ายแพ้บาดเจ็บของเขาสาหัสมากจึงเสียชีวิตในเวลาต่อมา อัศวินชุดดำแขวนโล่ของผู้แพ้นบนั่นไม้หน้าปราสาทจำนวนมากเพื่อเป็นการเหยียดหยาม อัศวินกริฟเลต (Griflet) ของกษัตริย์อาเธอร์อาสาไปประลองยุทธ์และพ่ายแพ้กลับมา ถูกหอกยาวเสียบที่ร่างกาย อาการสาหัส ทำให้กษัตริย์อาเธอร์โกรธมากและไปทำประลองกับอัศวินชุดดำ ทั้งคู่สวมเกราะใส่หมวกเหล็กและควมม้าเข้าหากันพร้อมหอกยาวแทงคู่ต่อสู้ การปะทะกันครั้งแรก หอกของทั้งคู่แตกกระจายและไม่มีใครตกจากหลังม้า ครั้งที่สองหอกของทั้งคู่ก็หักกระจายเหมือนเดิม การสู้กันครั้งที่สาม กษัตริย์อาเธอร์ถูกหอกกระแทกตกจากหลังม้า แต่พระองค์ก็ขอทำสู้ด้วยดาบกับอัศวินดำบนพื้นดิน

การต่อสู้ครั้งนี้อาเธอร์ใช้ดาบธรรมดา เขาสู้จนดาบหักและถูกอัศวินดำแทงหลายแผลทั่วร่างกายและพ่ายแพ้พอมดเมอร์ลินได้ใช้เวทมนตร์ช่วยชีวิตของกษัตริย์อาเธอร์ทันเวลา แต่อาเธอร์ก็ได้เห็นหน้าของอัศวินดำและรู้ความจริงว่าคือ กษัตริย์เพลินอร์ (King Pellinore) ผู้ไม่ยอมรับว่าอาเธอร์เป็นกษัตริย์ของเกาะอังกฤษนั่นเอง

เมอร์ลินพากษัตริย์อาเธอร์ไปรักษาตัวกับฤๅษีกลางป่าอยู่หลายวัน ขณะเดียวกันเจ้าหญิงกินเนอเวียร์แห่งแคว้นคามเลียด (Lady Guinevere of Camelidard) ได้เดินทางมากราบไหว้ฤๅษีพอดิ ทั้งคู่จึงได้พบกันและตกหลุมรักกัน เจ้าหญิงกินเนอเวียร์ใช้ยาวิเศษหารักษาบาดแผลของอาเธอร์จนหายแล้วกลับเมืองไปหลายวันต่อมา กษัตริย์อาเธอร์ต้องการหาดาบชั้นดีเพื่อใช้ในการต่อสู้ เขาจึงไปที่ทะเลสาบศักดิ์สิทธิ์แห่งป่าอารอย (Arroy) กับพอมดเมอร์ลินเพื่อหาดาบเอกซ์คาลิเบอร์ (Excalibur) ในตำนาน ด้วยความช่วยเหลือจากนางฟ้า อาเธอร์ได้ดาบวิเศษพร้อมฝักดาบมาคู่กาย อาเธอร์กลับไปท้าประลองกับกษัตริย์เพลินอร์อีกครั้งและด้วยความศักดิ์สิทธิ์แห่งดาบเอกซ์คาลิเบอร์ทำให้พระองค์ชนะศึกโดยไม่ยาก อาเธอร์มีใจเมตตาและมอบปราสาทและที่ดินให้อัศวินเพลินอร์เหมือนเดิม และขอเอาบุตรชาย 2 คนของเพลินอร์มาเลี้ยงดูและฝึกฝนให้เป็นอัศวินที่คอยช่วยรบกับอาเธอร์ในเวลาต่อมา กษัตริย์อาเธอร์มารู้ในภายหลังว่า ฝักดาบเอกซ์คาลิเบอร์มีเวทมนตร์ที่คอยปกป้องไม่ให้ผู้ใช้ได้รับบาดเจ็บ ไม่ต่างจากตัวดาบที่มีความคมและความแข็งแกร่งเหนือธรรมชาติ เขาจึงจะใช้ดาบในสงครามที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น และเก็บรักษาดาบไว้ในหีบห่ออย่างดีในห้องบรรทม

ตอนที่ 3 ราชนิผู้เลอโฉม (The Winning of a Queen)

วันหนึ่งมีทหารส่งสาส์นมาจากกษัตริย์ลีโอเดอแกรนด์แห่งแคว้นคามเลียด (King Leodegrance of Camelidard) เพื่อขอความช่วยเหลือเพราะถูกรุกรานจากกษัตริย์ไรอันส์แห่งแคว้นนอร์ทเวลส์ (King Ryence of North Wales) ซึ่งต้องการทั้งที่ดินของคามเลียดและตัวเจ้าหญิงกินเนอเวียร์ (Lady Guinevere) เพื่อไปแต่งงานกับญาติของตน กษัตริย์อาเธอร์โกรธมาก จึงนำทัพเข้าประชิดชายแดนของแคว้นนอร์ทเวลส์ทันที พอมดเมอร์ลินให้หมวกวิเศษใบหนึ่งแก่อาเธอร์เพื่อปลอมตัวเข้าไปสืบราชการลับในปราสาทของแคว้นคามเลียด เมื่อสวมหมวกแล้ว กษัตริย์อาเธอร์จะกลายเป็นเด็กชายมอมแมมคนหนึ่ง อาเธอร์จึงอาสาเป็นคนทำสวนดอกไม้ที่ปราสาทและมีหน้าที่ส่งดอกกุหลาบไปห้องบรรทมของเจ้าหญิงกินเนอเวียร์ทุกวัน จนวันหนึ่งถูกเจ้าหญิงจับได้ว่าเขาคืออัศวินบาดเจ็บที่เธอเคยช่วยชีวิตไว้ ขณะเดียวกัน กษัตริย์ไรอันส์แห่งนอร์ทเวลส์ได้นำทัพเข้ามาประชิดเมืองพร้อมกับดยุค มอร์ดอนท์ แห่งนอร์ท อัมเบอร์ (Duke Mordaunt of North UMBER) ผู้ที่ต้องการแต่งงานกับเจ้าหญิงกินเนอเวียร์ ดยุกมอร์ดอนท์เข้ามาท้าประลองกับอัศวินที่เก่งที่สุดของคามเลียด อาเธอร์อาสาใส่เกราะเข้าไปประลองยุทธ์ โดยสวมเกราะสีขาวขี่ม้าขาวถือหอกยาวออกมาตามคำท้า เจ้าหญิงกินเนอเวียร์มอบสร้อยคอให้อาเธอร์เพื่อเป็นเครื่องรางปกป้องเขา ในการประลอง อาเธอร์ใช้หอกยาวกระแทกดยุคมอร์ดอนท์ตกจากหลังม้าจนหมดสติ ประชาชนชาวคามเลียดต่างโห่ร้องยินดีกับชัยชนะครั้งนี้

อาเธอร์ขี่ม้าออกมาจากเมืองเพื่อหาความสำราญและฉลองชัยชนะ และผ่านทางมาแถวกองทัพของตนเอง แต่ไม่มีใครจำได้เพราะพระองค์ใส่เกราะขาวคลุมใบหน้าไว้ ผู้นำทัพของอาเธอร์มีอัศวินที่เก่งกล้า 4 คน ได้แก่ อัศวินกาเวน (Gawaine) อัศวินเอเวน (Ewaine) ทั้งคู่เป็นหลานชายของอาเธอร์ ยังมีอัศวินเพลเลียส (Pellias) และอัศวินเกอร์เรนต์ (Geraint) อัศวินทั้ง 4 เห็นลักษณะของอาเธอร์เข้มแข็งมีพลังจึงอยากประลองยุทธ์ด้วย จึงพนันกับอาเธอร์ว่าถ้าใครแพ้ต้องยอมเป็นทาสทำทุกอย่างตามคำสั่งเป็นเวลา 7 วัน อัศวินทั้ง 4 ถูกหอกของอาเธอร์กระแทกตกจากหลังม้าทุกคน และต้องยอมเป็นทาสของอาเธอร์ อาเธอร์พาอัศวินทั้ง 4

มาทำงานรับใช้เจ้าหญิงกินเนอเวียร์ โดยตัวเองยังปลอมตัวเป็นคนทำสวนอยู่ ทำให้อัศวินทั้ง 4 เกิดความละอายใจเป็นอย่างมาก

วันหนึ่ง ดยุคมอร์ดอนท์ ได้พินตัวจากอาการบาดเจ็บและกลับมาท้าทายประลองยุทธ์กับกษัตริย์ลีโอเดอแกรนส์พร้อมกับอัศวินคู่กายอีก 6 คน กษัตริย์อาเธอร์พาอัศวิน 4 คนออกรบและชนะการประลองยุทธ์นี้ ดยุคมอร์ดอนท์ถูกอาเธอร์ฆ่าตาย กองทัพของอาเธอร์ยังไล่ตีทัพของกษัตริย์โรอันส์จนแตกกระเจิง อาเธอร์ได้เข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าหญิงกินเนอเวียร์ และได้ก่อตั้งกลุ่มอัศวินโต๊ะกลมขึ้น เพื่อเป็นกำลังหลักในการรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งอาณาจักรอังกฤษ โต๊ะดังกล่าวนี้สืบทอดมาตั้งแต่สมัยกษัตริย์อูเธอร์ผู้เป็นบิดา โดยในตอนนั้นมีอัศวินรับใช้กษัตริย์เพียง 37 คนเท่านั้น เมื่อถึงยุคของอาเธอร์มีอัศวินที่เข้าร่วมครบ 50 คนตามจำนวนที่นั่งเป็นครั้งแรก

อัศวินโต๊ะกลมร่วมกับกษัตริย์อาเธอร์ได้ให้สัตยาบัน 8 ข้อที่ต้องรักษาไว้ซึ่งชีพคือ

1) ไม่ทำร้ายผู้อ่อนแอ	2) ต่อกรกับผู้เข้มแข็งเท่านั้น
3) อ้ามือให้กับคนชั่วและคนคดโกง	4) ปกป้องผู้ขอความช่วยเหลือ
5) เทิดทูนสตรี	6) ช่วยเหลือกันและกันในยามมีภัย
7) เมตตาต่อเพื่อนมนุษย์	8) เป็นสุภาพบุรุษ รักษามิตรภาพ และซื่อสัตย์ต่อความรักตำนานสามผู้กล้า (The Book of Three Worthies)

ตอนที่ 1 พ่อมดเมอร์ลิน (The Story of Merlin)

ครั้งหนึ่ง ขณะที่กษัตริย์อาเธอร์อาศัยอยู่ในปราสาทของตอนที่แคว้นคาเมลอต (Camelot) ได้มีทหารแจ้งข่าวว่ามีกองทัพ 5 ทัพกำลังบุกโจมตีมาที่เมืองหลวงแห่งนี้ ซึ่งเป็นทัพจากเดนมาร์ก (Denmark) ไอร์แลนด์ (Ireland) โซเลส (Soleyse) เวล (Vale) และลองติเนส (Longtinaise) อาเธอร์นำทัพเข้าสู่เป็นสามารภและได้ชัยชนะในที่สุด ทัพทั้งห้าแตกพ่ายไป แต่อัศวินโต๊ะกลม 8 คนได้ตายในสงครามนี้เช่นกัน อาเธอร์และเหล่าอัศวินที่เหลือจึงได้เลือกอัศวินขึ้นมาใหม่เพื่อแทนที่ ราซินีมอร์กานา เลอ เฟย์ (Queen Morgana le Fay) พี่สาวต่างมารดาของอาเธอร์ทราบข่าวว่าลูกชายของตนไม่ได้รับการคัดเลือกให้นั่งในคณะอัศวินโต๊ะกลม ทำให้เธอเคียดแค้นมากและคิดกำจัดกษัตริย์อาเธอร์

มอร์กานา เลอ เฟย์ แท้จริงแล้วเคยเป็นศิษย์ของพ่อมดเมอร์ลินนับแต่สมัยที่บิดาของเธอซึ่งคือ กษัตริย์อูเธอร์ยังมีชีวิตอยู่ เธอจึงมีเวทมนตร์ไม่ต่างจากเมอร์ลินและเป็นแม่มดที่มีชื่อเสียงมากในประเทศอังกฤษ เธออาศัยอยู่ที่ปราสาทอวาโลน (Avalon) ที่เป็นเกาะวิเศษลึกลับอยู่กลางทะเล เธอรู้ว่ากษัตริย์อาเธอร์ได้รับความช่วยเหลือจากพ่อมดเมอร์ลิน เธอจึงคิดกำจัดเมอร์ลินก่อน มอร์กานา เลอ เฟย์ มีลูกศิษย์หญิงอายุ 15 ปี ที่สวยงามและชั่วร้ายนามว่า วิเวียน (Vivien) ซึ่งเธอสอนให้รู้จักเวทมนตร์ไม่ต่างจากเธอ และต้องการใช้ให้วิเวียนไปกำจัดเมอร์ลิน แม่มดมอร์กานา เลอ เฟย์ รู้ว่าจุดอ่อนของเมอร์ลินคือไม่สามารถรู้อนาคตของตัวเองได้ เขาทำนายได้แค่อนาคตของคนอื่นเท่านั้น เธอมอบแหวนวิเศษ 2 วง ที่ใครใส่แล้วจะหลงรักคนให้อย่างหมดหัวใจ วิเวียนเข้ามาในวังของกษัตริย์อาเธอร์และใช้เสน่ห์มารยาหญิงให้พ่อมดเมอร์ลินตายใจและสวมแหวนได้สำเร็จ เพราะเขาไม่สามารถมองเห็นหายนะของตนเองได้ เขาจึงหลงรักวิเวียนอย่างคลั่งคลั่งและพาเธอออกจากเมืองไปสู่หุบเขาแห่งความสุขสันต์ (Valley of Joyousness) ที่นั่นเขาสร้างปราสาทงดงามให้วิเวียนและได้สอนเวทมนตร์ทั้งหมดที่มีให้แก่เธอ วิเวียนเรียนเวทมนตร์กับเมอร์ลินกว่า 1 ปีจนจบศาสตร์ของเวทมนตร์ เธอจึงวางยาสลบและจับเมอร์ลินใส่โลงหินใหญ่ไว้และปล่อยให้ผู้นั้นเพียงคนเดียว แต่ก่อนที่เมอร์ลินจะ

หมดสติไป เขาขอร้องให้วิเวียนกลับไปช่วยเหลือกษัตริย์อาเธอร์ให้รอดพ้นจากอันตราย ซึ่งวิเวียนรับปากว่าจะทำเพื่อตอบแทนบุญคุณพ่อมดเป็นครั้งสุดท้าย

วันหนึ่ง ราชนีมอร์กานานำม้าสีดำขึ้นตีมาให้อาเธอร์เพื่อผูกมิตร และขอชมดาบศักดิ์สิทธิ์เอกซ์คาลิเบอร์ กษัตริย์อาเธอร์มีความรักเคารพที่สาวต่างมารดาของตน และหลงเชื่อ จึงมอบดาบให้มอร์กานา เธอแอบนำดาบไปทำปลอมเลียนแบบขึ้นมาใหม่อีก 1 เล่มและเก็บไว้กับตัวเอง และวางแผนที่จะกำจัดอาเธอร์ให้ได้ วันหนึ่งอาเธอร์ขี่ม้าล่าสัตว์และหลงป่าจนถูกจับไปขังไว้ในปราสาทของอัศวินโดมัส (Domas) โดมัสบังคับให้อาเธอร์ไปฆ่าน้องชายตนเองที่ชื่ออัศวิน ออนสเลค (Ontzlake) มิฉะนั้นเขาจะต้องถูกขังอยู่ในคุกจนตาย อาเธอร์ขอร้องให้สาวใช้คนหนึ่งไปนำดาบเอกซ์คาลิเบอร์จากราชนีมอร์กานาเพื่อใช้ในการต่อสู้ ดาบที่ได้มาเป็นดาบปลอมแต่อาเธอร์ไม่รู้ ในขณะที่เดียวกันอัศวินโตะกลมท่านหนึ่งนามว่า อัศวินแอคคาลอน (Accalon) ถูกเล่ห์กลของราชนีมอร์กานา เลอ เฟย์ ให้ไปต่อสู้แทนอัศวินออนสเลค และให้ใส่ชุดเกราะพร้อมกับดาบเอกซ์คาลิเบอร์ที่เป็นของจริง ทำให้เขาต้องสู้กับกษัตริย์อาเธอร์ที่เขาเทิดทูนโดยไม่รู้ตัว เพราะทั้งคู่ต่างใส่เกราะที่ไม่ใช่ของตัวเองทำให้จำกันไม่ได้ ดาบวิเศษเอกซ์คาลิเบอร์ทำให้อัศวินแอคคาลอนไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย แต่อาเธอร์ได้รับบาดเจ็บสาหัสและดาบของปลอมยังหักอีกด้วย ขณะที่จะถูกแอคคาลอนฆ่า วิเวียนมาช่วยเหลือทันเวลาพอดี โดยเสกเวทมนตร์คาถาทำให้แอคคาลอนหมดสติไป แต่อาเธอร์ไม่ทราบ จึงหยิบดาบของแอคคาลอนแทงเขาจนบาดเจ็บสาหัสเช่นกัน วิเวียนใช้วิเศษรักษาบาดแผลให้แก่อาเธอร์ แต่ยาไม่พอรักษาอัศวินแอคคาลอน ทำให้เขาเสียชีวิตต่อมา อาเธอร์รู้เรื่องราวทั้งหมดว่าเป็นเพราะแม่มอร์กานา เลอ เฟย์ วางแผนที่จะกำจัดเขา เขาขอบคุณวิเวียนที่มาช่วยชีวิตเขา

เมื่อกลับมาถึงปราสาท กษัตริย์อาเธอร์นอนหลับยาวนานเนื่องจากความอ่อนล้า ราชนีมอร์กานา เลอ เฟย์ แอบเข้ามาในห้องและขโมยฝักดาบเอกซ์คาลิเบอร์ออกไปโยนทิ้งน้ำ วิเวียนแนะนำให้อาเธอร์ฆ่าราชนีมอร์กานา แต่อาเธอร์ไม่ยอมทำเพราะเห็นแก่ความเป็นพี่น้องที่มีบิดาคนเดียวกัน วิเวียนจึงเกลียดชังอาเธอร์มากพอ ๆ กับมอร์กานา กษัตริย์อาเธอร์มาทราบในภายหลังว่าพ่อมดเมอร์ลินแท้จริงแล้วถูกวิเวียนกำจัดไป พระองค์ทรงเสียใจมาก

ตอนที่ 2 อัศวินเพลเลียส (The Story of Sir Pellias)

อัศวินเพลเลียส มีฉายาว่า “อัศวินสุภาพบุรุษ” (The Gentle Knight) เพราะเป็นคนหน้าตาดี ฉลาด และสุภาพกับทุกคน วันหนึ่งขณะที่เหล่าอัศวินกำลังอารักขาราชินีกินเนอเวียร์ มีนักเดินทางกลุ่มหนึ่งเดินทางมาเพื่อมาพบกับราชินีพอดี พวกเขาพิสูจน์ความจริงว่าเจ้าหญิงของตนนามว่า เอ็ดทาร์ด แห่งแคว้นแกรนต์เมสเนล (Lady Edttard of Grantmesnle) และราชินีกินเนอเวียร์ ใครจะงดงามกว่ากัน ต่างฝ่ายต่างอ้างว่าราชินีของตนงดงามกว่า ทั้งสองฝ่ายจึงตกลงว่าให้อัศวินที่กล้าหาญของ 2 แคว้นประลองยุทธ์เพื่อชัยชนะ อัศวินเพลเลียสขออาสาเดินทางไป ระหว่างทางได้ผ่านป่าแห่งการผจญภัย (Forest of Adventure) อัศวินเพลเลียสได้ช่วยหญิงชราผู้หนึ่งข้ามแม่น้ำเชี่ยวกรากไปอีกฟากหนึ่ง หญิงชราเปลี่ยนร่างเป็นสาวงามนามว่า เจ้าหญิงนิมมิว (Lady Nymue of the Lake) ผู้เป็นนางฟ้าพิทักษ์ทะเลสาบในป่าแห่งนี้ เธอให้รางวัลแห่งความใจดีของอัศวินเพลเลียสด้วยสร้อยวิเศษที่มีหินเวทมนตร์ห้อยอยู่ ใครก็ตามที่สวมสร้อยเส้นนี้จะเป็นที่รักใคร่ของคนทุกคนที่พบเห็น

วันหนึ่งขณะเดินทางได้พบกับหญิงสาวที่โศกเศร้ากับคนรับใช้อยู่กลางป่า หญิงสาวเล่าว่าสามีของเธอเป็นอัศวินและได้ประลองฝีมือกับอัศวินชุดแดงในป่าไมไกลจากที่นี่และถูกจับตัวไป อัศวินเพลเลียสจึงอาสาไปช่วย เนื่องจากอัศวินเพลเลียสไม่ได้สวมเกราะ เขาจึงคว่ำหินก้อนใหญ่ทุ่มใส่หน้าอกของศัตรูจนสลบไป และ

ยัดเอาเกราะและอาวุธไว้ อัศวินเพลเลียสเข้าไปปลดปล่อยนักโทษออกมาจากปราสาทของอัศวินชุดแดงได้ทั้งสิ้น 21 คน เขาพบว่ามียัศวินโตะกลมอยู่ในนั้นด้วย 2 คน คือ อัศวินแบรนโดลส์ (Brandiles) และอัศวินมาดอร์ เดอ ลา พอร์ต (Mador de la Porte) ทั้งคู่จึงอาสาเดินทางต่อไปกับเพลเลียสด้วย อัศวินเพลเลียสได้ค้นตัวปราสาทและพบทรัพย์สินจำนวนมาก เขาสั่งให้แบ่งทรัพย์สินให้แก่ักโทษทั้ง 21 คน โดยที่ตนเองไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทน ทุกคนจึงชื่นชมความเป็นสุภาพบุรุษของอัศวินเพลเลียสเป็นอย่างมาก

เมื่อมาถึงแคว้นแกรนด์เมสเนล อัศวินเพลเลียสได้ประลองยุทธ์กับอัศวินเอ็นกามอร์ (Engamore) ทั้งคู่ควมม้าพร้อมหอกยาวแทงกัน อัศวินเอ็นกามอร์ถูกแทงตกจากหลังม้าสลบไป เมื่อเจ้าหญิงเอ็ดทาร์ดมองลงมาจากปราสาทและเห็นคนรักของตนบาดเจ็บเช่นนั้น นางจึงโกรธแค้นเป็นอย่างมาก เธอจึงเชิญให้อัศวินเพลเลียสไปนั่งกินอาหารฉลองชัยชนะและใช้มารยาทหญิงขอมียมสร้อยวิเศษของเพลเลียสไปใส่ เธอใส่ยานอนหลับในแก้วไวน์ของเพลเลียสและสั่งให้ทหารถอดเสื้อผ้าเขาออกจนหมดและโยนเขาออกไปนอกปราสาทให้ประชาชนหัวเราะเยาะและประณาม อัศวินเพลเลียสตื่นขึ้นมาตอนเช้าและพบตนเองอยู่ในสภาพเช่นนั้นจึงเกิดความละอายใจเป็นอย่างมาก แต่เพราะฤทธิ์ของสร้อยวิเศษทำให้เขาตกหลุมรักเจ้าหญิงเอ็ดทาร์ดอย่างถอนตัวไม่ขึ้น อัศวินเพลเลียสกลับเข้าไปในปราสาทเพื่อพบกับเจ้าหญิงอีกครั้ง แต่กลับถูกทหารจับมัดกับท้องม้าและปล่อยตัวออกมาจากปราสาท ประชาชนต่างพากันหัวเราะเยาะกับสภาพที่น่าสมเพชของเขา

ในเวลาเดียวกัน อัศวินกาเวนแห่งอัศวินโตะกลมได้ผ่านทางมาและพบกับสหายที่กำลังประสบกับความทุกข์ยาก เขาจึงอาสาเข้าไปช่วยเหลือ แต่เมื่อกาเวนได้พบกับเจ้าหญิงเอ็ดทาร์ด เขาก็ถูกสร้อยมนตร์วิเศษทำให้หลงรักเจ้าหญิงเช่นกัน อัศวินเพลเลียสโกรธมากและเข้าไปกระชากสร้อยวิเศษออกมาจากคอของเจ้าหญิงและทำร้ายอัศวินกาเวน ทำให้เวทมนตร์สลายไปในฉับพลัน เพลเลียสจึงไม่เป็นทาสความรักของเจ้าหญิงเอ็ดทาร์ดอีกต่อไป แต่อัศวินทั้งสองคนยังคงทะเลาะกันและทำประลองยุทธ์ อัศวินเพลเลียสถูกหอกแทงและบาดเจ็บสาหัส นางฟ้านิมมิวใช้ยาวิเศษรักษาเพลเลียสและเปลี่ยนให้เขาเป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งเทพและพาเขาลงไปอยู่ในดินแดนของเหล่าเทพในทะเลสาบและไม่กลับขึ้นมาบนโลกมนุษย์อีกเลย

ตอนที่ 3 อัศวินกาเวน (The Story of Sir Gawaine)

อัศวินกาเวน เป็นบุตรของกษัตริย์ลอร์ด แคว้นออคเนย์ (King Lot of Orkney) เขาเป็นคนโง่เงาและโกรธง่ายทำให้มักมีเรื่องขัดแย้งกับราชินีกินเนอเวียร์อยู่เสมอ ครั้งหนึ่งก็เคยตีสุนัขตัวโปรดของพระนางและทำให้ราชินีโกรธเขามาก วันหนึ่งขณะที่ขบวนเสด็จของกษัตริย์อาเธอร์และเหล่าขุนนางกำลังตรวจตราเมืองอยู่นั้น มีสุนัขวิ่งไล่กวาสีขาวผ่านมา อัศวินกาเวนจึงขี่ม้าตามไปดู เมื่อตามไปถึงปราสาทกลางป่าแห่งหนึ่ง เขาพบว่าสุนัขถูกฆ่าด้วยธนู เขาจึงโมโหกวาสีขาวนั้นมาก เขาไล่ตามกวาสีขาวเข้าไปในปราสาทและฆ่ากวาสีขาวนั้นให้อัศวินเจ้าของปราสาทโกรธมากและประลองยุทธ์กับเขา อัศวินกาเวนเป็นฝ่ายชนะและขณะที่กำลังจะฆ่าศัตรูนั้น เจ้าหญิงผู้เป็นคนรักของอัศวินและเป็นเจ้าของกวาสีขาวนั้นเข้ามาขวางไว้ จึงถูกอัศวินกาเวนทำร้ายบาดเจ็บไปด้วย กาเวนรู้สึกผิดอย่างมากที่ทำร้ายสตรี เขาจึงสงบใจลงและฟังเรื่องราวทั้งหมดจากอัศวินเจ้าของปราสาท และพบว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นแผนการชั่วร้ายของแม่เมดเวียนที่ต้องการให้อัศวินฆ่ากันเอง

ขณะเดียวกัน กษัตริย์อาเธอร์ได้เข้าป่าล่าสัตว์เพื่อหาความสำราญ แต่เกิดหลงป่าและได้พบปราสาทแห่งหนึ่งอยู่กลางป่า เจ้าของปราสาทเป็นอัศวินมีเวทมนตร์และทำประลองยุทธ์ที่แปลกประหลาดด้วยการผลัดกันตัดหัวของกันและกัน อาเธอร์รับคำท้าและตัดหัวของอัศวินผู้นั้นด้วยดาบเอ็กซ์คาลิเบอร์ ทว่าอัศวินหัวขาดกลับหยิบหัวของตัวเองมาต่อใหม่ได้ เมื่อถึงคราวที่กษัตริย์อาเธอร์จะถูกตัดศีรษะ อัศวินผู้นั้นกลับให้อาสาแก่อาเธอร์ว่า ให้กลับมาอีกครั้งหนึ่งเมื่อครบกำหนด 1 ปีหลังจากนี้ โดยอาเธอร์ต้องไปหาคำตอบมาให้ได้ว่า

“สตรีต้องการสิ่งใดมากที่สุดในโลก” ถ้าไม่ได้คำตอบ กษัตริย์อาเธอร์จะถูกตัดหัวและต้องตาย อาเธอร์เที่ยวถามหาคำตอบนี้จากทุกคนที่พบ บ้างก็ว่า สตรีต้องการความงาม บ้างก็ว่า สตรีต้องการทรัพย์สิน อำนาจ และยศศักดิ์ แต่ไม่มีคำตอบใดที่ถูกต้องใจของกษัตริย์อาเธอร์เลย พระองค์ก็ลุ่มใจอย่างมากตลอดทั้งปี เมื่อครบกำหนด 1 ปี พระองค์รักษาสัจจะและกลับไปปราสาทอีกครั้ง อาเธอร์เดินทางมาถึงกระท่อมกลางป่าและนอนอนหนึ่งคืน หญิงชราเจ้าของกระท่อมทราบเรื่องเกี่ยวกับกษัตริย์ลุ่มใจ จึงบอกคำตอบให้โดยมีข้อแม้ว่า ขอแต่งงานกับอัศวินโต๊ะกลมคนใดคนหนึ่ง อาเธอร์ให้สัญญาแก่หญิงชรา เธอเฉลยว่า “สิ่งที่สตรีต้องการมากที่สุดในโลกนี้คือการได้ทำตามใจปรารถนา” และยังบอกความลับของอัศวินชั่วร้ายนั้นว่า เขาเก็บวิญญาณไว้ในหินที่ห้อยคออยู่ หากหินนั้นถูกทำลาย อัศวินจะเสียชีวิต อาเธอร์ทำตามคำแนะนำและฆ่าอัศวินผู้นั้นสำเร็จ จากนั้นจึงพาหญิงชรากลับมาที่ปราสาท อาเธอร์ให้หญิงชราเลือกอัศวินเพื่อเป็นสามี อัศวินกาเวนเป็นผู้ถูกเลือก และด้วยความรักต่อกษัตริย์อาเธอร์ เขายอมเข้าพิธีแต่งงานกับหญิงชรา ซึ่งประชาชนต่างรู้สึกเวทนาต่อโชคชะตาของอัศวินกาเวนอย่างมาก

ครั้นถึงยามค่ำคืน หญิงชรากลับกลายร่างเป็นสาวงาม และให้อัศวินกาเวนเลือกว่า ต้องการให้เธอเป็นสาวงามในเวลากลางคืนหรือกลางวัน อัศวินตอบว่า เขาให้เธอทำทุกอย่างตามที่ตนเองปรารถนา สาวงามจึงเลือกที่จะเป็นหญิงสาวทั้งกลางวันและกลางคืน โดยไม่คืนร่างเดิมอีกเลย

เรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินผู้เป็นสหายของเขาแสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญ การผจญภัย มิตรภาพ และความรักที่แท้จริง ความเชื่อเรื่องทวยเทพ นางฟ้า และเวทมนตร์ที่ลึกลับและน่าติดตามตลอดทั้งเรื่อง หนังสือที่มีความยาวเกือบ 400 หน้านี้ยังมีภาพวาดของผู้เขียนคือ Howard Pyle ที่เป็นนักวาดภาพประกอบหนังสือที่มีชื่อเสียงระดับตำนานของโลกถึง 49 ภาพทั้งงดงามและไม่เหมือนใคร เรื่องราวในหนังสือ *The Story of King Arthur and His Knights* ผู้ประพันธ์ยังได้สอดแทรกคำสอนเรื่องจริยธรรม และการดำรงชีวิตที่มีคุณธรรมอันสูงส่งไว้อีกด้วย โดยเฉพาะการยึดมั่นในสัจจะ การมีชีวิตชีวิตเพื่อคนอื่น คุณธรรมน้ำมิตรที่แม้จะต้องสละชีพเพื่อเพื่อนก็ต้องทำ และการที่กษัตริย์และขุนนางต้องทำงานดูแลสุขทุกข์ของประชาชนทำให้พวกเขาได้ความศรัทธาและความช่วยเหลือจากผู้คนทั่วไป ผู้เขียนอิงอาศัยเค้าโครงเรื่องราวในชีวิตจริงของกษัตริย์อาเธอร์และแต่งเติมเพิ่มสีสันให้แก่ตัวละครต่าง ๆ ให้มีชีวิตชีวามากขึ้นอีกครั้ง เป็นหนังสือกึ่งนิยายกึ่งชีวประวัติที่ไม่มีใครจำแนกได้ว่าเรื่องใดจริงเรื่องใดไม่จริง เนื่องจากไม่ได้มีการบันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์โดยละเอียดของอังกฤษในช่วงเวลาเหล่านั้น และเนื้อหาในหนังสือเป็นเรื่องการผจญภัยที่น่าตื่นเต้นของอัศวินอาเธอร์และมิตรสหาย และมีการร้อยเรียงที่ซับซ้อน ประกอบกับภาพวาดที่คลาสสิกเหมาะสมกับเหตุการณ์ ทำให้หนังสือ *The Story of King Arthur and His Knights* เป็นที่จดจำของคนทั่วโลก โดยเฉพาะในหมู่เยาวชนและนักอ่านที่ชื่นชอบเรื่องราวของบรรดาอัศวินแห่งยุคกลาง

Reference

Howard Pyle. (1986). *The Story of King Arthur and His Knights*. New York: Signet Classic.